florin piersic jr

opere cumplite

volumul doi

Florin Piersic jr este absolvent al Academiei de Teatru și Film, Secția actorie, promoția 1991.
În 1999 traduce din limba franceză romanul *Omul sentimental* de Javier Marías, dar cartea nu este publicată, din lipsa unui redactor de limbă spaniolă care să confrunte traducerea lui Piersic jr cu originalul lui Marías.
Începe să traducă din limba engleză piese de teatru contemporan, o parte din ele fiind produse în regim independent. One-man show-ul *Sex Drugs Rock and Roll* de Eric Bogosian deschide calea teatrului independent în România, iar Piersic jr primește Premiul pentru cel mai bun actor al anului 2002 la Gala UNITER.
În 2004 creează casa de producție Artificial Horizon; este scenarist, regizor și producător pentru filme de scurtmetraj (*Advertising*, *Veneția*, *Mecanica poetică*), precum și lungmetraje (*Fix Alert*, *Eminescu versus Eminem*, *Killing Time*).
Din 2006 începe să colaboreze ca traducător din limba engleză pentru revista *FHM*, iar mai apoi ca editorialist pentru revistele *Eva*, *24-FUN*, *HBO*, *The One*, *Max*, *Unica*.
Continuă să lucreze ca actor de film (*Călătoria lui Gruber*, *Charlie Countryman*, *Quod Erat Demonstrandum*), dar și ca actor de teatru (*Zaruri și cărți*, *Opposites Attract*, *Tom și Jerry*, *Vestul singuratic*).
În 2009 publică la Editura Humanitas colecția de povestiri intitulată *Opere cumplite: Volumul unu*. În 2011 publică la aceeași editură romanul *Romantic Porno*, iar în 2013 volumul *Ficțiuni reale*, un proiect colectiv (67 de scriitori) la care participă doar în calitate de inițiator și selecționer.
În 2013 are loc premiera one-man show-ului *Freak Show*, o suită de monologuri, majoritatea publicate inițial în *Opere cumplite: Volumul unu*.
În prezent, Florin Piersic jr se află în faza de postproducție și finalizare a lungmetrajului *Nimic despre dragoste*, la care semnează scenariul și regia.
În volumul de față se regăsesc povestirile publicate în revista *Unica* între 2011 și 2014 (*Jurnal imaginar*), precum și o serie de texte inedite (*Aventuri obișnuite*).

florin piersic jr

opere cumplite

volumul doi

cu ilustrații de
Dan Colțea

HUMANITAS
BUCUREȘTI

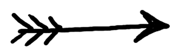
Redactor: Ioana Vîlcu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Prelucrări digitale: Carmen Petrescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

ISBN 978-973-50-5037-5 (pdf)

EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

bla bla bla

Pentru Andreea și Sașa

The things that keep us apart keep me alive
And the things that keep me alive keep me alone

Fink
This is the Thing

Aventuri obișnuite

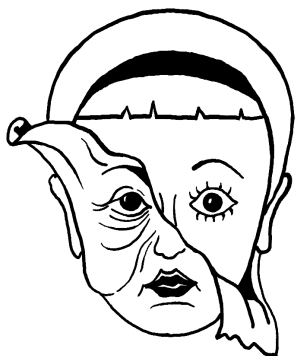
Chip cioplit

Sărut mâna, stimată doamnă. Vă rog luați loc. Am vorbit cu profesorul, se întoarce în țară chiar mâine. Tot ce ați visat se va îndeplini întocmai. Practic, veți intra în Mașina Timpului. Nu, nu e doar o metaforă, doamnă. Și vă spun acest lucru cu toată convingerea. Veți întineri cu zece ani. Dar s-ar putea să mă înșel. S-ar putea ca schimbarea să scadă chiar optsprezece, poate chiar douăzeci de ani din vârsta dumneavoastră. Ah, da, înțeleg. Ar fi ciudat. Da, dacă acum aveți treizeci de ani, să nu vă închipuiți totuși că vă vom transforma într-o fetiță de zece ani. Asta nu putem face. Oricum, diferența va fi izbitoare pentru toți cei care vă cunosc. S-ar putea ca unii dintre ei să nu vă mai recunoască. Acum câteva zile, am avut o pacientă care ni s-a plâns că soțul dânsei n-a mai recunoscut-o și n-a vrut s-o primească acasă. Ha-ha. Da, glumesc, desigur. Bun. Acum să trecem la câteva aspecte tehnice. Deocamdată vom ataca nivelul superior. Vom începe cu fața dumneavoastră.

Priviți aici, pe monitor, această simulare tridimensională. Aici avem o fotografie recentă cu dumneavoastră. O vom numi *Înainte*. Și acum, priviți, stimată doamnă, fotografia intitulată *După*. Da, știu, e miraculos. Ah, da? Chiar așa arătați acum cinsprezece ani? Nu mă miră, sunteți o frumusețe genuină, doamnă, dacă-mi permiteți să remarc. Iar acest lucru se vede chiar și-așa, la vârsta pe care o aveți acum. Nici nu îndrăznesc să-mi închipui magnetismul dumneavoastră în momentul în care vă vom da jos pansamentele. Bun. Să revenim la detaliile noastre. Aș vrea să știu ce intenții aveți în privința nasului. Poate doriți să-i schimbăm puțin forma. Nu, doamnă, departe de mine acest gând, dimpotrivă, cred cu tărie că nasul dumneavoastră este chiar perfect, așa cum se prezintă el acum. Dar noi suntem aici ca să ascultăm orice doleanță a dumneavoastră și ca să vă îndeplinim, în cele din urmă, orice fantezie secretă. Poate că ați visat la un moment dat să aveți un alt nas. Se mai întâmplă, știți. Mie mi s-a-ntâmplat odată să văd un actor american într-o revistă și să-i invidiez nasul. Sincer, am avut acest sentiment, nasul acelui actor mi-a inspirat o masculinitate pronunțată. Chiar mi se pare că semănați puțin cu actorul acela. Ăăă, da, o clipă, o să-mi amintesc imediat numele lui. Mda. Nu-mi vine-acum în minte. Mă rog. Deci, revenind, o să vă rog să vă mai gândiți puțin.

Domnul profesor este convins că o remodelare a nasului dumneavoastră ar fi bine-venită. Aveți timp. Până mâine. Evident, noi nu vom face decât ceea ce doriți dumneavoastră, dar mi se pare firesc să venim cu câteva sugestii, de altfel, experiența noastră în domeniu și faptul că suntem pe locul întâi în clasamentul clinicilor de specialitate din țară ne dau acest drept. Avem chiar obligația să vă îndrumăm pașii, mai ales că dumneavoastră vă aflați la prima intervenție de genul acesta. Nu-i nimic, doamnă, pentru moment putem abandona subiectul și îl vom readuce în atenție îndată ce veți fi de acord. Să trecem la buze. Domnul profesor vă sugerează câteva mici modificări. Modificări mici, dar totuși esențiale. Câteva injecții vor augmenta volumul buzelor dumneavoastră, iar astfel vă veți putea bucura de niște buze mult mai senzuale. *Voluptate*. Acesta este cuvântul preferat al domnului profesor. Iar dânsul pune deseori semnul egal între *voluptate* și *feminitate*. Nu, sigur că nu, dacă mă întrebați pe mine, eu sunt convins că sunteți foarte bine așa. Dar o mică schimbare nu poate să vă facă nici un rău, ea ar avea doar menirea de a accentua feminitatea dumneavoastră. Da. Da. Da. Înțeleg perfect. Vroiați să vorbim despre sâni. Doamnă, credeți-mă, nu este momentul. Toate la timpul lor. Întâi să rezolvăm partea superioară, iar apoi vom merge încet-încet în jos

și nu vom ignora nici un segment. Eu vă propun acum să mergeți acasă și să vă pregătiți pentru intervenția de mâine. Recuperarea va dura o săptămână, iar apoi ne vom concentra asupra sânilor. După încă o săptămână vom coborî la abdomen și fese, iar apoi veți fi ca nouă. Vă promit că nu veți fi dezamăgită. Da, doamnă. Sigur. O să vă rog mult să nu uitați să treceți pe la secretariat și să achitați jumătate din sumă. Da. Da, sigur, cu cardul e foarte bine. Vă mulțumim pentru încrederea acordată, doamnă. Ne vedem mâine. Ah, da. Actorul de care v-am spus. Mi-am amintit. Îl cheamă Dustin Hoffman. N-ați auzit de el. Da, acum a cam dispărut din peisaj, dar a fost un sex-simbol la vremea lui. Da. Sărut mâna, doamnă. O zi frumoasă vă doresc. Aveți grijă la prag.

Biologie

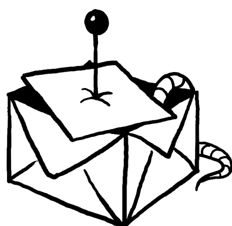
S-a așezat pe jos. Stă rezemată de perete. Se uită în pământ. Capul ei e nemișcat, dar ochii i se plimbă de colo-colo, ca și cum bucățile de gresie ar ascunde un desen pe care numai ea îl poate vedea. O șuviță de păr i s-a desprins din coadă și-i atârnă în dreptul ochiului. Cu mâna dreaptă, o apucă și-o potolește după ureche. Mă așez lângă ea și mă sprijin de perete. Mă gândesc că ar fi comic să-mi crape fusta. Nu, n-ar fi deloc comic. Ar fi ridicol. Dar se poate întâmpla. Paisprezece săptămâni. Deja am cinci kilograme în plus. Un timp nu spun nimic. Stau cu poșeta în poală și mă uit drept înainte. Coloana mea e lipită de zidul rece, cele două vertebre ostile îmi strigă ceva în surdină. Pe peretele din față un copil a scrijelit ceva cu cheia. Literele au fost săpate cu grijă în var, dar sunt prea mici ca să le pot distinge de la distanța asta. În timp ce mă hotărăsc să rup tăcerea, îmi trece prin minte gândul că trebuie să-mi schimb dioptriile. *Spune-mi ce-ai făcut cu el.* Mijesc

ochii, încerc să desluşesc literele, apoi renunţ. Îmi întorc capul spre ea. *Ce-ai făcut cu el?* Rămâne mută. Îşi trage picioarele mai aproape, îşi aduce genunchii la piept, şi-i cuprinde cu braţele. *Hai. Fii înţelegătoare. Spune-mi ce-ai făcut cu el. Şi spune-mi ce-i comportamentul ăsta. Explică-mi. E a treia oară când îl superi pe domnul profesor. Dânsul a spus că nu te mai primeşte la oră şi că te lasă corigentă. Chiar vrei să înveţi toată vara ca să poţi trece clasa?* Îşi duce mâna dreaptă la gură, îşi muşcă nervos o pieliţă de la degetul mare. *Uită-te la mine. Vorbeşte cu mine.* Brusc, se ridică în picioare. Se opreşte, cu privirea în pământ. Apoi se uită la mine. Situaţia devine jenantă, mă pomenesc într-o poziţie de inferioritate care nu mă ajută deloc în demersul meu. Mă ridic cu prudenţă, vertebrele ţipă fără zgomot, fusta mi se mulează primejdios pe şolduri, ţesătura rezistă. Acum suntem din nou pe poziţii relativ egale, dar privirea ei continuă să mă sfideze. Trec zece secunde în care nu mai aud decât gălăgia celor două sute de voci din curtea interioară. Doar n-o să stăm aşa, ca statuile. *Ce e?* Se uită în dreapta, spre holul pustiu, apoi porneşte intempestiv către uşa clasei. O urmez fără să mai spun nimic. Intrăm în clasă, iar ea merge în banca ei şi-şi scoate ghiozdanul. Îl pune încet pe bancă, cu gesturi precise. Îl deschide, scoate o cutie mică,

de carton. Pe albul cutiei văd o pată de sânge uscat. Pune cutia pe bancă, apoi face un pas în spate. Mă uit în ochii ei, care mă privesc cu dispreț nedisimulat. Buza de jos îi tremură tare. Fără să-mi iau ochii de la ea, îi fac un semn cu degetul. *Deschide-o.* Pentru câteva secunde continuă să-mi susțină privirea, apoi clipește și ochii ei se întorc spre fereastră, ca și cum ar căuta o soluție. *Hai, deschide cutia.* Ochii i se împăienjenesc. Rămâne nemișcată. *Deschide cutia.* Soneria de pe hol rupe liniștea. Peste un minut clasa o să fie plină de copii. Mă apropii de bancă, mă uit la cutie. Îmi las poșeta pe banca vecină, întind mâna dreaptă, îmi plimb degetele pe capacul de carton. Apuc marginea capacului între degetul mare și arătător și-l dau la o parte. În întunericul cutiei văd șoarecele, răstignit pe o bucată de polistiren. Pe burtă, un bisturiu priceput i-a trasat o linie perfect dreaptă. Pielea a fost dată la o parte cu grijă, spre stânga și spre dreapta, și a fost țintuită în bolduri, la fel ca cele patru labe minuscule. Are ochii închiși, gura deschisă. Toate organele îi sunt expuse, la vedere. Inima îi pulsează alert, văd sângele circulând prin vene și artere subțiri ca ața. Încerc să-mi reprim o grimasă de greață, pun capacul peste cutie. Îmi ridic ochii spre ea. Și-a întors ochii spre geam, stă cu buzele strânse, într-un efort inutil de a-și înăbuși lacrimile.

De ce? Pieptul i se mișcă spasmodic, în timp ce ochii i se umezesc. *La ce bun? Explică-mi, te rog.* Își mușcă buzele. Fac un pas spre ea. Pe buza de jos văd o picătură de sânge, care-și mărește volumul. Distant, aud hărmălaia făcută de copiii care se apropie. *Bun. Uite cum facem. Îl îngropi și pe ăsta și gata. O să vorbesc cu domnul profesor să-ți încheie media ca să poți trece clasa. Dar nu-ți mai dau voie să mergi la ora lui.* Respiră greu, ridică mâna și-și șterge nasul cu mâneca. *M-ai înțeles?* Șuvița rebelă îi alunecă în dreptul ochiului și-i acoperă, discret, lacrima de pe obraz. *Te rog, dă din cap ca să știu că m-ai înțeles.* Își scutură capul de câteva ori, în sus și în jos, fără să se uite la mine. *Bun.* Îmi iau poșeta și mă întorc pe călcâie ca să ies cât mai repede din încăperea care deja miroase ciudat. Când ajung la ușă, un copil gras și energic intră în clasă ca o furtună, gata să mă lovească în plin. Mă trag într-o parte și eschivez la timp o ciocnire care m-ar fi pus la podea, fără doar și poate. Copilul mă vede și-și schimbă atitudinea. *Sărumânaaaaa.* Îl mângâi pe cap, ies din clasă. Alți copii mă salută în timp ce merg spre cancelarie. Mă opresc o clipă, mă întorc din drum, mă uit la cuvintele zgâriate pe perete. *DIRIGA E O VACĂ.* Mă uit în stânga, în dreapta. Holul e din nou pustiu, ușile au rămas deschise, dar toți copiii au intrat în clase. Îmi deschid

poșeta, îmi scot cheia. Cu litere mari, adaug la finalul propoziției cuvântul *PROASTĂ*. Fac un pas în spate, îmi admir opera. Aud un zgomot în stânga mea. Mă întorc și văd o fetiță blondă, cu ochelari, care mă privește sfios. *Mă scuzați, am ieșit să ud buretele.* Dau ușor din cap, apoi plec spre cancelarie.

Aglomerație

Trăiam cu tine într-o căsuță de lemn, pe o plajă pustie, la malul oceanului.

În fiecare zi eu plecam în larg, cu barca, iar seara mă întorceam cu un pui de somn. Apoi făceam focul pe plajă și tu găteai puiul de somn. După ce mâncam, ne scobeam în dinți cu așchii de lemn din barcă, apoi adormeam legănați de fâșâitul valurilor.

Într-o dimineață, un milion de oameni au apărut pe plajă, cu milioane de cărămizi în mâini. Voiau să construiască un zgârie-nori.
Hai să-i ajutăm, am spus eu.

Spre seară, zgârie-norul era gata. Drept răsplată, amândoi am primit cadou o cameră la etajul o sută optzeci.

A doua zi am vrut să plec la pescuit, dar liftul era în revizie. Am început să cobor scările, cu răbdare.

Când am ajuns pe plajă, soarele apunea. M-am uitat în sus și te-am văzut, în dreptul ferestrei. Te-am strigat, dar nu m-ai auzit. Te uitai spre ocean. Erai foarte mică și aveai capul cât o gămălie de ac.

Cârpe de lux

Fată, fii drăguță și ține și tu microfonu mai departe de fața mea. Mai așa. Nu, măi, fată. Mai într-o parte, că m-acoperi. Așa, vezi. Ce mare lucru. Bun. Merge, da? Hai. Acuma pune-ntrebarea. Hm. Ce port pe mine în clipa asta. Păi se vede cu ochiu liber, nu? Am un sacou de la Prada. Cu solzi de crocodil. Pantofii sunt Gucii. Normal. Ediție limitată. Și la asemenea pantofi nu puteam să pun decât doar niște ciorapi Lacroa. Pantalonii sunt de la Armani. Au o tăietură mai specială. E-n trend acuma. Sunt un pic mai feminini, dar așa se poartă la ora asta. Cămașa e doar o cămașă obișnuită de la Dolce e Gabana. Chiloții sunt și ei de firmă, dar n-o să m-apuc acuma să-ți spun chiar toate intimitățile. Hă-hă. Acuma accesoriile. Ochelarii sunt Cristiani Diori. Am o brățară de gablonț din argint cu pietre semiprețioase de la un magazin care-mi scapă acuma. Eram pe aeroport în Roma și-am intrat și mi-a plăcut și-am luat-o. Dar chiar nu mai știu de la ce firmă e. Ceasul e Polis. E mai

mult o fiță, dar mi s-a părut mie că cadrează cu ansamblu. Și cam asta e. Mai ai vreo întrebare? Cum? Cât costă tot ce am pe mine? Hai te rog eu ceva. Hai să nu fim vulgari, da? Gândește-te că sunt oameni amărâți care acuma se uită la noi la televizor. Cum îți permiți să mă-ntrebi așa ceva, măi, fătucă. Sunt oameni care nici n-au ce pune pe masă acolo la ei acasă. E nesimțire să pui așa o-ntrebare. Ia dă stop, măi băiatule. Auzi, fătucă, că nici nu te-am întrebat. Tu de la ce televiziune ești, măi? E prima ta emisiune sau ce. Ia lăsați-mă, măi, în pace că am destule pe cap. Nu vă mai ajunge că vă dau subiecte ca să vă primiți salariul. Că dacă n-aș fi io pe lumea asta v-ar da pe toți afară. Hai, gata. Hai că v-am dat prea mult nas. Loați-vă și voi un sanviș ceva și vedeți-vă de treabă.

Perfect Match

Îmi pipăi buzunarele. Știu că am o brichetă pe undeva. N-o găsesc. Renunț și rămân cu țigara neaprinsă în gură. Mă uit în jur. Pe lângă fântână sunt destui oameni, de toate vârstele. Nici unul nu fumează. Asta e una dintre legile lui Murphy, evident. Trebuie să studiez câteva fețe și să ghicesc care e fumătorul, ca să-i pot cere un foc. La vreo douăzeci de metri distanță văd un bătrân. Barbă alb-gălbuie. Stă pe o bancă și citește ziarul. Mă ridic de pe balustrada fântânii și mă-ndrept spre el. În timp ce mă apropii de bătrân, o minge mă lovește în cap. Mă întorc și văd o fetiță care se repede după minge, râzând. Mama ei se ține după ea, pentru o clipă îmi prinde privirea. *Vă cer scuze.* Îi zâmbesc scurt și-i spun că nu-i nici o problemă. Mă aplec și culeg țigara de pe jos. Ajung în fața bătrânului și-l întreb dacă e amabil să-mi dea un foc. Nu-și ridică ochii din ziar. *Tinere, lasă-le, tinere. Nu-s bune de nimic. Am chibritul în buzunar, crede-mă.*

Am și țigările. Același pachet. De zece ani umblu cu ele la mine. De zece ani duc războiul ăsta. Și îl câștig în fiecare zi. Renunță, tinere. Altfel o să te bage-n groapă, nenorocitele. Bat în retragere, fără să mai spun nimic. Mă întorc la fântână, mă așez pe balustradă și mă uit la oameni. Apoi o zăresc și-i fac cu mâna. Mă vede, se apropie. *Ai venit de mult?* Îi spun că doar de câteva minute. O întreb de ce a vrut să ne vedem aici. *Pentru că n-am chef să faci o scenă. Vreau să ne comportăm civilizat. Nu suntem nici primii și nici ultimii oameni care se despart, pe planeta asta.* Se așază lângă mine. Un timp tăcem și ne uităm în fața noastră, fără să vedem mare lucru. Îi spun că pot să fac o scenă oriunde, n-are importanță dacă suntem în parc sau acasă. *Dacă faci o scenă, dacă începi să urli, mă ridic și plec. E simplu.* Scoate din geantă un pachet de țigări, își pune una între buze. *Dă-mi un foc.* Îi spun că n-am, îi arăt țigara cu care am rămas în mână de câteva minute. *Vreau să fumez. Du-te și cere un foc de la cineva.* Mă aplec și mă uit la vârfurile pantofilor mei. Apoi mă ridic și încep să mă uit la oameni. Pe rând, îi cântăresc din priviri. Fumător sau nefumător? Mă hotărăsc să fac câțiva pași spre ieșirea din parc. În cel mai rău caz, o să ies în stradă. Sigur o să găsesc pe cineva care să aibă o brichetă. Un tip trece pe lângă mine, în viteză, pe bici-

cletă. Cred că m-ar fi lovit dacă nu l-aș fi văzut în ultima clipă. Mă aplec și-mi culeg țigara de pe jos. Deja e cam boțită. Când ies din parc, văd cum autobuzul oprește în stație. Ușile se deschid, câțiva oameni coboară, alți oameni urcă. Brusc, mă sui pe prima treaptă. Mai fac un pas, apoi autobuzul se pune în mișcare. În timp ce ușile se închid, mă agăț de barele verticale și urc pe platformă. Mă uit pe geam. O zăresc, la mare distanță. Stă pe

balustrada fântânii. Mai apuc s-o văd în timp ce se ridică și-i cere un foc unui trecător, apoi autobuzul ia o curbă, iar ea dispare printre tufișurile care-mi aleargă prin fața ochilor. *Sper că n-aveți de gând s-o aprindeți. Măcar din respect pentru noi.* Întorc capul. O femeie în vârstă mă privește

disprețuitor. Abia acum îmi dau seama că țigara mi-a rămas între buze. Mi-o scot din gură, apoi o țin între degetul mare și arătător și o rulez înainte și-napoi, într-un gest mecanic, involuntar. Când autobuzul ajunge în stație, cobor. Un cerșetor trece pe lângă mine, cu un muc stins între dinți. Dau să-l opresc ca să-i cer un foc, apoi îmi imaginez contactul cu mâna lui și mă răzgândesc. Văd un taxi, îi fac semn, oprește. Mă urc pe bancheta din spate și îi spun șoferului adresa mea de acasă. După ce se pune în mișcare, îl întreb dacă n-are cumva un foc. *Nu, frate. Îmi pare rău. Dacă vrei să bagi otravă-n tine, te dau jos.* Renunț, mă las pe spate. Țigara mi-a rămas între degete. O rulez în continuare, fără intenție. Nici nu-mi dau seama când presiunea degetelor mele începe să se accentueze. Peste două minute, tot tutunul din țigară zace la picioarele mele. Rup foița și o presez până se transformă într-un cocoloș mic cât o gămălie de ac. O las să cadă pe jos. Am rămas cu filtrul. Deschid geamul și-i dau un bobârnac afară. Șoferul se întoarce către mine, îmi aruncă o privire dezaprobatoare, apoi conduce mai departe. *Nu-ntinde coarda, frate.* Închid geamul, apoi încep să număr crucile agățate de oglinda retrovizoare sau fixate cu ventuze de parbriz. Număr douăzeci și trei de cruci, de diferite dimensiuni și culori, apoi îmi mut atenția către dezodorizantele

lipite de bord. Le număr și pe-astea. Opt. Mai văd și un CD care se rotește printre cruci, aruncând raze de curcubeu. Când ajungem la destinație, scot zece lei și-i întind șoferului. Ies din mașină și intru în bloc. Chem liftul, aștept. Degeaba. Beculețul roșu e aprins. Probabil că cineva a lăsat ușa deschisă pe undeva. Apăs de câteva ori butonul, dar e în zadar. Urc pe scări. Când intru în casă, îmi scot pachetul și-l arunc pe măsuța de lângă canapea. Merg în baie, mă spăl pe mâini. Îmi dau cu apă pe față, apoi mă șterg cu prosopul. Revin în cameră și mă așez pe canapea. Mă aplec în față să iau pachetul și-mi scot o țigară. O pun între buze, apoi mă uit la cele cinci brichete de pe masă. Bing-bing. Am primit un mesaj. Îmi scot celularul din buzunar, îl citesc. *Unde ești?* Tastez fără grabă. *Acasă.* Apoi apăs butonul de trimitere. Rămân cu telefonul în mână. Bing-bing. *Dacă vin la tine, promiți să nu faci o scenă?* Rămân cu celularul în mână și cu țigara între buze. Mă las încet pe spate și mă sprijin de spătarul canapelei.

Electroencefalograma

Priviți.

Iată noua gamă de modele. Sperăm ca strălucirea lor să nu vă orbească prin sticla televizorului. Așa că vă rugăm să ajustați luminozitatea aparatului dumneavoastră la un nivel scăzut. Toate aceste minunății vă așteaptă acum. Ele sunt doar la un telefon distanță. Toate vă sunt destinate și toate vă stau la îndemână. Puteți achiziționa setul complet sau puteți alege doar un singur model. Toți cei din jur vă vor admira și vă vor invidia. În imaginea alb-negru din stânga puteți observa lipsa de strălucire a unei femei neîngrijite. În imaginea color din dreapta puteți vedea cum *Cristalele Lichide Svarovschi Fake Veritabil™* o transformă pe aceeași femeie într-o creatură de vis. Femeia strălucește, iar feminitatea ei emană prin toți porii. *Cristalele Lichide Svarovschi Fake Veritabil™* scaldă pielea femeii într-o cascadă de curcubee colorate care mângâie cu

tandrețe fiecare relief și poartă privitorul spre cele mai superbe tărâmuri ale visului imaginației. Astfel. Sunând chiar acum la telefonul afișat pe ecran, puteți comanda colierul unicat din *Cristale Lichide Svarovschi Fake Veritabil™* la un preț promoțional de numai 120 de RON. Sau lacrimile cu autocolant din *Cristale Lichide Svarovschi Fake Veritabil™* care se pot lipi cu ușurință pe pielea dumneavoastră transformându-vă într-o zână din povești. Prețul fără egal este de numai 80 de RON. Cerceii tip candelabru cu irizări infinite din *Cristalele Lichide Svarovschi Fake Veritabil™* pot fi achiziționați cu doar 110 RON. Iar setul complet, care include colierul, cerceii și lacrimile din *Cristalele Lichide Svarovschi Fake Veritabil™*, poate fi al dumneavoastră la un preț redus de numai 250 de RON, plus taxe poștale.

Nu ezitați. Ridicați telefonul chiar acum. Sunați.

Rapid Eye Movement

Erai singură acasă. Eu eram plecat din oraș.

Ai mâncat o supă de linte, apoi ai așteptat să vină seara, ca să mergi la culcare.

Când a venit seara, te-ai culcat și ai adormit. Ai visat că mă întorsesem acasă. În vis, amândoi stăteam și sorbeam încet din supa de linte.

Mmm, ce bună e, spuneam eu.

Mai vrei o porție? întrebai tu atunci când farfuria se golea.

Sigur că da, răspundeam eu.

Cu polonicul luai supă din oală și-mi mai puneai o porție. Eu goleam farfurie după farfurie. La un moment dat, am renunțat la lingură și am dus farfuria la gură, sorbind cu lăcomie.

Mai pune-mi o porție, spuneam eu.

Cu plăcere, spuneai tu.

După un timp, puneai supa în farfurie, iar eu duceam farfuria la gură și sorbeam cu zgomot, golind farfuria dintr-o singură înghițitură.

Apoi loveam cu farfuria în masă, iar tu o umpleai din nou.

La un moment dat, ție ți-a trecut prin minte gândul că supa se va termina curând. Te-ai uitat în oală și ai văzut cum supa creștea ca o mămăligă, încetul cu încetul. Băgai polonicul în oală din ce în ce mai repede, culegeai supa și o aruncai în farfurie. În scurt timp, ai renunțat la polonic, ai ridicat oala și ai început să torni direct în farfuria pe care eu o goleam într-o clipită.

După un timp, am aruncat farfuria și mi-am pus capul sub oala din care curgea supă. Stăteam cu gura deschisă și înghițeam cu poftă șuvoiul de supă. Mă murdărisem pe gulerul cămășii, dar nu-mi păsa câtuși de puțin.

E doar un coșmar, ai spus tu, cu voce tare. Nici măcar nu ești acasă.
Imediat mi-am luat farfuria de pe jos și am pus-o, cuminte, în chiuvetă. Tu te-ai uitat în oală. Pe fundul ei mai era puțină supă.
Mai vrei o porție? ai spus tu.
Nu, m-am săturat, am spus eu. Sărut mâna pentru masă.

Pe locul mortului

Lungă șosea. Interminabilă. Ai zice că se termină undeva după orizont. Sau că nu se termină niciodată. Mneah. Fata morgana. Iluzii optice. De fapt, are numai vreo sută de kilometri. Sau mile. Asta-i chestia care mă obosește cel mai tare. Că tot timpul trebuie să transform kilometri în mile. Whatever. În mai puțin de o secundă îmi mut privirea de la orizont la vitezometru. Departe, aproape. Și-napoi la orizont. Și iar la vitezometru. Nu știu exact cât înseamnă 120 de mile la oră, dacă e să le transform în kilometri. Cam 180. Sau 200. Pe-acolo pe undeva. Jaguar decapotabil. Drăguț, dar nu pot să mă bucur de experiență. La viteza asta mi-ar zbura peruca. Și aș putea face o sinuzită de nota zece. Așa că prefer să rulez fin, cu geamurile închise și cu clima pornită. Nu la maxim. Moderat. Ăsta-i cuvântul-cheie la vârsta mea. Moderație. Consumați tot, fără milă, dar cu moderație. Nu pierdeți nici o secundă, încercați orice, mergeți până dincolo de pânzele albe, dar cu

moderație. Așa e cuminte. Uof. Coloana. Asta nu doare cu moderație. E plină de ciocuri de papagal, care-mi împing pielea pe dinăuntru. Vor afară, la lumină, nemernicii ăștia de papagali. Asta e. La 97 de ani nu mai ești singur, de capul tău. La 97 de ani duci peste tot o mulțime de animale mici, care trăiesc în tine și se hrănesc din tine. Nevermind. Mâine o să-mi fac o programare la un spa de cinci stele. O să mă las alintat de mânuțele delicate ale unei maseuze proaspăt ieșite de pe băncile liceului. Buricele degetelor ei lungi și fine o să-mi mângâie tandru ciocurile de pe coloană, iar papagalii o să înceapă să toarcă afectuos, ca niște pisicuțe. O să-i trimit eu la culcare pe papagalii ăștia. O să am eu ac de cojocul lor.

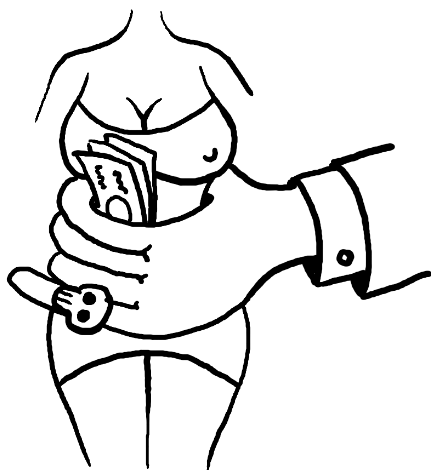
Întorc capul spre dreapta. O privesc insistent. Blondă. Naturală. (Din cap până-n picioare.) 23 de anișori. 120 de centimetri circumferință. Nu, nu mă refer la cap, ci la bust. Doar n-am vreo fantezie ascunsă cu strănepoata lui Einstein. Nu-s genul *ăla* de filozof. N-am nevoie să mă dau intelectual. Eu sunt doar un biet carnivor. Nu mă interesează câte cărți ai în bibliotecă, ci câtă carne ai în dotare. Carne proaspătă. La vârsta mea sunt deja la al treilea rând de implanturi, așa că nu pot să consum decât carne fragedă. Îmi mut privirea de la blondă spre

șoseaua fără sfârșit. Blonda mea tace ca un peștișor de aur care-a pierdut șirul dorințelor. Face pe nesuferita. Mm. O să-i treacă la masa de blackjack. De fapt, nu prea cred. Blackjackul e prea slow pentru dinamica ei. Probabil o s-o abandonez provizoriu la un aparat din ăla cu manetă. Mm. Riscant. Poate n-o mai găsesc unde-am lăsat-o. Vegasul e plin de tipi bronzați și musculoși. Mm. Îmi asum riscul. Portofelul e la mine. Îl simt tot timpul, sub fesa dreaptă. Movila cea prietenoasă. Cinci mii de dolari cash. Și patru cărți de credit. Aurii. Golden Client. Eu sunt ăla. Iar în buzunarul de la piept al sacoului am rezervarea de la hotel. De data asta o să stau la Bellagio. N-am mai trecut pe-acolo de când l-au demolat pe-ăla vechi. Adică de vreo șase luni. Cică ăsta nou e mamă-mamă.

Arunc o privire scurtă spre claia de păr blond. Ornament. Nu se uită la mine. Nu scoate nici un cuvânt. O-nțeleg. Doar nu-s vreun monstru. Am și eu un suflet. Simt și eu ceva. Știu ce-i în sufletul ei. (Doar are și ea un suflet, nu?) Săraca. Tare mi-e milă de ea. Trăiește lângă o ruină încă funcțională. O epavă ambulantă care încă se ține pe picioare. O dărăpănătură. O mumie. Un faraon. Da. Dar faraonul nu uită niciodată să-și ia pastila albastră. Pastiluța minunată. Nu pot să zic că devin violent când îmi iau pastiluța. Ar

fi o exagerare. O bombonică amărâtă poate să pună un pic sângele-n mișcare, dar nu face minuni. Și faraonul n-o să ia două pastile deodată. Doar nu e prost. Ca să nu-i crape ceasul. Să facă tic-tac în continuare. La 97 de ani toate lucrurile capătă un alt ritm. Când tușesc, tușesc cu grijă. Ca să nu-mi plesnească vreun vas de sânge pe undeva. Când mănânc, mănânc cu grijă. Fiecare înghițitură e un ritual în sine. N-am chef să-mi rămână vreun dumicat în gât. Când fac sex, fac sex cu grijă. Oricum n-o lungesc prea mult. La vârsta mea, să ai un orgasm e chiar o performanță. Așa că, dacă orgasmul vrea să vină după trei minute de când mi-am suit ciolanele-n pătuț, eu îi spun bine ai venit.

Mi-e puțin foame. Când ajungem, o să atacăm un platouaș baban cu fructe de mare. Mă uit în oglinda retrovizoare. Deja drumul înapoi pare mult mai lung decât cel înainte. *Viva Las Vegas*. Apăs accelerația.

Fidelitate

Mitică e îndrăgostit de Cerasela. De ani de zile. Cerasela nu știe nimic despre asta. Stă liniștită în cubul ei și ștampilează documente. Cerasela are trei ștampile. Una rotundă, una pătrată și una dreptunghiulară. Documentele sunt deja semnate, Cerasela nu trebuie decât să aplice ștampila în spațiul prevăzut cu linii punctate. E o sarcină simplă. Pe unele documente liniile punctate formează un cerc, iar pe altele un pătrat sau un dreptunghi. Când vine pauza de masă, Cerasela pune ștampilele în sertarul dulăpiorului metalic, apoi închide sertarul cu cheia și-și atârnă cheia la gât. Își ia mărul și merge la bucătărie. Mitică stă așezat la masa din bucătărie și mănâncă un melc cu stafide și vanilie. Acum un minut a ieșit din cubul lui și a mers la bucătărie s-o aștepte pe Cerasela. A mușcat din melc, mestecă încet. Când Cerasela intră în bucătărie, Mitică își ridică puțin privirea, ochii lui șterg în treacăt silueta Ceraselei, apoi se întorc spre

melcul cu coaja puțin arsă. Lui Mitică îi place ca melcul să aibă coaja puțin arsă. Dimineața, când intră în patiserie, îi cere vânzătoarei un melc, iar apoi adaugă *vă rog, să fie cu coaja puțin arsă, dacă se poate*. Vânzătoarea îl vede în fiecare dimineață, de ani de zile. Și totuși Mitică repetă politicos aceeași formulă, în fiecare zi. Vânzătoarea e îndrăgostită de Mitică. De ani de zile. Niciodată n-a fost capabilă să-i arate asta. Niciodată n-a reușit să-și ia inima în dinți și să-i spună lui Mitică *te iubesc*. În clipa în care Mitică intră pe ușa patiseriei, vânzătoarea îl observă cu coada ochiului, iar timiditatea care-i caracterizează ființa o invadează ca un tsunami. Obrajii ei palizi capătă brusc culoare, iar ochii ei fac eforturi disperate să privească în altă parte. Privirea ei alunecă deznădăjduită peste pateuri, fursecuri, gogoși și merdenele, apoi se oprește peste figura vreunui client care își caută portofelul. Mitică ajunge în fața vânzătoarei. *Un melc, vă rog. Să fie cu coaja puțin arsă, dacă se poate.* Pentru o fracțiune de secundă, vânzătoarea se uită în ochii lui Mitică, apoi mâna ei se întinde mecanic spre melcul cu coaja arsă pe care, foarte devreme, de dimineață, l-a pus deoparte, acoperit cu un șervețel imaculat. Mitică nu observă nici unul dintre aceste amănunte. Mitică umblă în buzunarul de la spate al pantalonilor, în

căutarea celor trei lei, pregătiți special pentru melcul zilnic. Vânzătoarea împachetează melcul cu grijă, apoi i-l întinde lui Mitică. Mitică ia melcul din mâna vânzătoarei și pune cei trei lei pe tejghea. Pentru o fracțiune de secundă degetele celor doi se ating, iar vânzătoarea simte o durere acută în coșul pieptului. *Mulțumesc.* Apoi Mitică pleacă, iese, dispare, nu mai e. Vânzătoarea se sprijină ușor de tejghea. Recuperează încet. Aude vocea următorului client. Iar acesta e nevoit să repete comanda, de fiecare dată.

Cerasela mușcă din măr. Mestecă. Mitică mușcă o bucățică din melc. Mestecă. Amândoi tac. Bucătăria e o încăpere prea mică pentru gesturi prea mari. Când începe să sune alarma de incendiu, amândoi se opresc din mestecat, apoi se uită unul la altul. Mitică se repede la ușa bucătăriei și apasă clanța. Ușa nu vrea să se deschidă, clanța pare să se fi blocat în poziția orizontală. Mitică se luptă cu ușa care nu se clintește, în timp ce alarma sună asurzitor. Peste un minut căldura devine insuportabilă. Se aud țipetele oamenilor care aleargă bezmetic prin clădire. Pe sub ușă începe să intre o perdea de fum. Cerasela a rămas paralizată, cu mărul în mână. Gura ei e deschisă, câteva bucățele de măr îi atârnă printre dinți. Mitică se întoarce spre ea, apoi se uită confuz prin toată bucătăria, în căutarea

unui geam inexistent. Fumul s-a îngroșat. Mitică se repede la Cerasela și o îmbrățișează protector. Amândoi se lasă pe vine, sprijinindu-se de perete. Se țin în brațe, tremurând și privind spre ușă, în așteptarea lui Superman. Brusc, Mitică și Cerasela se uită unul la altul. Ochii îngroziți ai Ceraselei strigă mut *o să murim*. Buzele ei tremură, o bucățică de măr i se desprinde de pe buza de jos și cade pe haina lui Mitică. O picătură de sudoare alunecă de la rădăcina părului Ceraselei, îi curge pe frunte, îi intră în ochi. Cerasela clipește. *Te iubesc*, spune Mitică. Apoi zâmbește ușor.

A doua zi, la ora prânzului, vânzătoarea vinde mecanic pateuri, fursecuri, gogoși, merdenele. Clienții înfometați stau la coadă, vorbind între ei sau la telefoanele celulare. Iar vânzătoarea vinde mecanic pateuri, fursecuri, gogoși, merdenele.

Întrecere

Ai desenat un cerc mare, cu creta, pe asfalt.

Hai să ne alergăm în cerc, ai spus tu.

Bună idee, am spus eu.

Am alergat câteva ore. Ajungeai în spatele meu și părea că ești gata-gata să mă prinzi. Dar eu măream pasul și, peste un minut, îmi simțeai respirația în ceafă.

Când s-a pornit ploaia, am început să alergăm mai repede, tot mai repede, din ce în ce mai repede. În scurt timp, ploaia a spălat cercul alb de pe asfalt. Dar noi fugeam atât de repede, încât nici o picătură de ploaie nu reușea să ne atingă.

Jackpot

Bine ați venit, frații mei. Bine ați venit, surorile mele. Știu de ce sunteți aici. Știu foarte bine de ce sunteți aici. Fiecare dintre voi are o problemă. Fiecare dintre voi are o durere. Suntem aici, cu toții, în seara aceasta, ca să dăm afară toată durerea. Împreună. Să o dăm afară. Pentru că fiecare dintre noi are o casă. O casă a sufletului, dragii mei. Ei bine, ne-am adunat aici, astă-seară, ca să dăm afară din casă toate durerile noastre. Durerile noastre ne plătesc chiria? Nu. Durerile noastre ne plătesc întreținerea? Nu. Durerile noastre ne plătesc curentul, telefonul, gazele? Nu. Atunci haideți să le dăm afară din casă, dragii mei. Afară cu toate durerile și cu toate necazurile. O să reușim, dragii mei. Împreună. O să reușim. Așa cum spune Scriptura, la versetul șaisprezece cu doi din Daniel, *Fericiți cei ce vor lăsa durerile la spatele lor*. Iar eu sunt aici ca să vă arăt calea și drumul. Sunt aici ca să vă călăuzesc pe drumul pe care ni l-a deschis Domnul

nostru. Un drum de la care atâția dintre voi, dragii mei, s-au abătut. Dar, așa cum spune Scriptura la versetul doisprezece cu patru din Proverbe, *Vorba lungă sărăcia omului*. Haideți să purcedem la vindecarea sufletului nostru. O am aici pe, cum te cheamă, sora mea? Petronela. Bravo, Petronela, ai un nume frumos, draga mea. Ce te apasă, soră Petronela? Lasă chiar acum totul afară și spune-ne de ce ai venit aici. Spune-ne care ți-e durerea. Iar eu, fratele tău, împreună cu frații mei, și-ai tăi, și-ai noștri, și cu surorile mele, și-ale tale, și-ale noastre, și-ale tuturor, noi o să ne rugăm pentru tine și o să-ți vindecăm durerea. Hai, soră Petronela, lasă răul să iasă afară și să se ducă pe pustie. Acum, am zis, acum. Chiar acum. Nu, stai puțin, încă nu-mi spune nimic. Uite, pun mâna pe răul din tine. Stai să văd unde e răul. Lasă-mă să simt, soră. Lasă-mă să te-ating, soră. Stai puțin nemișcată, Petronela, pentru ca să simt unde e răul și să-l pot scoate afară din casa sufletului tău. Stai să văd. Aici, în piept? Sau aici, sub fruntea asta plină de griji? Aici. Da, aici în piept simt ceva. Deschide-ți puțin bluza, sora mea. Doar puțin. Un nasture. Doi. Mda. Doi. Hai, concentrează-te puțin, sora mea. Concentrează-te și ajută-mă să scot răul. Respiră. Aaaașa. Respiră adânc. Ei, nu așa adânc, că după aia le-

șini. Respiră. Caaalm. Calm. Calm. E liniște. E pace. E bine. Uite, frații tăi sunt aici. Și surorile tale sunt aici. Suntem cu toții aici și ne rugăm pentru tine. Aaașa. Închide ochii. Acum ești un pârâu. Ești doar un pârâu mic, ești un pârâiaș. Un pârâiaș care curge liiin, din vârf de munte, până jos, în câmpie, într-o poieniță. Tu ești pârâul ăsta, Petronela. Hai, concentrează-te și fii pârâu, Petronela. Fii pârâu. Hai. Aaașa. Simte, tu, pârâule, cum curgi printre pietrele seculare. Simte cum aluneci înceeet printre ramurile copacilor care s-au aplecat să-și hrănească ramurile din apa ta vie. Iar noi o să ne rugăm pentru sufletul tău apăsat de atâtea poveri lumești. Ține ochii închiși, Petronela. Ține-i închiși și simte cum devii pârâul de munte. Aaașa. Respiră. Aaașa.

Și acum, spune-ne, Petronela, spune-ne ce ai pe suflet. Spune-ne absolut tot ce ai tu pe sufletul tău chinuit. Nu, ține ochii-nchiși. Spune un singur cuvânt, surioară, iar noi o să înțelegem și o să alungăm răul, prin puterea cu care eu am fost investit, prin puterea pe care am revărsat-o chiar acum asupra voastră, frații mei, surorile mele. Spune cuvântul, Petronela. Spune cuvântul care te apasă. Spune cuvântul care exprimă suferința ta. Spune-l tare, să-l auzim cu toții și să-l alungăm din casa sufletului tău. Hai, spune-l.

Ați auzit, dragii mei? Boala. E timpul să ne unim forțele și să dăm afară Boala din casa Petronelei. Să alungăm o dată pentru totdeauna neliniștea care se zbate în pieptul Petronelei, să izgonim chinul care și-a făcut locuință în inima ei. Surioară, deschide ochii acum. Aaașa. Bun. Tu ți-ai făcut datoria, bravo ție. Ai spus care ți-este suferința. Acum noi, frații tăi, surorile tale, noi toți o să lucrăm împreună ca să trimitem răul din tine departe. Foarte departe. Undeva unde el n-o să mai poată să te atingă. Dar trebuie să ne ajuți și tu puțin.

Ai geantă, Petronela? Unde e? Ai portofel? Scoate o bancnotă din portofel. Chiar acum. Trebuie să ne ajuți să împlinim lucrarea. O bancnotă de o sută. Ai? N-ai. De cinzeci? Hai, trebuie să ai. Cine o ajută pe Petronela să scape de zbucium și chin? Cine are cinzeci de lei? O bancnotă de cinzeci de lei. Avem nevoie de o simplă bancnotă, ca să putem săvârși actul puterii divine. Da. Aaașa. Ia-o în mână. Aaașa. Ține-o bine, Petronela. Ține-o bine. Ține-o bine am spus. Ești un pârâu de munte. Da? Ești un pârâu. Iar eu, prin puterea cu care am fost investit, am să mut răul de la tine, Petronela. O să folosesc această simplă bancnotă, această bucată de hârtie, această frunză moartă, o s-o folosesc ca să alung răul. Iar apoi o să-l arunc în pustie, să piară și să nu se mai întoarcă niciodată. Acum în-

chide ochii, Petronela. Ține bine bancnota, surioara mea. Ține-o bine, ține-o strâns. În bancnota asta se află tot răul din tine. În bancnota asta se află însăși Boala. Răul întruchipat.

Acum, dragii mei. Acum e momentul să înfăptuim lucrarea. Pentru că numai cu ajutorul vostru pot înfăptui lucrarea. Acum o să vă rog să vă concentrați o clipă, aaașa. Toată lumea. Da. Și acum, cu toții: Mmmm. Haideți. Mmmmm. Aaașa. Petronela, ții de bancnotă, da? Braaavo. Aaașa. Acum închide ochii. Aaaașa. Și-acum, iată. Priviți. Priviți și luați aminte cum răul se mută de la Petronela și pleacă de la ea. Dă drumul la bancnotă, Petronela. Dă

drumul la bancnotă, foarte încet. Înceeet, înceeeet. Simte cum răul pleacă de la tine, Petronela. Aaașa. Bravo. Ești un pârâu de munte. Curgi înceeet printre pietricele. Și printre pietricele înoată peștișori. Aaașa. Acum deschide ochii. Înceeet. Înceeet.

Priviți, frații mei. Priviți, surorile mele. Petronela zâmbește. Chiar acum. Iată lucrarea Domnului, înfăptuită chiar acum și aici, sub ochii voștri. Iată cum toate grijile și necazurile au plecat de la Petronela. Unde s-au dus ele? În pustie. Departe s-au dus. S-a zis cu ele. Izbăvit fie sufletul tău, soră Petronela, și bucuros să fie sufletul tău de-acum înainte și pururea și-n vecii vecilor. Amin.

Dragii mei. Ați fost martorii unei izbăviri. Sub ochii voștri a avut loc un miracol. Acum, o să vă rog să scoateți o foaie de hârtie și să scrieți ce vă spun eu. Aveți? Nu, nu vă panicați. Cei care nu aveți foaie de hârtie și pix stați liniștiți. La ieșire, asistenta mea (are un ecuson aici, pe piept, scrie pe el Lăcrămioara) o să vă întâmpine și o să vă înmâneze o carte de vizită pe care veți găsi toate informațiile necesare. Astfel. Cei care aveți pix și hârtie vă rog scrieți acum. Scrieți așa: RO46. RZBR. 0000. 9999. 8989. 8989. Deci, repet: RO46, RZBR, patru de zero, patru de nouă, 8989 și înc-o dată 8989. Ați scris? Veți

găsi acest număr de cont și pe cartea de vizită. De asemenea, tot acolo veți găsi o adresă de mail. Puteți să o scrieți acum, sau puteți să o țineți minte. Deci: zâmbesc-din-nou, într-un cuvânt, da? Deci: zambesc-din-nou (fără căciuliță pe â), coadă de maimuță, suflet-vindecat punct ro. Ați reținut, da? Bun.

Vindecarea sufletului e chiar aici. La îndemâna voastră. Iată cum funcționează: mai întâi efectuați o tranzacție în contul pe care vi l-am comunicat mai devreme. Suma rămâne la alegerea voastră, dragii mei. Dar vă atrag atenția că orice sumă sub o sută de lei va împiedica vindecarea totală. De preferabil, pentru o vindecare absolută și de durată, suma trebuie să fie de cel puțin o mie de lei. Iar suma de zece mii de lei vă asigură automat liniștea sufletească și viața veșnică.

Apoi. Pe adresa de mail (zâmbesc-din-nou coadă de maimuță suflet-vindecat punct ro), trimiteți o copie a ordinului de plată, în format jpeg. Iar la subiect scrieți doar cuvântul care vă doare. Cuvântul-cheie. Cuvântul care vă exprimă suferința. În cel mult douăzeci și patru de ore veți simți o ușurare fără seamăn. Și toate necazurile voastre se vor termina.

Iar acum, dragii mei frați, dragele mele surori, vă urez o seară frumoasă în continuare și vă las în compania formației vocal-instrumentale Mesagerii Domnului, care vor

susține un minirecital, întru propășirea noastră, a tuturor. Pentru început, melodia *Sunt o oaie credincioasă*. Și nu uitați: zâmbesc-din-nou coadă de maimuță suflet-vindecat punct ro.

Fiți Lumină, dragii mei. Fiți Lumină.

Epitaf

Sala era arhiplină. Marele Tenor avea să cânte din nou, după treizeci de ani de pauză vocală. Publicul venise mai mult din curiozitate. Marele Tenor fusese de mult uitat. Bătrânii care își mai aminteau de el credeau că a murit de zeci de ani. Nimeni nu știa cu exactitate vârsta Marelui Tenor. Zvonul acceptat în unanimitate garanta o sută douăzeci bătuți pe muchie.

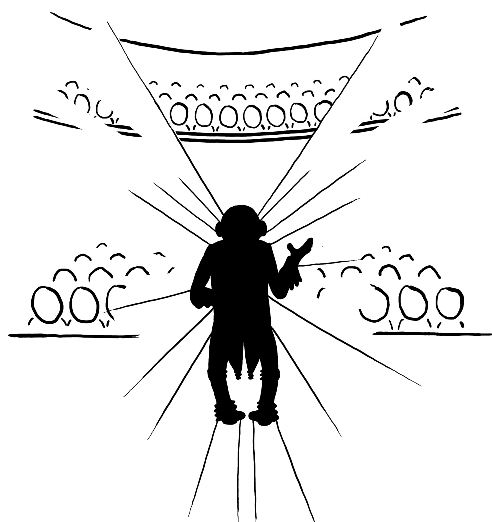
Luminile candelabrului s-au stins, iar Marele Tenor și-a făcut apariția dintr-o trapă a scenei. Stătea în picioare, iar brațele lui subțiri și tremurânde se sprijineau de un cadru de metal.

Timp de cinci minute a fost o liniște adâncă.

Apoi Marele Tenor și-a deschis ușor buzele ridate ca hârtia de pergament și un si bemol pur a ieșit din gâtlejul lui. Un sunet ca o mângâiere, care a învăluit asistența ca un năvod invizibil. Pe aceeași respirație, sunetul s-a prelungit și a crescut în volum, gura Marelui Tenor s-a deschis amenințător, iar

expresia lui a devenit încrâncenată. Peste un minut, timpanele spectatorilor au plesnit, iar candelabrul din tavanul Operei a explodat în milioane de cioburi fine ca nisipul deșertului. Praful de cristal s-a așezat ușor pe cristalinul sutelor de ochi înlăcrimați.

Când sunetul s-a oprit, mâinile Marelui Tenor s-au desprins de cadrul de metal. Cu infinite precauții, a făcut o ultimă reverență.

Evoluție

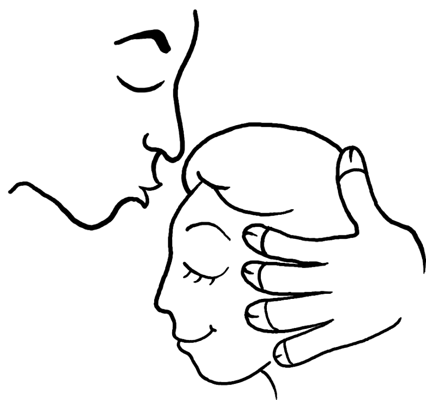
Fac sex pentru că îmi trebuie. Pentru că am nevoie să găsesc o ființă pe care să o adulmec, căreia să-i miros transpirația. Pentru că strămoșii mei, care săreau de pe o cracă pe alta, mi-au lăsat mie moștenirea asta. Pentru că nu sunt decât un animal. Un animal superior. Un animal care a învățat să folosească cardul cu bandă magnetică. Mișto e că am avansat atât de mult în schema asta, încât reușesc să mă prefac. Reușesc să par indiferent, absent. Reușesc să mimez plictiseala chiar și în momentele în care toate celulele mele strigă de disperare, pentru că vor să se unească și să se topească în celulele unei alte ființe. Și fac asta pentru că am învățat că așa e bine, că ăsta e limbajul corect, că asta e calea de urmat dacă vreau cu adevărat să-mi potolesc setea de altă ființă. Îmi trec mâna prin păr și-mi aprind o țigară și-mi dau ochii peste cap și-așa mai departe. Adică fac tot felul de gesturi interesante. Deschid gura și vorbesc. Emit tot felul de teorii de mare

valoare sau spun banalități perfecte exact ca și cum aș emite teorii de mare valoare. Și fac toate astea pentru că știu că ființa asta mă observă. Și pentru că știu că ființa asta trebuie să-mi cadă în plasă. Sunt mai rău decât un păianjen. Pot să țes o plasă atât de mare, încât nimeni să nu-i mai poată vedea marginile. Iar musca asta atât de atrăgătoare mă privește hipnotizată și deja știe ce-o așteaptă. N-are nici o scăpare și știe că n-are nici o scăpare. Știe că va fi adulmecată și mușcată și folosită și în cele din urmă consumată, după ce eu voi fi trecut prin ea ca un uragan. Știu cum să-i vorbesc, știu cum să-i spun lucruri în ureche, știu ce lucruri să-i spun și știu exact ce voce să folosesc ca să-i spun toate lucrurile astea. Pentru că îi anticipez fiecare reacție și fiecare mișcare. Știu ce-și dorește și știu că eu pot să-i dau mult peste ceea ce-și dorește. A învățat și ea un cuvânt. Tandrețe. Așa-i spune cuvântului ăstuia. Tandrețe. Și ea o să mă lase să o consum și să o storc ca pe o lămâie, doar dacă eu am să știu ce butoane să apăs ca să scot la iveală tandrețea asta, de care ea crede că are atâta nevoie. Ea așteaptă de la mine tandrețe. Ea îmi pretinde tandrețe. Iar eu știu să-i dau exact ce vrea. Eu știu și pot. Știu, pot și apăs și strâng și frământ și cercetez fiecare colțișor din făptura asta fără apărare. Și fiecare colțișor pare să

opună rezistență, și în același timp fiecare colțișor strigă din toate puterile lui mute că vrea să fie cucerit, ocupat, doborât, supus, subjugat și pustiit. Iar eu accept să fac toate astea. Adică mă înham la munca asta deloc ușoară (doar nu ți-ai închipuit că e floare la ureche?) care presupune răbdare și atenție și subtilitate și fler și multe multe altele. Trebuie să iau ceea ce am nevoie și trebuie să fac în așa fel încât să mă pot întoarce oricând la izvorul acestei ființe, care de azi înainte mă va hrăni cu apa ei vie.

Iar în ziua în care izvorul ăsta va seca, eu am să-mi scot din buzunar harta și o să mă orientez. Rapid. O să amușin ca un câine în călduri, o să adulmec urmele lăsate de o altă făptură, o să merg cu răbdare pe urmele astea până o să ajung în fața noii făpturi. În fața unui nou izvor tămăduitor. Și am să beau și din izvorul ăsta până când setea mea se va fi potolit. Apoi am să adorm liniștit, iar mâna mea dreaptă va sta pe sânul izvorului meu. Am să dorm iepurește, pentru ca nici un alt animal de pradă să nu vină să se adape din izvorul meu până când el nu va fi secat de-a binelea. O să mă trezesc în toiul nopții și o să beau din izvorul meu, iar fața mea păroasă va fi înfricoșătoare în lumina lunii. Apoi ființa de lângă mine va cădea vlăguită pe cearșafurile albe și va rămâne stearpă pentru o zi sau două. Iar eu o să-mi întind mâna stângă și

o să aprind lampa de pe noptieră. O să iau cartea de pe noptieră și o să o răsfoiesc cu atenție. Trupul meu sătul va fi cuprins încetul cu încetul de o moleșeală plăcută, iar ochii mei vor alerga peste rânduri pline de litere. Iar spiritul meu, pe cale să adoarmă ca un prunc obez, va găsi cu greu o noimă în toate literele de pe hârtia cărții și va forma în răstimpuri câte un cuvânt, ba chiar o propoziție întreagă. Am să mă prefac că citesc. Am să pândesc momentul în care animalul din mine va adormi, și atunci o să mă întorc spre ființa istovită de lângă mine și o să-mi lipesc o clipă buzele de fruntea ei. *Tandrețe. De asta aveai nevoie.* Ea va tresări ușor prin somn și umbra unui zâmbet îi va lumina chipul de înger.

Temă pentru acasă

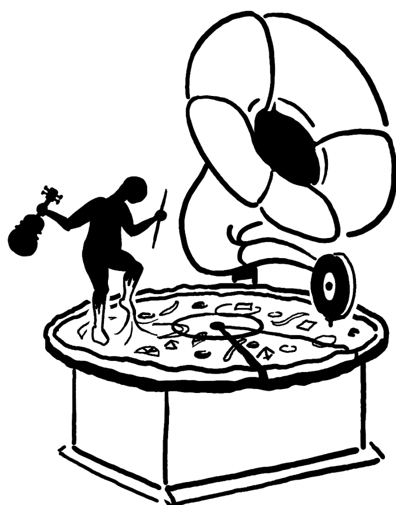
Băi. Nu mai șopti așa că n-aud nimica. Io nu pot să vorbesc tare, c-a adormit bunicu. Numa tu nu te lua după mine, mă. Tu vorbește tare că și-așa e telefonu ăsta vechi de când era bunicu mic și de-abia te-aud când urli. Păi da. E telefonu ăla cu disc. S-ar putea să fie bun la ceva fincă are discu ăsta mișto și pot să-l folosesc ca ceas din ăla cu timp. Zi-mi ce mai pun aicea. Am băgat niște șuruburi în benzina asta. Sunt cam ruginite, da' cre că n-are nimica. Și firele alea le-am băgat într-o bucată mare de marmeladă, mă. Păi n-am d-ăla cum au ăia. Ăia din filme, mă. Mai nasol e c-am uitat care-i firu roșu și care-i firu negru. Că io n-am avut decât albastre și le-am pus la fel p-amândouă. Păi și cât poa să fie de nasol. Păi și dacă le-ncurc ce se-ntâmplă, sar în aer sau ce. N-are mă cum. Nu merge încă toată căcănăria. Tre să merg la bunicu-n dormitor să iau și arcurile de la patu ăla mare. Că alfel nu pot să fixez detonatoru. Păi normal c-am făcut detonatoru. L-am improvizat

dintr-o găleată și c-o pompă de bicicletă. Vezi că acuma rup discu de la telefon. Stai așa un pic. Mă, mă mai auzi sau a murit căcatu ăsta. Bon. Deci pun discu legat la firu ăsta albastru și-l fixez aicea cu o agrafă. Hai că stă perfect. Io cre că merge, mă. Acuma o să-nchid și te sun io mai încolo pe mobil. O să-ncerc s-o detonez cu-ntârziere-n bucătărie. Și dacă merge ține tu minte ce-am făcut și-o mai facem o dată la scară mare. Folosim casa liftului, frate. Că și-așa nu mai merge liftu de când eram io-n clasa-ntâia. Zi-mi ce fac dacă-ncurc firele-ntre ele. Deci nu contează care-i care. Bine, mă. Era bine dacă veneai aicea că-i țineai tu mâinile la urechi lu bunicu. Bine, mă. Hai că te sun io imediat. Bine, mă. Ține și tu pumnii, mă. Hai că o bombă atomică se vinde ca pâinea caldă-n ziua de azi. Hai pa, mă.

Pizza și țâțe

Bătrânul intră în gura de metrou și pășește atent pe scara rulantă. Așteaptă răbdător în timp ce scara îl transportă sub pământ. Ajunge la bariere și scoate cartela din buzunar. Mâna lui tremură puțin, dar într-un final reușește să nimerească fanta care trage cartela. Se aude un zgomot de imprimantă, apoi cartela își face din nou apariția. Bătrânul o scoate cu grijă și o pune în buzunar. Intră pe peron. Se așază pe un scaun, își scoate vioara din cutia de piele roasă și și-o potrivește pe umărul stâng. Se apleacă, apucă arcușul și-l atinge ușor de corzile întinse. Primele acorduri sunt dizarmonice, degetele caută combinațiile potrivite și recunosc locurile mult prea bătătorite. Bătrânul face o pauză de cinci secunde, apoi începe să cânte. Un cvartet de coarde. Haydn. Bătrânul suplinește cu grație lipsa celorlalte trei viori. La ora asta a zilei publicul lui e aproape inexistent. În stația de metrou mai e doar o femeie palidă care stă în picioare și strânge în mâini o sacoșă pe care

scrie *Facem prețurile K.O.* Femeia se uită spre bătrân, apoi ochii ei se întorc cuminți către pantofii ei scâlciați. Bătrânul cântă cu ochii închiși, pierdut în melodia compusă în anul 1758. Din când în când, ochii lui se deschid ușor și prind frânturi din lumea exterioară, doar pentru ca el să nu-și piardă echilibrul. La un moment dat, ochii lui se deschid îndeajuns ca să observe pe peronul de vizavi un afiș publicitar. Bătrânul continuă să cânte, dar ochii lui rămân deschiși, mari, mirați. De pe afiș, o femeie tânără și frumoasă îi zâmbește. Se uită drept în ochii lui. Pentru o clipă, bătrânului i se taie respirația. Totuși mâna lui dreaptă continuă să plimbe arcușul pe corzile viorii, iar, pe măsură ce secundele trec, melodia capătă un alt ritm, mai vioi, mai luminos. Bătrânul nu-și amintește s-o mai fi văzut pe femeia din afiș. Până ieri, în locul ei erau niște muncitori nebărbieriți care ciocneau sticle de bere. Ochii femeii îi aduc aminte de ceva, dar el nu reușește să prindă acel ceva, să pună degetul pe rana care s-a deschis iremediabil sub pielea zbârcită a pieptului lui acoperit de fire albe. Bătrânul fixează cu disperare ochii femeii, în așteptarea rezolvării misterului care a pus stăpânire pe ființa lui. Iar amintirea nu vrea să iasă din sertarul în care a fost închisă acum multă vreme. Brusc, mintea lui e invadată de o lumină orbitoare care se strecoară prin toate

cotloanele prăfuite ale creierului brăzdat de riduri și descoperă câteva litere uitate într-un ungher. Literele sunt încă neclare, văzute parcă prin ochii unui miop. Apoi lumina orbitoare scade treptat, iar literele capătă contur și devin inteligibile. *Agatha*. Da, femeia din afiș are exact ochii Agathei, cea mult iubită. Agatha, cea pierdută definitiv acum oare câte zeci de ani? Ochii bătrânului se umezesc. Mâna lui dreaptă continuă să plimbe arcușul pe corzile viorii, în timp ce el observă fiecare detaliu al afișului publicitar. Femeia care seamănă cu Agatha e foarte decoltată. Are sâni mari, iar sfârcurile i se

ghicesc ușor prin țesătura aproape transparentă. Femeia ține în mână o felie de pizza, din care ies câțiva aburi prost executați în Photoshop. Mesajul e simplist, dar merge direct la țintă. *Ți-e poftă de ceva bun?* Numele pizzeriei care potolește poftele e trecut cu litere de trei ori mai mari.

Bătrânul nu aude metroul venind. Abia în clipa în care trenul intră în stație, bătrânul devine derutat, pentru că vagoanele alunecă rapid pe șine și o acoperă pe femeia decoltată. Haydn n-a compus niciodată ce cântă bătrânul acum. Arcușul se mișcă haotic pe corzile care vibrează într-o cacofonie de sunete sugrumate, iar bătrânul așteaptă cu sufletul la gură ca trenul să se pună în mișcare. Ușile se închid și metroul dispare în tunel. În dreptul afișului, trei tineri cu șepci stau și se holbează la Agatha. S-a lăsat liniștea. Vioara a simțit primejdia și a tăcut. Unul dintre tineri zice ceva, ceilalți doi emit un fel de chirăit care, cu destulă indulgență, s-ar putea califica drept un râs omenesc. Apoi primul tânăr scoate din buzunar un spray. Cu mișcări rapide și precise, desenează un penis imens lângă gura Agathei. Stă o clipă și-și admiră opera, apoi apasă cu putere butonul spray-ului și înnegrește ochii albaștri și dinții albi ai femeii care de-acum nu mai seamănă cu Agatha. Cei trei tineri

dispar chiuind pe niște scări care duc spre ieșire.

Bătrânul se apleacă și pune vioara inutilă în cutie. Oricum, Haydn a murit acum două sute de ani. Se ridică și pleacă încet.

Atomi

Când ai ajuns acasă, nu m-ai găsit nicăieri.

Te-ai apucat să speli vasele. Tocmai luaseși peria de sârmă și frecai o tigaie când ai auzit o voce.

Sunt aici, a spus vocea.

Era vocea mea. Ai închis robinetul și te-ai uitat în jur.

Unde? ai întrebat tu.

Aici, în bucătărie, a spus vocea mea. Stau pe scaun și mă uit la tine. Dar tu nu mă poți vedea, pentru că am devenit invizibil.

Apoi ți-am explicat că citisem într-o carte metoda de a deveni invizibil. O pusesem în aplicare. Metoda funcționa cu adevărat. Tu ai rămas puțin pe gânduri, apoi m-ai întrebat dacă există o metodă de a deveni din nou vizibil.

Cartea nu pomenește despre așa ceva, am spus eu.

Spre seară am ieșit să ne plimbăm prin parc. N-am vorbit cu tine, pentru că nu voiam să-mi răspunzi. Oamenii din parc te-ar fi putut privi

cu suspiciune. Ne-am ținut de mână un minut, dar apoi am înțeles că și acest gest ar fi putut părea ciudat în ochii celor din jur.

Când am ajuns acasă, erai destul de obosită.

Mi-e somn, ai spus. Hai să ne culcăm.

Ne-am băgat în pat și ne-am luat în brațe. Ai adormit și m-ai visat. În vis, eram proaspăt bărbierit, mă pieptănasem cu cărare pe mijloc și îți zâmbeam. Purtam un costum alb, ca laptele, iar la butonieră aveam o garoafă roșie ca focul.

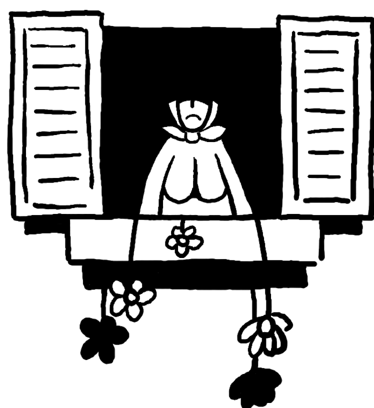
Radio Șanț

Un fițos antipatic. Nu știe să zică bună ziua, săru-mâna și ce mai faceți. Așa că e sociopat, ce să mai discutăm. Fumează, iar asta e nesănătos pentru el și pentru cei din jurul lui. Umblă murdar și nespălat și e plin de tatuaje. Probabil că are tatuaje peste tot, prin alte locuri, mai ascunse. Un idiot. Merge pe motocicletă, face un zgomot asurzitor. Oribil personaj. Poartă ochelari de soare, ca să se dea șmecher. Acum vreo săptămână l-am văzut de la balcon. L-am scuipat în cap. Mă rog, nu l-am nimerit. Scuipatul meu a căzut chiar lângă el. Dar cred că nu s-a prins. Oricum, eu am fugit în cameră și n-am mai scos capul pe geam juma de oră. Imbecilul putea să mă aștepte ca să vadă cine a încercat să-l scuipe și dup-aia te pomenești că-mi punea un prezervativ uzat pe clanță. Doamne, ce specimen. Cum am ajuns să stau în același bloc cu un cretin ca ăsta. Azi oamenii nu mai au respect pentru nimic. Nu mai e dreptate pe lume. Auzi, să locuiesc eu în aceeași clădire cu gunoiul ăsta

ambulant. Dumnezeu nu există, e clar. Iar acum câteva zile l-am văzut iar pe psihopat. Stătea în fața blocului, pe băncuță. Se prefăcea că citește o carte. Incredibil. Cât tupeu. De parcă noi toți, ceilalți, oamenii normali din blocul ăsta, n-am ști că e analfabet. Cred că nu poate nici să se semneze. Face și el un X acolo. Un bou. E-adevărat că nu l-am văzut niciodată cu berea-n mână, dar sunt convinsă că bea de stinge. Probabil că, sistematic, o omoară în bătaie pe prietena lui. Am văzut-o eu într-o zi. O fată drăguță. Săraca. Purta niște ochelari de soare. Mari, mari, mari. Ca să nu i se vadă vânătăile, clar. Ce huligan. Dar și ea proastă, amărâta. Să-l suporte pe animalul ăsta. Ce e viața. Azi m-am enervat rău de tot. Am scos capul pe geam, să văd ce se mai întâmplă, și iar am dat cu ochii de neisprăvitul ăsta. Stătea tot pe băncuța din fața blocului și fuma o țigară. Probabil că fuma o din aia cu droguri în ea. Clar. Și se urcase și cu picioarele pe băncuță. Jigodia. Ca să mă așez eu dup-aia în excrementele de animale de pe tălpile lui. Și zic las că ți-o coc eu. Și mă duc la baie și scot mopul din găleată și dup-aia mă pun călare pe găleată și fac pipi în ea. Și dup-aia iau găleata și merg cu ea în sufragerie. Și dup-aia deschid aspiratorul și golesc în găleată tot sacul ăla plin de câlți și de praf. Și zic las că ți-o coc eu. Și dup-aia mă duc pe balcon ca să i-o

arunc nemernicului în cap. Să se mai drogheze și altă dată în văzul lumii, dacă-i dă mâna. N-am avut noroc. Exact când l-am țintit și mă pregăteam să-i torn toate alea în cap, tâmpitul se uită în sus și mă vede și mă fixează drept în ochi. Și-mi zâmbește și-mi face și cu mâna. Puah. Am fost atât de derutată, că n-am mai știut ce fac. I-am zâmbit și m-am prefăcut că-mi ud florile. De fapt, adevărul e că am turnat tot ce era în găleată peste bietele mele flori. Acuma din cauza lepădăturii ăsteia o să-mi moară toate florile. Criminalul ăsta mi-a omorât florile și nimeni n-o să-l aresteze sau să-mi facă dreptate cumva. Asta e lumea în care trăim. Odioasă lume. Degeaba am muncit o viață. Degeaba am fost respectuoasă cu semenii mei. Degeaba am dat bună ziua în stânga și-n dreapta. Acum nu mă mai bagă nimeni în seamă, iar idiotul ăsta mi-a omorât florile. Cu zâmbetul pe buze. Într-o lume normală, aș avea tot dreptul să-l dau în judecată. I-aș cere despăgubiri astronomice, ca să-l usture și să simtă și el cum e să te doară. Păi asta nu-i dreptate. Adică eu nu mai știu cum să-mi drămuiesc pensia, iar mitocanul ăsta se droghează în fața mea și merge pe motocicleta aia pe care cine știe de unde-o fi furat-o. Și să nu crezi că nu am încercat să-mi fac singură dreptate. Am sunat la poliție, chiar azi, după vreo juma de oră, când mi-a mai stat inima. Le-am spus ălora că e un

dement drogat în fața blocului meu. Le-am spus că-și bate nevasta cu făcălețul. Le-am spus multe, cred că am făcut și spume la gură. Și-ăia mi-au zis *liniștește-te mamaie*. Atâta. Și dup-aia mi-au închis telefonul în nas. Auzi. *Liniștește-te mamaie.* Așa mi-au zis. Mie. Păi asta nu-i viață. Așa că eu cred că o să-mi vând casa și-o să mă mut la fata mea, dacă m-o primi. Dar sigur o să mă primească, doar e fată bătrână, n-a luat-o nimeni. O să se bucure că nu mai stă singură. Și poate că-i mai bine-așa. Cine știe ce neghiob din ăsta pune laba pe ea dacă nu-s eu prin preajmă. O să am eu grijă de ea. Fata lu mama. O să am eu grijă să-i fie bine și să nu ducă lipsă de nimic. Mânca-o-ar mama pe ea de fată frumoasă. O să fie bine.

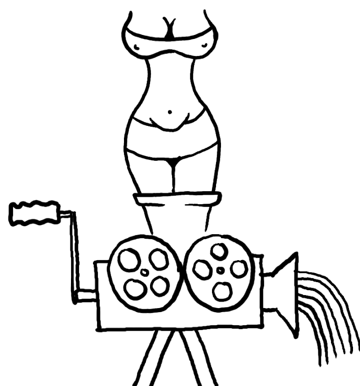
Romanian Psycho

E deja întuneric. Conduc pe Maria Rosetti și depășesc minimarketul deschis non-stop. Mai merg puțin și ajung la prima intersecție. Aici e locul. Ia uite-le pe fete. Una și-una. Și încă una. În total, trei. E cald, așa că n-au probleme să stea aproape dezbrăcate în mijlocul drumului. Trag pe dreapta și pun avaria. Blonda înaltă pare să fie un fel de șefă. Iar subalternele ei sunt o brunetă mică și grasă și o șatenă spălăcită în toate felurile. Blonda e deja la geamul din dreapta al mașinii mele. Las geamul jos și o studiez câteva secunde. *Vrei să te distrezi, puiule?* Îi lipsește un dinte din față, sus. Cred că a întârziat câțiva ani la întâlnirea cu stomatologul. *Nu mă cheamă Puiu. Spune-mi Profesore. Nu. Domnule profesor. Așa să-mi spui.* Blonda se prinde că treaba e serioasă și mimează pisiceala. Brusc se transformă într-o elevă la tablă, prinsă cu creta udă în mână. *Dom profesooor, nu mi-am învățat lecțiaaa. Merit să fiu pedepsită.* Mm. Ca lumea. Păcat că nu

s-a făcut actriță. Eu cunosc câteva actrițe veritabile care n-au viteza asta de reacție. Îi fac semn să intre în mașină. Deschide portiera și se urcă. *Stai, stai. Ia-le și pe repetentele alea două.* Îngheață o clipă și se uită la mine fix. Apoi clipește scurt și revine la rolul de Catwoman cu ghearele tocite. Scoate capul pe geam și se uită spre Grasă-ca-Zăpada și spre Rățușca cea Urâtă. *Haideți fă, că ne vrea pe toate la pachet.* Desenele animate deschid portierele și se instalează comod pe bancheta din spate. Mă uit spre Grasă-ca-Zăpada, prin oglinda retrovizoare. *Vezi că n-ai închis bine ușa. Mai trage un loz.* Se conformează și trântește portiera de mă mir cum nu sare geamul în mii de țăndări. Demarez. Pamela Anderson de Dâmbovița începe să sondeze terenul. *Vreți să dăm teză, dom profesor? Să știți că n-am învățat nimic, suntem niște fete rele.* Se întoarce spre bancheta din spate și le face cu ochiul celor două orfeline. *Voi ați pregătit ceva pentru teză, curvelor? Că dom profesor vrea să ne-asculte la oral.* O văd cu coada ochiului, în timp ce conduc relaxat. Îmi pune mâna pe picior, la câțiva centimetri de penis, care stă la fel de relaxat ca și mine. Opresc la semafor și trag un fum din țigară. Apoi mă întorc spre ea și mă uit în ochii ei. *Ia mâna de pe mine că mori.* Își trage mâna înapoi, zici că am curentat-o. Verde. Demarez. Nu mai știe ce să facă. Iar persona-

jele din spate par să fie mute de-a binelea. Trec zece minute. Foarte lungi. Ajung la ușa garajului și acționez telecomanda. Intru în subteran. Numai betoane și ciment. Cobor, cotesc, evit câțiva stâlpi de rezistență, ajung la locul de parcare. Opresc motorul. Liniște. Fetele rele nu îndrăznesc să deschidă portierele. Îmi aprind o țigară și stau liniștit. Mă uit drept în față, ca și cum ele nici n-ar fi acolo. Simt cum crește panica în ele. Trec cinci minute, de două ori mai lungi ca alea zece de dinainte. Blonda nu mai rezistă. *Și acuma ce facem, dom profesor? Stăm așa?* A încercat să fie agresivă. Nu prea i-a ieșit, i-a tremurat glăsciorul ca unui băiețel la pubertate. Continui să privesc în față. Când vorbesc, o fac pe un ton neutru, alb. Las cuvintele să-mi iasă din gură încet, rar și clar. *Da, acum stăm așa. Iar peste cinci minute o să vă tai în bucățele pe toate trei și o să vă fac carne tocată. Apoi o să-mi fac din voi un biftec tartar. Iar apoi o să vă mănânc. Și după aceea o să vă arunc oasele la gunoi.* Pauză. Liniște. Pot să aud stropii de transpirație țâșnind din porii lor. Mai aștept câteva secunde, apoi mă întorc teatral spre blondă. Fac ochii mari, ca de vârcolac, și îmi dezvelesc caninii de vampir, într-un rânjet bestial. Exagerez, dar așa e piesa. Mai trag și un urlet de fiară în călduri. Răspunsul vine imediat. Toate trei încep să urle ca din gură

de șarpe. Nici nu observă când apare echipa de filmare. Toate trei mă privesc îngrozite în timp ce-mi dau jos dinții falși și le zâmbesc cald. Și toate trei continuă să țipe, cu lacrimi în ochi. Eu le liniștesc. Cu răbdare. Doar nu e prima oară că fac o farsă de-asta. Apare medicul echipei, le ia pulsul și-așa mai departe. Ies din mașină. Asistentul de regie mă bate pe umăr. *Supermaterial, frate. O să spargem audiența. Camerele din mașină au prins tot. Genial. Ai fost beton.* Îmi întinde un pahar de plastic, din care ies aburi. Sorb o gură de cafea și mă așez pe un scaun pliant, apărut ca din senin. Apoi îmi scot celularul și-mi sun soția. *Ai ajuns acasă? OK. Nu, voiam doar să știu că ești bine. Prea mulți ciudați umblă liberi prin orașul ăsta.*

Liță Chițălău

E foarte cald aici la nunta colegului meu. Nu prea mă simt în largul meu. Cred că așa se spune corect. I-am auzit pe unii folosind *la largul meu*, dar cred că e corect și *în largul meu*. Scuze. Deformație profesională. Sau *deformare*. Aici chiar am o dilemă. Sau *sunt în dilemă*. Nu știu precis care-i exprimarea ideală. Nu prea știu ce caut eu aici. Aveam niște teze de corectat și ar fi fost mai bine dacă rămâneam acasă. Nu sunt căsătorit, dar am o pisică. În clipa asta chiar nu reușesc să-mi amintesc dacă i-am lăsat kitiketi în farfurioară. Și asta mă face să mă simt și mai străin de tot ce se-ntâmplă în jurul meu. Am mâncat puțin din aperitiv și am băut un pahar cu vin. O să mă scuz peste câteva minute și o să plec ca să prind ultimul tramvai. Au. Tocmai s-a-ncins o horă cu strigături. Au. M-au luat cu forța în horă. Au. Ce mă fac. Acuma lăutarii au schimbat macazul pe manele. Hai să țopăi și eu puțin ca să nu zică ginerele că-s mofluz. Uf, ce-am mai transpirat. Și omul ăsta din formație

îmi zbiară în ureche *banii care-i am stă la mine-n buzunar*. Simt nevoia imperioasă de a opri toată nunta ca să-l corectez. Să-l învăț cum se zice. Au. Era să cad. Am cam amețit. Hopa. Hopa. Au. Au. Gâl. Gâl. Gâl. Mi-a dat colegul meu încă un pahar de vin și m-a forțat să-l beau până la fund. Ha-ha. O să pierd tramvaiu. Au. Gâl. Gâl. Gâl. Ha-ha. Ia mai dă-l în mă-sa de tramvai cu tot cu mă-sa care l-a făcut. Hopa. Hopa. Gâl. Gâl. Ha-ha. Ce mișto mă simt. Ia mai pune unu. Gâl. Ha-ha. Io dau pă gât paharu pentru toți frații mei care-i iubesc io pă ei. Îîîîîu. Hi-hi. Hopa. Hopa. Au. Gâl. Hopa. Hi. Au. Îîîîu. Gâl. Hi-hi.

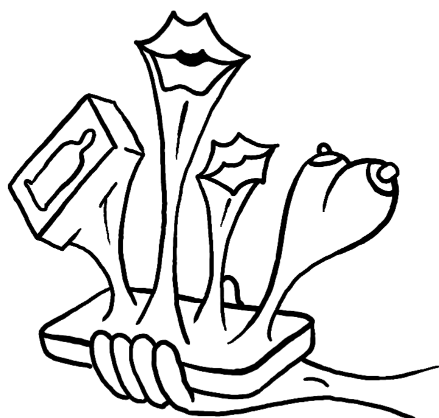
Pereche

Stăteam cu tine pe canapea. Citeam împreună, din aceeași carte.

Vântul bătea blând, dinspre mare, iar perdeaua de la fereastră se umfla ușor. Apoi se liniștea și rămânea nemișcată.

Tu citeai mai repede decât mine. Când terminai o pagină, așteptai un minut, ca să termin și eu de citit și să întorc foaia. Așteptând, îți plimbai privirea pe pereții casei și desenai, în gând, ferestre.

Când am terminat de citit cartea, vântul se întețise și bătea cu putere prin toate ungherele casei, așa că ne-am ridicat și am închis toate ferestrele.

Fast-food

(Bărbatul apasă o tastă pe telefonul mobil. Duce telefonul la ureche, așteaptă.)

Ce faci, gagico. Cum facem diseară? Da, mâncăm și noi ceva și după aia mai vedem. Mm? Cum adică? Păi și la ce oră tre să fii acasă? Așa devreme? Fuck. Ți-am zis de paișpe mii de ori să te muți singură. Nici o femeie normală nu mai stă cu părinții de la șaișpe ani încolo. Rahat. O să mă mai uit și eu prin anunțuri după o garsonieră. Păi și-atuncea cum facem diseară? Mai mâncăm? Păi și mie mi-e dor de tine. Păi atuncea hai tu până la mine când ieși de la job. OK. Ajungi pe la șapte? OK. Hai că am un apel în așteptare. OK, gagico. Abia aștept. Pa-pa.

(Bărbatul ia telefonul de la ureche, se uită la ecran, apasă o tastă. Duce telefonul la ureche.)

Da. Da, vorbeam la telefon. Bine, tu ce faci? Clătite. Mișto. Nu, nu m-ai deranjat, dar nu prea știu de unde să te iau. Cred că m-a cam lăsat memoria. Din moment ce ești salvată în

telefonul meu înseamnă că ne știm. Dar nu mai țin eu minte de unde. Da. Păi te-am salvat pe numele tău. Veronica. Da. Nu, nu mai știu altă Veronică. Adică mai știu, dar n-am mai vorbit cu ea de vreo cinșpe ani. Hai. Zi-mi de unde ne știm. Aha. Păi de ce n-ai spus așa? Sigur că-mi amintesc. Îhâm. Ce mai faci, măi fată frumoasă? Gata, m-am liniștit, acuma măcar știu cu cine vorbesc. Ia zi, cum ești? Da? Bravo. Și ce-ai făcut, te-ai angajat? Aha. Bravo. Și cum de te-ai gândit să mă suni? Pur și simplu. OK. Mă bucur. Hai mă, cum să te uit, normal că nu te-am uitat, dar totuși au trecut niște ani de zile. Vreo cinci. Șapte? Pe bune? Frate, cum trece timpul, incredibil. Parcă a fost ieri. Țin minte tot. Ce fază. Eu îmi luam țigări și tu aveai părul lung până la brâu și erai aproape în pielea goală. Adică aveai o rochiță de-aia scurtă și fără nimic pe dedesubt. Că era vară, na. Vezi? Vezi că-mi amintesc? Țin minte tot. Memorie de elefant. Auzi, apropo, câți ani ai acuma? Că asta chiar nu mai țin minte. Uau. Cum trece timpul, nene. Incredibil. Hai, acum pe bune, spune-mi de ce m-ai sunat. Aha. Aha. Înțeleg. Și când v-ați despărțit? Alaltăieri? Hai mă, fii serioasă, vă-mpăcați voi. Probabil că aveți nevoie de o pauză. Mmhm. Da. Da, înțeleg, nu știu ce să zic. Se-ntâmplă. Adică, mă rog, nu prea se-ntâmplă, dar se mai întâmplă și rahaturi de-astea. Adică tu n-ai știut nimic sau cum? Păi și el

s-a căsătorit așa, de alaltăieri și până azi. Ieri. Mm. Mamă, ce idiot. Iartă-mă, dar e greu de crezut, pe bune. Adică nu ți-a spus nimic până alaltăieri și după aia hodoronc-tronc te-ai trezit că te sună și că-ți spune că s-a căsătorit cu alta? Mhm. Nasol. Dă-l în mă-sa. Păi ce să zic? Nu era de tine, clar. Cât timp ați fost împreună? Patru ani? Băi, ai înnebunit? Păi și ce l-a apucat? Da, nici eu nu pricep, serios că nu. Ce să zic. Mai bine zici mersi că ai scăpat de omul ăsta și-ți vezi de viața ta. Îhâm. A, da? Nu, n-am nici un program diseară, putem să ne vedem. Da, poate mâncăm ceva pe undeva și mai stăm puțin de vorbă. Mai uiți și tu de prostia asta. OK. Sigur. Cât e ceasu-acuma? Trei. Eu termin treaba pe la nouă. Cam așa. Poate chiar opt jumate. Nu, nouă. Mai bine la nouă. OK? Unde ne vedem? Da, e bine acolo. Nu prea am unde să parchez, dar dacă m-aștepți la coloanele alea te sun când ajung și sari în mașină. OK? OK. Hai, te pup, pa.

(Bărbatul ia telefonul de la ureche, apasă o tastă. Stă. Apasă altă tastă. Duce telefonul la ureche. Așteaptă.)

Iubire, am o problemă. M-au sunat ăia acuma, că cică e foarte neclar un contract și că vor austriecii să-l revizuiască. Tre să plec urgent. Fuck. Asta e. Și sigur or să mă țină până diseară târziu. Cel mai bine te sun eu când termin cu imbecilii ăștia, OK, iubire? Și trec

să te iau. Sau vii tu direct la mine, vedem. A, OK. Și ți-a venit chiar acuma? Păi de ce să-ți vină mai devreme? OK. OK. Păi atuncea înseamnă că o să fii obosită. Se face prea târziu pentru tine. Hai s-o lăsăm pe mâine, iubire. Sau când poți tu. Hai. Te pup tare-tare. Ai grijă.

(Bărbatul ia telefonul de la ureche, apasă o tastă. Stă. Apasă altă tastă. Duce telefonul la ureche. Așteaptă.)

Salut, moșule. Mare rugăminte. Mi-ai adus tu niște vitamine acum vreo lună sau așa. Da, alea. Foarte OK. Mai fă-mi rost de o cutie. Sau două. Și încă ceva. Prezervativele alea supersubțiri. Alea de nici nu le simți. De unde le-ai luat, tată? Aha. Și-mi mai aduci tu vreo trei baxuri? Bine, frate. Mă bazez pe tine. Hai să trăiești. Aștept un semn. Ura.

(Bărbatul închide telefonul, îl pune pe masă. Merge în baie, aprinde lumina și se uită în oglindă.)

Natură moartă

Plouă. Mult. Neîntrerupt. Stau. Gândesc. Aștept. Aștept să iasă soarele. Știu că ploaia o să se oprească la un moment dat. Mă uit în ciobul de oglindă. Barba mi-a crescut până pe piept. Mii de fire albe. Ieri am vrut să o scurtez, dar cuiul de la foarfeca ruginită s-a fărâmat și foarfeca s-a rupt în două bucăți. Mă uit de o oră în ciobul de oglindă. Încerc să-mi număr ridurile și cicatricile de vărsat de vânt. Poate că lumina e de vină. Norii sunt prea groși. Nici o rază de soare nu poate să treacă prin ei. Deschid o conservă de pește. Expirată acum un an. N-are gust rău. Mi-e sete. Iau apă de ploaie din ligheanul care stă pe balcon. Beau. O cană întreagă. Se spune că apa de ploaie e dăunătoare. Se spune că apa de ploaie adună cenușa radioactivă din atmosferă. Număr liniile scrijelite cu șurubelnița pe perete. Trei sute nouăzeci și opt. Asta înseamnă un an și o lună. Un an și o lună de când plouă fără oprire. Ies pe balcon și mă uit în jos. Am impresia că nivelul apei crește

mai repede în ultimele zile. Sunt la etajul șapte. Dacă mai crește doi metri, o să inunde balconul. Și atunci o să trebuiască să caut un adăpost la etajul opt. Intru în casă. Mă așez pe jos și mă sprijin de perete. Scot din buzunarul de la piept fotografia și mă uit la ea. Mama zâmbește și-și ține nasul un pic în vânt. Ca și cum ar sfida pe toată lumea. Tata mă ține în brațe. Se uită la mine și-mi arată cu degetul obiectivul aparatului de fotografiat. Eu am doi ani. Mă uit spre obiectiv și mijesc ochii pentru că soarele e prea puternic. Afară s-a întunecat de-a binelea. Numai soarele din poză se mai zărește în penumbră. Tata mă pupă pe obraz și adorm.

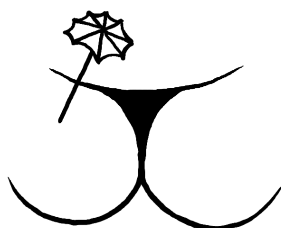
Shopping and Hunting

Fiți drăguță, aveți un minut? Puteți proba haina asta? Vreau să-i fac un cadou soției mele și nu prea mă pricep la măsuri. Da. Și cred că aveți aceleași, cum le zice, dimensiuni, da. Sărut mâna mult. Oo, ce bine vă vine. Turnat. Superb. Minunat. Sper să-i vină și soției mele la fel de bine. De fapt, ea e o idee mai plinuță decât dumneavoastră. Dar aveți aceeași înălțime. Și aveți aceeași, cum îi spune, mă refer la sutien, înțelegeți, da, cupă. Oricum, vă mulțumesc din suflet. Mai am o întrebare. Vă place? Haina, adică. Da. Mie mi se pare foarte specială. Ca tăietură, vreau să zic. Adică modernă și clasică în același timp. Elegantă, dar totuși sport. Evident, ține și de vârstă. Ce vârstă aveți? A, da, păi la douăzeci și patru de ani poți purta orice. Am avut și eu douăzeci și patru de ani, să știți. Aveam părul lung, că eram rocker. Bănuiesc că sunteți studentă. Ce studiați? Aaa, ce frumos. Eu am cochetat mulți ani cu desenul. N-am avut curaj să mă aplec serios

asupra artelor frumoase, așa că până la urmă am ales desenul tehnic. Și m-am făcut arhitect. Asta e. Nu toți suntem dotați cu talent artistic. Și în ce an sunteți? Abia anul întâi? Aaa, e a doua facultate, da, trebuia să-mi imaginez. Și la prima facultate ce ați studiat? A, da? Interesant. Dar parcă tot mai frumos e ce faceți acum. Cine știe? Poate că într-o bună zi unul dintre hotelurile proiectate de mine va fi decorat cu tablourile dumneavoastră. Cel puțin eu așa vă doresc. Da, scuze, v-am ținut cam mult de vorbă. O ultimă rugăminte și după aia am dispărut. Ce părere aveți de costumul ăsta de baie? Mă refer la model. La culori. E sau nu e pe gustul dumneavoastră? Da, știu că nu e sezonul potrivit, dar soția mea și cu mine urmează să plecăm în Caraibe. Da, chiar acum, de sărbători. Și vreau să-i iau și un costum de baie. Poate că acesta e puțin prea îndrăzneț. Da, exact, mă refer la ața aceasta de la fund. Nu vi se pare prea mult? Adică prea puțin? De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, e păcat ca o femeie să nu-și arate fundul, mai ales dacă are un fund frumos. Și mai ales la plajă. Acolo toată lumea are dreptul să-și arate fundul, ca să zic așa. Dumneavoastră aveți un fund frumos? Doamne, sper să nu mă-nțelegeți aiurea. Întreb doar dacă cei care vă cunosc consideră că aveți un fund frumos. În fund, vreau să spun în fond, de ce să ne ascundem

după degete? Sau cum se spune? După deget? Deget în fund, ha-ha. Glumesc. Sper că aveți simțul umorului. Mda. Cred că am sărit puțin calul. Păreți stânjenită. Haideți să fiu sincer până la capăt. Că tot ați avut atâta răbdare cu mine și ați fost extrem de amabilă. O să vă spun pe scurt cum stau lucrurile. Din motive întemeiate, soția mea nu poate să meargă în Caraibe, de sărbători. Iar eu vreau să ofer cuiva biletul ei de călătorie. Gratis. Caut o persoană onestă, sinceră și cu bun-simț, care să merite această mică vacanță. Și fac asta total dezinteresat. Am fost nevoit să intru puțin în vorbă cu dumneavoastră ca să-mi dau seama dacă sunteți cu adevărat o persoană de calitate. Și sunt onorat să vă ofer această călătorie. Sper să nu mă refuzați. Aveți aici cartea mea de vizită. În cazul în care acceptați, vă rog să-mi trimiteți o copie scanată a pașaportului. Iar de restul formalităților mă ocup eu. Da, știu că sună ciudat, dar nu voiam să arunc biletul la gunoi. Cheltuiala n-ar fi fost recuperată, oricum. Și atunci de ce să nu profite cineva de ocazie? Asta e. Am fost mânat doar de intenții bune. Poftim? Da, sigur că știu, perioada ar fi între 25 decembrie și 3 ianuarie. A, da? Vorbiți serios? Mă bucur mult. Mi-ați luat o piatră de pe inimă. Minunat. Atunci rămâne stabilit. Pe 25 zburăm spre țările calde. Bine. Vă mulțumesc frumos. Aștept să-mi

trimiteți mail, da? A. Încă ceva. Vă rog, acceptați acest costum de baie. Dați-mi voie să-l plătesc și purtați-l cu plăcere. Nu, n-aveți pentru ce să-mi mulțumiți, e plăcerea mea. Pe curând. A. Și încă ceva. Aș vrea foarte mult să văd cum vă vine. Costumul de baie. Dacă nu cer prea mult. Putem merge până la cabina de probă, iar eu aștept cuminte să vă schimbați. Sunt convins că vă vine nemaipomenit, dar tare aș vrea să văd cu ochii mei. Da? Perfect. Unde e cabina? Haideți, mă țin după dumneavoastră. Da. Da. Aștept. Gata? Pot să mă uit? Superb. Vă vine absolut incredibil. Întoarceți-vă puțin. Aici nu vă strânge? Aici, unde pun eu mâna. Nu, ața vreau să zic. Nu e puțin incomodă? Bun, atunci e perfect. Trebuie să fug. Nu mă uitați cu mailul, da? O seară frumoasă, domnișoară.

Compunere

Ne jucam cu piesele de Lego. Tu ai construit un robot, iar eu am construit o casă. Apoi tu ai stricat robotul și ai construit o mașinuță. Eu am stricat casa și am construit o locomotivă. Tu ai desfăcut mașinuța în bucățele mici și ai construit un avion. Imediat eu am dezasamblat locomotiva și am construit un ursuleț. Tu tocmai desfăceai avionul în bucățele mici. Te-ai oprit și te-ai uitat la ursuleț.

Ce-i ăsta? ai întrebat.

E un ursuleț, am spus eu.

Seamănă cu robotul meu, ai zis tu.

N-are cum, am spus eu. Doar e un ursuleț.

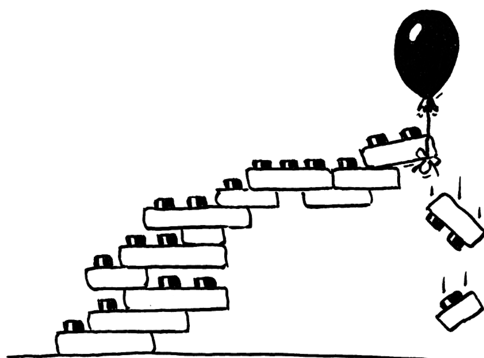
Ursuleții sunt de pluș, ai spus tu. Și n-au urechi ascuțite și tăioase. Ăsta nu e un ursuleț, e doar un robot mai urât decât al meu.

Ba e un ursuleț, am spus eu.

Tu ai apucat ursulețul și l-ai izbit de perete. Piesele s-au împrăștiat prin toată camera. Eu am rămas nemișcat, apoi bărbia a început să-mi tremure.

Da, recunosc, era un robot, am spus. Dar semăna puțin cu un ursuleț.

Tu ai stat un timp și n-ai mai spus nimic. Apoi părinții tăi au venit și te-au luat acasă. Eu am strâns piesele ursulețului și le-am băgat într-o cutie. Apoi am pus cutia pe dulap și am plecat să mă spăl pe dinți. Se apropia ora de culcare.

Umbră pământului

Închide ușa. Tace, nu se uită la mine. *Mă auzi? Închide ușa. E curent.* Mă uit la el, nici nu s-a clintit. Stă tolănit pe canapea și citește dintr-o carte. Nu pot să-i văd ceafa. E îngropată în claia de păr. Păr crescut fără noimă. Păr nespălat de-o săptămână. Cine-o fi femeia care-l suportă în halul ăsta. Nesimțitul dracului. Nespălatul dracului. *Mă auzi, nesimțitule? Ți-am spus să închizi ușa.* Dă pagina, absent. O javră. Poate să moară omul lângă el, nu-i pasă. Nici cât negru sub unghie nu-i pasă. Îmi plimb privirea prin cameră, în căutarea unui obiect cu care să-l lovesc în cap. Să tresară. Să-l doară. Să-l văd cum se-ntoarce. Să-i văd mirarea amestecată cu furie în ochii ăia nesimțiți. Să văd cum își duce mâna la cap, cum își pipăie țeasta, cum se uită la palma pătată de sânge. Pe măsuța coșcovită, la nici jumătate de metru de mâna mea, e un prespapier. Exact ce-mi trebuie. E făcut dintr-o bucată de marmură. Dau comandă la creier. Îi spun *întinde mâna și ia obiectul*

ăsta con-ton-dent și sparge-i capul nesimțitului. Și creierul meu înțelege și-i dă comandă mâinii mele drepte. Iar mâna mea rămâne inertă, în poală. Mă uit la ea. Mâna mea dreaptă. Îi ordon să ia obiectul. *Fă-i capul praf. Omoară-l pe parazitul ăsta care-ți mănâncă zilele și nopțile și viața.* Mâna mea dreaptă rămâne lângă mâna mea stângă. Amândouă stau cuminți în poala mea și nici una din ele nu se mișcă. Simt cum mă mănâncă nasul și vreau să mă scarpin și nu pot. Aerul se strecoară pe sub ușile clădirii și ridică mici vârtejuri de praf și văd cum praful plutește și dansează în încăperea care miroase a lemn vechi și a naftalină și a resturi alimentare mucegăite în placa dentară. Și-mi vine să strănut. Și mi-e frică să strănut ca să nu se rupă ceva în mine și să dau colțul. Ca să nu strănut, îmi împing vârful limbii în incisivii de acrilat și simt cum toată placa mi se mișcă în gură, și brusc mă cuprinde spaima. Dinții mei sunt un corp străin care locuiește în gura mea. Un obiect cu care m-aș putea sufoca. Dinții mei sunt casanți, se pot sparge din senin. Un miez de nucă le-ar putea fi fatal. Un miez de nucă i-ar putea preface în praf. Un miez de nucă n-ar face decât să îngroașe norul de praf care plutește în încăpere. Și pentru o fracțiune de secundă uit de spaima de moarte și mi se face dor de un miez de nucă. Și apoi îmi dau seama că am uitat ce gust are un miez de

nucă. Iar apoi spaima revine în forță și obiectul ăsta casant și con-ton-dent care se plimbă prin gura mea își regăsește locul, iar eu înghit în sec cu teama că m-aș putea îneca în propria mea salivă împuțită. Și nu strănut. Slavă Domnului, nu strănut. Iar efortul de a supraviețui acestor secunde interminabile mă vlăguiește, iar dorul de a mesteca un miez de nucă devine o durere a simțurilor. Închid ochii și simt cum o lacrimă tulbure mi se scurge din ochiul drept și se prelinge pe cearcănul zbârcit, pe obraz, pe crețurile gâtului. Apoi n-o mai simt. S-a pierdut în gulerul pijamalei care miroase a hoit. S-a topit ca într-o sugativă. Îmi deschid ochii și mă uit la claia de păr. Claia neclintită. Claia indiferentă la toate durerile lumii. Gura mea se mișcă aiurea, buzele mele vor să rostească ceva, dinții mei nu sunt ai mei. Aud vorbele care-mi ies din gură și nici eu nu înțeleg ce spun. *Eau u iej dje ucă. Djeau fă bejdeh u iej dje ucă cu djincii mnei.* Vreau un miez de nucă. Vreau să mestec un miez de nucă cu dinții mei. Cu dinții mei adevărați. Cu dinții mei de la cinci ani, de la opt ani, de la douăzeci de ani. Cu dinții mei adevărați, care au putrezit de secole prin cine știe ce băltoacă puturoasă. *Îchidje uja iibedjilule.* Acum strig de-a binelea, și bale de scuipat îmi curg din gură și se lungesc până pe piep-tul meu costeliv. Le simt răceala pe osul

sternului, și tot acolo simt o gheară care îmi strânge măruntaiele ca-ntr-o menghină, și fac spume la gură și capul mi se bălăbăne încet înainte și-napoi, și privirea îmi cade pe mâinile mele paralizate, care stau țepene pe picioarele mele paralizate, și mâinile mele chiar seamănă cu niște gheare, iar la capătul ghearelor cresc unghii lungi și translucide și sfărâmicioase, unghii care cresc văzând cu ochii. Și unghiile mele se încovoaie și se întind spre claia asta de păr jegos, și-mi ridic ochii spre ceafa surdă care mă sfidează, și urletul care-mi iese din gât e doar o cacofonie de flegme gălbui.

Ai spus ceva? Mă uit la el. Și-a întors fața spre mine. *Dacă ai spus ceva, nu te-am auzit, am căștile pe urechi, ascult muzică.* Buza de jos îmi atârnă, inutilă. *Ai nevoie de ceva?* Curentul din cameră s-a mai potolit. O scamă plutește prin aer și se lipește de cristalinul ochiului meu stâng. Dau de câteva ori din cap, de la stânga la dreapta și-napoi. El își ia privirea de la mine și citește mai departe.

Baba-oarba

Ai douăzeci și cinci de ani. Și dormi bine noaptea. Te enervează puțin ticăitul ceasului de perete. Dar asta nu-i vreo mare problemă. Iar apoi, omul îți iese în cale, pur și simplu. Iar pe tine te mănâncă-n fund să-i arunci semnalele alea roz bombon. Și-o faci. Mai întâi zâmbești timid, pentru că nu vrei să-i arăți gingiile chiar din prima. Ar fi o lipsă de pudoare pe care el ți-ar putea-o taxa nasol. Așa că zâmbești *reținut*. Chiar și atunci când îți vine să râzi. Îți mai pui și mâna la gură, din când în când. Nu pentru că ai avea vreo strungăreață cât China, sau vreun canin încălecat peste incisivi, ci doar pentru că nu se cade să râzi așa, din toată inima, la glumele unui străin. Dar ce simpatic e străinul ăsta. Nici nu-ți trece prin cap că străinul deja și-a propus să te plimbe prin toate reliefurile anatomiei lui masculine. Dar străinul încă nu-ți spune asta. Doar nu-i tâmpit. E un străin dibaci și răbdător. Mm. Ia uite ce obraznic e. Îți cere numărul de

telefon. Și tu i-l dai zâmbind, fără ca măcar să clipești. Apoi trece un timp. Destul de lung. O lună. Poate mai mult. Străinul a dispărut. Parcă nici n-a fost. Iar tu l-ai și uitat. Îți sună telefonul. Vezi numărul lui afișat pe ecran și te gândești *ia uite, ce-o mai vrea și ăsta?* Răspunzi. Și gata. De-aici încolo, ești pierdută. Nu te mai poți împotrivi. Vrea să știe ce mai faci. Și-ți propune să luați masa împreună. Drăguț. Dacă-ți propunea să-l ajuți să-și care mobila cea veche de la bunica lui megasenilă, probabil că ai fi spus că ai treabă. Dar așa, da. Da, sigur că o să mergi la restaurant. Mâncarea e OK și chelnerii sunt serviabili și totul e cum trebuie. Iar poveștile lui sunt amuzante. Apoi, încet-încet, devin înduioșătoare. Străinul îți povestește despre soția lui (cu care e în plin divorț) și despre copiii lui (lumina ochilor lui).

Hai s-o scurtez, că ne plictisim cu toții. Peste o lună, deja ești a lui. Ești una dintre proprietățile lui. Deja ai aflat că divorțul era de fapt doar o *idee* de divorț, că el încă mai caută o cale să se reconcilieze cu soția lui cea rea, evident, doar de dragul copiilor. N-o mai iubește de mult, dar nu vrea să-i lovească pe copii. (Ce vină au ei.)

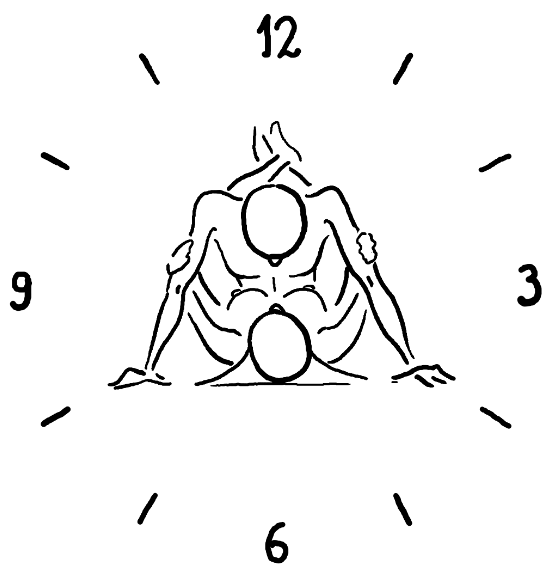
Mai trec trei luni. Te-ai obișnuit. Vine la tine o dată pe săptămână. Faceți un amor de sare tencuiala de pe pereți. Apoi străinul

pleacă în străinătățurile lui. Adică la nevasta lui cea groaznică și la copiii lui frumoși. De fiecare dată îți promite că lucrurile se vor rezolva de la sine, trebuie să mai ai doar puțină răbdare, atât, doar puțină, încă o săptămână sau o lună. De fapt, străinul așteaptă. Așteaptă ca tu să nu mai ai ce să-i oferi. Deja te-a consumat în toate felurile, te-a halit și pe post de desert în seara aia în care era puțin amețit. Și uite că totuși mai găsește câte o fărâmă din tine, numai bună de ciugulit.

Iar apoi vine despărțirea. Asta durează. Câteva luni. Poate chiar un an. În cele din urmă înțelege că nu-l mai vrei. De fapt, nici el nu te mai vrea, dar îi e greu să accepte că a fost înfrânt. Înțelege abia în clipa în care tu îi spui răspicat că un alt străin i-a luat locul. Că un alt străin îți încălzește patul. Asta nu-i mai convine. Dar să nu crezi că despărțirea va fi ușoară acum. Da, ea devine inevitabilă, dar va trebui să mai muncești puțin ca s-o obții. Străinul ar vrea să nu-i mai apari în cale. Ca să nu-l tulburi. Așa că, ideal ar fi să-ți schimbi adresa. Nu mă refer la cea de e-mail. Să te muți cu casa, adică. Pentru că lui i-ar fi destul de greu să treacă pe strada pe care locuiești și să vadă lumină la geamul tău. Apoi, ar fi foarte bine să-ți schimbi înfățișarea. Poate reușești să te-ngrași foarte tare. Și să te vopsești.

Să-ți tunzi părul scurt și să ți-l platinezi, gen C.C. Catch în clipurile din anii '80. N-ar strica să-ți schimbi și numele. În felul ăsta, ai începe o nouă viață. Și, uite, dacă tot am mers atât de departe, nu mai bine pleci tu dracului *de tot* din țara asta? Că doar nu ești decât o curvă care i-a înșelat așteptările.

E noapte. Te gândești la el. Lângă tine doarme un alt străin, dar gândul tău fuge la omul cu care ai împărțit atâtea ore minunate. Puse cap la cap, orele astea fac zile. Poate chiar săptămâni. Pe care el, în mărinimia lui de om torturat de atâtea responsabilități, ți le-a oferit doar ție. Pe unde o mai fi? Oare o fi divorțat? Te sucești în pat și-l cauți o clipă în omul de lângă tine, care miroase altfel și care are alt gust. Apoi te ridici din pat și scoți bateria din ceasul de perete, care ticăie enervant. N-o să te obișnuiești niciodată cu ceasul ăsta. Cu celelalte mici mizerii ale vieții, da. Dar cu ceasul ăsta, niciodată.

12
3
6
9

Allegro Furioso

Cum ai zis c-o cheamă. Luiza cum? Luiza Zang. Cum? Aha. Fără gî. Adică Zan. Ce nume-i ăsta, frate. Luiza Zan. Păi și de ce-ai chemat-o. Hai, mă, lasă-mă-n durerea mea. Păi cum să chemi, frate, neica nimeni d-ăștia să-mi cânte mie la nuntă. Ete, fleoșc. Cică dă bine. În ochii la cine? Ete, și mă doare pă mine la bască că-i place de ea lu nașu. Nașu e un snov. Snov. Adică se ține de snoave, bă. Se dă mare că ie cult. Și ce cântă asta? Zdrang, sau cum o cheamă. Ce, mă? Giaz? Bă, tu te-ai prostit la cap. Vrei să mor de inimă rea-n ziua nunții. Măcar manele știe? Hai, mă, că n-o fi un capăt de țară. Cântă și ea ceva giaz fro cinci minute și dup-aia schimbă macazu și ne ridică un pic în picioare. Măcar arată ca lumea? Mm. Zici tu. Auzi, mă, da' unde-ai văzut-o. Și ți-a plăcut ție? Pă bune? Bă, io cred că tu te-ai tâmpit de tot, mă. Ceva scamatorii știe să facă? Adică. Adică nu știu, frate. Să cânte-n pielea goală sau știu io. Să dea dân buric, n-am idee. Ce, mää? Vine cu chitarist? Și cu toboșar? Bă, tu

ești în urmă rău de tot, mă. Păi să mai plătesc și cocoșați d-ăștia? Ia zi, frate, cât cer ăștia ca să presteze. Aha. Păi înseamnă că ești papagal, mă. Păi e puțin, mă. Dac-aveau valoare se-aruncau la câteva mii, nu la trei sute amărâte. Ia pune tu mâna pă telefon și fă-mi rost de ceva mai cum trebuie. Un Sorinel Puștiu sau un Copilu de Aur sau așa gen. Hai, că n-am toată viața la dispoziție. Vorbim mai târziu că acuma tre să plec la operă. Nu, bă, idiotule. Mă-ntâlnesc c-un șmenar acolo-n față că tre să schimb niște parai. Hai marș și vorbim mâine. Și să-mi faci rost de ceva ca lumea, nu de ratați care nu-i vrea nimeni. Hai ciau, mă.

Ambiție

Îmi era somn. Tot timpul.

Mi-e somn, îți spuneam. Apoi adormeam.

Uneori stăteam amândoi în parc, pe o bancă. Alteori mergeam cu tramvaiul. Eu puteam să adorm în orice poziție, oriunde aș fi fost. Dacă eram în tramvai și nu găseam loc să stăm jos, adormeam în picioare, ținându-mă de bara metalică.

E clar că asta știu să fac cel mai bine, ți-am spus într-o zi. Unii oameni știu să cânte la vioară, alții știu să picteze un vas cu flori. Eu știu să dorm. Și o pot face mai bine decât oricine altcineva. Așa că o să dorm din ce în ce mai mult.

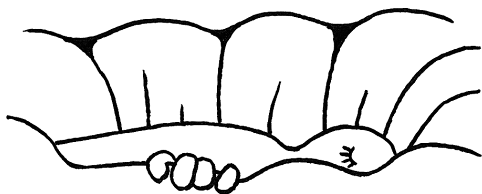
Am început să dorm. Dormeam aproape douăzeci de ore pe zi. Mă trezeam, mă plimbam puțin prin casă, mergeam la baie și mă întorceam în pat. Uneori mă gândeam să fac puțină gimnastică de înviorare. Mă dădeam jos din pat și-mi mișcam puțin brațele, dezordonat. De cele mai multe ori adormeam în picioare, sprijinit de un perete. Tu mă culcai ușor în pat, apoi

trăgeai draperiile și închideai ușa de la dormitor.

După un timp, ai înțeles. Țelul meu era să reușesc să dorm douăzeci și patru de ore pe zi. Făceai toate treburile casei în liniște, ca să nu-mi tulburi somnul. Dădeai ușor drumul la robinet și-ți spălai cu răbdare farfuria sub firul subțire de apă călâie. Apoi îți luai o carte, te așezai pe canapea și citeai.

De-acum mă trezeam doar câteva minute pe zi. Beam puțină apă, ronțăiam un covrigel, apoi mă băgam la loc în pat.

În ziua în care nu m-am mai trezit, tu ai deschis încet ușa dulapului, ți-ai luat bluza preferată, apoi ai ieșit din casă, în vârful picioarelor.

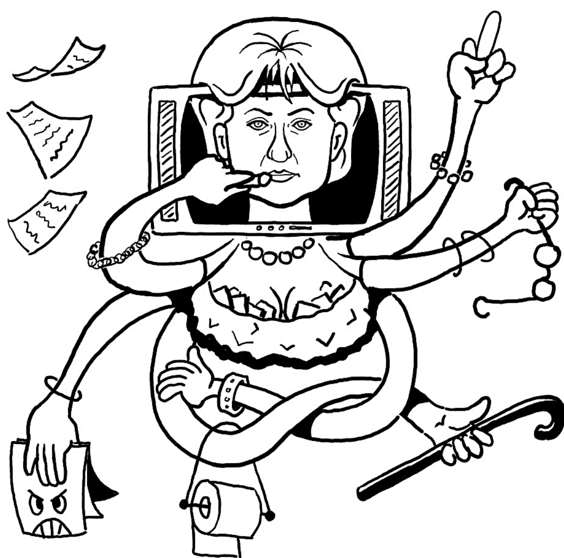
Off the Record

Bun. Haideți. Măi, eu vorbesc singură? Camera mai la stânga cinci centimetri. Mai încolo. Mai la dreapta, vreau să zic. Dreapta mea. Nu, stânga mea. Haideți, măi, oameni buni, ce-i așa greu? Ăsta lucește? Colierul ăsta, măi, femeie. Nu vezi că stau cu mâna pe el? Măi, fetițo, tu ai imagine acolo sau io latru-n pustiu aicea? Păi da. Păi de-ăsta zic. De-ăsta de la gâtu meu. Păi și nu poate să prindă și altfel lumina? Să-l pun pe dos? Adică să fie fără nimic. Auzi, ăăă, haideți. Tu cum preferi, măi băiete, fără nimic? Deci, cu perle? Sau fără perle? Deci. Uită-te la mine, că-ți arăt. Deci. Cu, fără. Cu, fără. Cu, fără. Bun, deci fără. Stai să-l scot. Nu, aia ascunde-o că se vede eticheta și se pune reclamă. Nu, nu la picioare, mai în față, ca să fie ascunsă la planu general. Dincoace de picior. Nu, mai încoace. Hai, măi, băiete, pune sticla aia mai încoace că ne-apucă anu nou. Ăăă, oameni buni, aduceți dracului o foaie de hârtie, ceva, ca s-acoperim și gaura aia. Ruptura aia, ce-o fi.

Bine, nu că s-ar vedea, da o știu io. Bun. Deci. Băiețaș. Ai toate libertățile. Ăăă, aduceți-i o pernă lu omu ăsta, că zice că stă prea jos. Nu, dați-o dracu de pernă, scaunu e rupt, suntem într-o televiziune publică. Măi, băiete, nu te mai bălăngăni așa pe scaunu ăla, că nu suntem la birt. Și poate cazi și mai pățești ceva pe-aicea. Nu, nu, tu nu te mai agita și nu-ți mai fă griji. Vorba aia: lasă arhimandritului toată grija schitului. Hă-hă. Manuela, io dacă mai văd gaura asta m-apucă nebunia. Crezi c-o vede cineva? Io o văd. Hai, ocupă-te. Măi. Dacă citesc de pe foile astea nu văd nimica fără ochelari. Unde-s foile alea pe care-am scris cu litere cât casa poporului? Erau aicea. Păi aicea erau. Manuela, găsește foile alea că o iau razna. Bun. Așa. Deci. Măi, băiețașule. Gata. Ne mișcăm. Fii puțin atent. Deci. Montajul este esența cinematografului. Asta nu-nseamnă că poți să-mi faci o pauză imensă. Io, dacă vrei, te las să-mi faci și-o pauză de zece minute, numa să aibă *sens*. Io, dacă vrei, fii atent, ăăă, vrei un pix? Ca să ai cu ce să te joci. Nu, mă, stai că-ți dau. Dacă vrei îți dau ăsta, da' nu scrii cu el. Mi-l dai înapoi, că e ruj. Ține-l, măi, joacă-te cu el, ca să ai ceva-n mână, că doar ești scriitor. Nu, nu scrii cu el. Te joci așa, cu el. Fincă lumea crede că e pix. Auzi, ăăă, nu-mi place că n-am prea pregătit noi nimica aicea și totu e cam harcea-parcea așa. Măi.

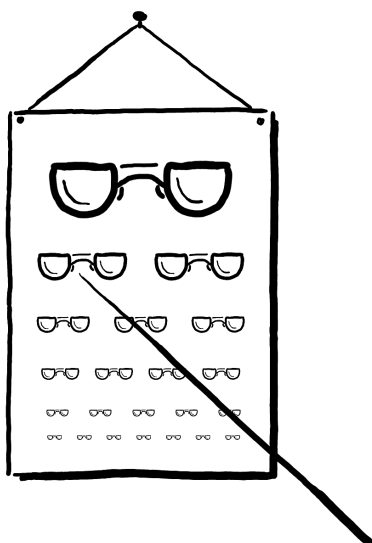
Pixuri avem? Helăăău. Băiețaș, aruncă ruju ăla, că se vede că-i ruj. Nu, nu-l arunca, dă-mi-l mie. Aduceți, oameni buni, niște pixuri aicea, s-avem ce să frecăm. Păi p-ăsta-l aruncăm dacă-i consumat, că p-ormă rămâne la mine și-l car în geantă de pomană. Auzi, băiețaș, numa atâta te rog. Uite ce rugăminte mare am. Nu, n-am nici o-ntrebare, astea sunt niște extrase din presă, ce-am mai găsit și io despre tine, fincă capacitatea mea de concentrare e varză. Așa, fii atent. Ăăă. După ce-ncepem emisiunea, te concentrezi și tu puțin, da? Auzi, băiețaș, uite. Rugăminte mare. Îmi spui *tot* ce nu-ți convine, *tot* ce-ți trece prin cap. Și să nu-mi începi cu filozofia chibritului, că cu mine nu ține. Vreau să am o cârjă. Așa că te rog io mult de tot ceva. Gata, oameni buni, că vorbesc o clipă cu omu ăsta. Haide, bine, dă-le-ncolo de reflexe, bun, ăăă, eu atâta vreau. Helăăău. Băiețaș. Uită-te la mine. Vreau și io o cârjă aicea. Deci. Te uiți la mine. Mă privești fix în ochi și-mi spui așa. *A fi sau a nu fi, aceasta e-ntrebarea.* Deci. La mine-n ochișori, da? Și-mi spui mie asta. Hă-hă. Așa, ca glumă. Păi am zis că nu ne suspectăm reciproc, da? Asta-i doar o cârjă de probă. E doar așa, pentru mine, nu pentru emisiune. Hai, mă, băiete, că nimeni nu filmează nimica, n-am dat încă drumu la camere. Te rog atâta. Când începem, te uiți în ochii mei și zici asta. Sau ce vrei tu. Și dup-aia-ncepem și-o luăm metodic

și-o să vedem noi în ce direcție ne ducem. Bun. Păi fii atent că-ți explic. În aceeași ordine de idei. Mulți oameni celebri au murit rostind replici celebre. Ori tu ești actor, da? Dacă ar fi să rostești o replică când treci *dincolo*, care ar fi aceea? Un actor moare actor, până la urmă. *Dacă* am împinge noi cabotinăria existențială până acolo încât am putea să ne alegem replica supremă, tu pe care ai alege-o? Nu, stai, nu, că așa nu colaborăm. Uite cum facem. Facem așa. Ascultă-mă, măi, băiete, că doar nu vorbesc la pereți. Hai că pierdem timpu și e păcat să ne batem joc de sistemu nostru nervos. Îmi zici replica aia și gata. Cum adică? Adică tu niciodată pân' la vârsta asta nu te-ai gândit cum ți-ar plăcea să mori? Hai, dom'le, că nu te pun să te cațeri pe Everest, e doar o-ntrebare banală din chestionaru lu Proust. Stai așa. Cadrează, fetițo, un pic mai larg, că mi se pare că sunt diformă la față, nu știu de ce. Cum? E camera doi? Nu știu. Hai. Hai să facem asta. Helăăău. Băiețaș, dă-te puțin mai în spate. Mai în spate. Gata, da? Și-mi zici citatu ăla. Separat. Fără să te-ntreb io nimica. Așa, pur și simplu. Te uiți în cameră și zici vorbele alea. Sau zici ce vrei tu. Hai. Hai că-ncepem. Bi. Nu. Înc-o dată. Reiau. Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Invitatul nostru este Florin Piersic junior. Nu, n-a fost bună. Hai să mai facem una mai de-aproape. Vino mai aproape.

Hai, măi, omule, ce faci acolo, dormi la cameră? Vino mai aproape că io văd totu pe monitor. Nu, acuma ești prea aproape. Bun. Ne concentrăm și-ncepem. Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Invitatul nostru este Florin Piersic junior. Nu. Nu e bine. Fetele, închideți dracului căștile pe-aici că am început să aud niște discuții pe sus. Gata. Hai. Mai fac doar una singură. Manuela, ție nu ți se pare că e ceva asimetric la fața mea? Nu știu, monitoru ăsta de rahat e de vină. Așa. Bun. Hai. Doamne-ajută. Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Invitatul nostru este Florin Piersic junior. Nu, nu, nu. Ceva nu se leagă. Măi, băiețaș, o să te rog să colaborăm un pic. Că altfel ajungem cu toții la balamuc. Măi, băiete, acuma vorbeam io. Dacă vorbim tot timpu unu peste altu nu e bine. Stai dom'le pe scaunu ăla cum ți-am spus. Și vino mai în față, că aicea nu e bufetu gării. Măi, băiete, trebuie să-nțelegi un lucru. Helăăău. Băiețaș. Ai ieșit din lumină. Și nu-mi place atitudinea asta, nu pot să vorbesc cu un om care stă pe spate-așa. Hai, măi odată, păi ce facem aicea. Păi io mă duc la coafor, mă duc la machiaj, mă pregătesc de emisiune, și tu ce faci? Stai tolănit așa ca la cârciumă? Adună-te și tu puțin, măi, băiatule. Doar ești om de spectacol, nu ești adus de pe stradă. Bun. Respirăm și ne-adunăm. Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Invitatul nostru este

Florin Piersic junior. Nu, reluăm, nu e bine, stau prost pe scaunu ăsta. Și lumina asta e pusă prost. Ați pus lumina asta cu picioarele. Cu picioarele-ați pus-o. Băiețaș, poți să bei apă, poți să te simți bine, poți să faci ce vrei. Când vrei tu. Și-n timpu emisiunii și când vrei tu. Simte-te liber. Altfel nu ne iese nimica ca lumea. Manuela, broșa asta e bună sau e prea mult? Nu mai bine-o pun în partea ailaltă? Stai, măi, băiete, că vorbesc cu femeia asta în cască. Bun. O las așa. Gata, că e bătaie de joc. Gata. Hai să-ncercăm să nu ne crispăm și să fim aplicați. Merge, da? Bine v-am găsit, stimați telespectatori. Invitatul nostru este Florin Piersic junior.

Dioptrii

Când am deschis cartea, fotografia ta a căzut pe podea.

M-am aplecat și am ridicat-o. M-am dus la fereastră, am privit-o în lumina soarelui. Te uitai la mine. Zâmbeai. Pe nas aveai o pată de cafea. M-am uitat pe spatele fotografiei. Ți-am recunoscut scrisul. Cerneala pălise în timp. Mi-am pus ochelarii și am descifrat cuvintele.

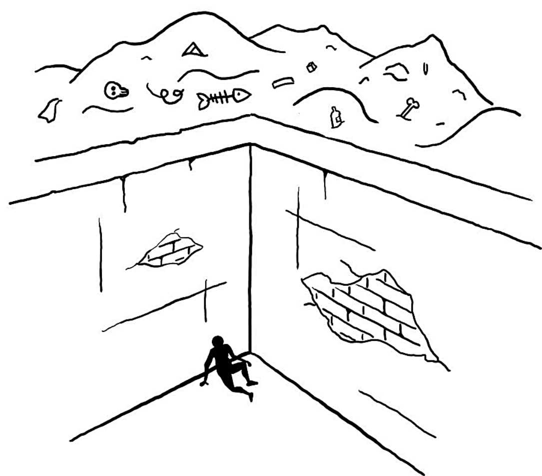
Să mă citești. Dacă nu azi, altă dată. Într-o zi în care o să ai nevoie de ochelari.

28 noiembrie.

Scrisesei și anul, dar colțul fotografiei era rupt.

Carte de colorat

Mă trezesc din somn și simt că toată lumea e frumoasă. Mă uit pe geam și văd cerul senin. Păsărelele cântă voioase în copacii plini de frunze verzi. Umblu prin frigiderul doldora de bunătăți și-mi pregătesc un mic dejun copios. Mănânc. Apoi ies pe stradă și merg prin orașul plin de viață. Trec pe lângă grădinițe din care se aude râsul cristalin al copiilor. Trec pe lângă case mari în curțile cărora oamenii își zâmbesc. Trec pe lângă blocuri înalte, în ale căror balcoane stau tineri proaspăt căsătoriți care se dezmiardă, lăsând soarele să le mângâie fețele. Ajung într-o piață mare și frumoasă. Acolo oameni frumoși împachetează alimente și legume proaspete, pe care le dau altor oameni frumoși. Hainele lor sunt curate și dinții lor sunt albi. Ies din piață și pornesc spre ieșirea din oraș. Pe drum văd sute de oameni care se plimbă și cântă fericiți în timp ce-i salută pe bicicliștii care pedalează zâmbind. Peste o oră ajung la porțile mari ale orașului. Spațiul verde se

termină brusc și în fața mea se ivește un ocean de gunoaie. Nu-i văd capătul. Se întinde până la orizont. Din oceanul de gunoaie ies semețe vârfurile unor munți de gunoaie. Mă opresc. Mă așez pe jos și-mi sprijin spatele de zidul cel mare al orașului. E liniște. Bate doar un vânticel. Îmi scot din buzunar carnețelul și creionul. Desenez un copil care ține în mână un zmeu. Zmeul începe să se înalțe încet și iese de pe foaia carnețelului și zboară sus. Sus de tot. Acolo unde vântul e mai puternic. Copilul lungește sfoara pe măsură ce zmeul se apropie de nori. Acum sfoara se termină. Copilul îi dă drumul. Zmeul nu se mai vede. Copilul pășește ușor pe pagina din stânga a carnețelului, iar eu rup foaia din dreapta și o mototolesc și o arunc spre întinderea nesfârșită de gunoaie.

Fabulă

Ne plimbam prin pădure când, deodată, l-am văzut pe Dumnezeu.

Uite-l pe Dumnezeu, ai spus tu.

Rămăseseși cu gura căscată, așa că vorbele tale au avut un ecou ciudat. Amândoi L-am privit de la distanță. Dumnezeu se așezase pe malul lacului și pescuia cu un băț pe care-l găsise printre buruieni. Legase de băț o frânghie aruncată de niște turiști și folosea drept cârlig un foraibăr ruginit, iar drept momeală o bucățică de anafură.

Hai să-L lăsăm în pace, am spus.

Nici nu mă gândesc, ai spus tu. Vreau să-I cer un autograf.

Hai, nu fi copil, am spus eu. Nu poți să-L deranjezi așa nitam-nisam. Pare să fie în vacanță.

Însă tu ai insistat. Până la urmă amândoi ne-am apropiat de Dumnezeu, jenați.

Îți cer iertare, Doamne, i-am spus eu. Dacă nu Te deranjează, aș îndrăzni să-Ți cer un

autograf. E pentru soția mea. E o fană înfocată a Ta.

Dumnezeu s-a uitat spre tine, fără să-mi dea nici cea mai mică atenție. Apoi s-a frecat cu mâinile la tâmple, a aruncat bățul în lac și s-a ridicat să plece.

Vezi, L-am supărat, am spus.

Dar tu erai hotărâtă să obții ceea ce-ți doreai.

Stai, Doamne, ai spus tu. Nu cer mult. Doar o nimica toată. O amărâtă de semnătură.

Dumnezeu te-a privit cu dispreț, apoi și-a întors fața de la tine și a plecat cu pași mici. Dar tu erai de neînduplecat. L-ai apucat pe Dumnezeu de un picior și ai început să tragi de el, ținându-L în loc. Fără să vrei, L-ai prins pe picior greșit, iar Dumnezeu a căzut în fund.

Ei, acuma să te văd, am spus eu. Eu am plecat. Te descurci singură.

Dumnezeu a stat o clipă, a oftat și a scos un pix din buzunar. Apoi, cu privirea în pământ, și-a întins mâna spre tine, așteptând pesemne o bucată de hârtie. Tu te-ai căutat prin toate buzunarele și ai găsit un bilet de tramvai. I l-ai întins lui Dumnezeu, cu timiditate.

Dumnezeu a mâzgălit ceva pe bilet, apoi ți l-a întins înapoi.

Mulțumesc, Doamne, ai spus tu. Știam că n-ai să mă dezamăgești.

Te-ai uitat pe bilet. Eu deja mă îndepărtasem, supărat. M-ai ajuns din urmă.

Uite, mi-ai spus tu, aici scrie că mi-a mai rămas o călătorie.

Fericită, te-ai uitat după Dumnezeu, ca să-L mai vezi o dată, dar El deja dispăruse printre copaci.

Setea de cultură

A fost crimă și prăpăd nene. Miam lansat cartea la Bucfest. Sa rupt ușile. Atâta lume nam mai văzut decât doar la concertu lu Depeș Mod. Oamenii s-embrâncea mai rău ca la evanghelion. Fiecare vroia să pună mâna pă cartea de-am scris-o io. Era unii care sar fi mulțumit măcar doar so atingă și so pipăie la copertă. Ăia de la Umanitas era nebuniți conplet. Comandase deja ediția a treia și o aștepta să iasă de sub tiparniță ca pă pâinea caldă. Când a venit camionu cu tonele de cărți toți cititorii a sărit pă mașină șia-nceput so zgâlțâie dea dărâmato și ia rupt ușile și toate alea. Poliția a-ncercat săi potolească da io am văzut și nește polițiști că fura câte cinci egzemplare ca să le vândă dup-aia la speculă. Era o femeie care urla că ea nu pleacă acasă fincă a venit tomnai de la țară șio omoară bărbasu dacă se-ntoarce fără carte. Mie când eram acolo mi sa făcut frică băi. Că credeam co să dea buluc pă mine toți fanii ăia fanatici. Noroc că venise și ponpierii și a

dat drumu la tulumbele alea cu apă de ia ținut mai încolo. Era unu care sa crezut mare dăștept. Cică era critic de literar sau ceva așa. Sa trezit că urla de nebun că io sânt alfabet sau așa ceva că nam priceput. Avea un megafon din ăla cu baterie și țipa că cică io sînt un excroc care iam păcălit pă toți cu cartea asta și că io nici măcar nu știu să semnez numele. Și la călcat gloata în picioare. Săracu. Am auzit în megafonu ăla cum își dădea duhu. A făcut așea ca un pârț din gât. Așea un fel de prrrț și se-auzea cum îi gâlgâie mucii-n gât. Mi-e-mi pare rău de criticu ăsta sau ceo fii fost da' cre că șia căutato cu lumânarea. Dacă vrei și tu carte mai bine comandă pă intărnet căi mai bine. Numa să zici tu acolo la ăia de la editură so-nvelească ei cartea-n hârtie de salam de vară și să scrie pă pachet că-ț trimite rețete de cum să faci bulionu. Adicătelea țeapă că așa ie bine. Că alfel ț-o fură poștașu și nu ț-o mai aduce.

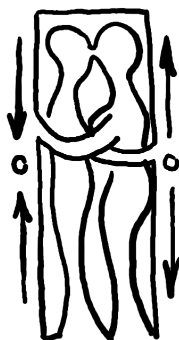
Jurnal imaginar

Belșug

Paznicul ridică bariera. Îl întreb dacă aici e petrecerea, iar el aprobă din cap, plictisit. Intru pe o alee strâmtă și văd câteva mașini parcate. Parchez și eu. Mă uit la ceasul de la bord. Unșpe și cinci. Coborâm. Clădirea e un mic colos de tristă amintire, situat la periferie, în mijlocul unor terenuri virane populate de câini fără stăpân. Sunt convins că o firmă care închiriază aici spațiu pentru birouri plătește o chirie infimă. Pe hol e frig și pustiu. Câteva neoane pâlpâie nesigur. Lipsesc doar steagurile Partidului Comunist Român și portretele celor doi foști tovarăși de viață și de ideologie. În lift încap doar două persoane, îmbrățișate strâns. Îmi iau prietena în brațe și, timp de zece secunde, călătorim spre cer. Apoi ușile se deschid și coborâm cu picioarele pe pământ. Holul e populat de o faună petrecăreață plină de specii rare. Niște boxe mari urlă ceva. Cred că e muzică, dar nu bag mâna-n foc. Un tip cu ochelari în formă de

halbe de bere vine spre mine. *Ce faci, băăă?* Îl întreb de unde ne știm. *Ăăă, de pe la Răzvan.* Îi spun că fac bine. Îi place răspunsul meu stereotipic, îmi zâmbește. Nu știu cum să închei conversația asta palpitantă, așa că mă uit prin jur. Îl văd pe Răzvan. Mă vede și el și se apropie. Poartă un tricou jerpelit peste care și-a pus un sacou roz bombon. Îl pup, îl întreb unde-i Miki. *E și ea pe-aici. Băi, aveți haleală acolo. A făcut Miki niște cârnați bestiali, to' felu de nebunii.* Îi zic că nu mai mănânc carne decât foarte rar. *Da' ce, ești vegan?* Îmi face cu ochiul. *Te-ai dat și tu pe brazdă? Hai, mă, lasă prostiile, crăpăm până cădem sub masă. Hai să v-arăt ce mai e pe-aici.* Ne luăm după el, ca doi cățel de pripas, și salutăm tot felul de fețe pe care le văd pentru prima oară în viața mea. Îl întreb cum de s-a adunat toată România aici. *Păi nu, că faza era să fim doar vreo zece-doișpe. Și după aia au mai apărut unii care-au zis că ei trebuiau să meargă-n altă parte, cu alții, și că dacă nu mai merg acolo vin și cu ăia. Și s-au adunat de nu se mai termină. Că mai sunt de venit. Cred că o să fim vreo sută sau așa.* Gălăgia din jur pare să fie generată de cel puțin două sute de oameni. Ceea ce, pentru mine, e echivalentul unui stadion arhiplin. Mai schimb câte o privire cu iubita mea. Ne zâmbim încurajator. Pe rând, vizităm toate încăperile. Fiecare cameră e plină de oameni

care stau pe unde apucă, grupați în bisericuțe de doi sau cel mult patru. O singură bisericuță de șase primește de la mine titlul de catedrală. Aproape toate femeile sunt machiate strident și poartă rochii strâmte și tocuri lungi, care le fac să pășească de parcă ar călca pe ouă. La bărbați nu observ nimic special, nici unul nu-i pe tocuri sau machiat. Majoritatea poartă sacou. Per total, atmosfera e de *Marele Gatsby* după un faliment total și definitiv. *Hai să mâncați, băi. Hai, că e păcat de bunătățile alea.* Mergem după Răzvan, ajungem în camera ospețelor. Pe mese sunt numai minunății. Salată buf, chiftele, ouă înecate în maioneză. Peste tot e foarte multă maioneză. *Hai, crăpați, ne vedem mai încolo.* Răzvan se pierde printre coafuri platinate și papioane cu picățele. Găsesc niște pachețele de primăvară și mă gândesc că or fi căzut din buzunarul cuiva. Îmi pun două pe o farfurie de plastic, apoi mă așez și mănânc cu o furculiță de plastic. Iubita mea s-a așezat lângă mine. O întreb cât e ceasul. *Douășpe fără douăzeci.* Mestec vreo cinci minute, apoi îi propun să mergem afară. *De ce?* Îi spun că vreau să vedem artificiile. Peste un minut suntem jos. Deschid ușile mașinii și-i zic să urce. Îmi zâmbește complice. *Unde mergem?* Nu-i răspund, pornesc motorul. Se urcă lângă mine, plină de speranță. *Chiar plecăm?* Îi spun că nu plecăm pe bune, doar ne prefacem.

Vrea să chiuie de bucurie, dar se abține. Demarez și trec de paznic, care a uitat bariera deschisă. Mă uit la ceasul de la bord. Fără zece. Începe să râdă și deschide geamul. Aer curat. O întreb de unde dau drumul la radio. (Am plecat cu mașina ei, ca să pot să beau și eu un pahar de vin și să conducă ea la întoarcere.) Întinde mâna și apasă un buton. *Faith.* George Michael n-a fost nicicând mai în formă. Cântăm tare, în timp ce artificiile încep să pocnească peste tot. La fără două minute parchez mașina în fața blocului. Când intrăm în casă, afară e bombardament în toată regula. Scot șampania din frigider și apuc două pahare. Ieșim pe balcon și ne uităm la culorile care zboară pe cer. Mă lupt un pic cu dopul sticlei, apoi torn în pahare. *La mulți ani.* O iau în brațe și-o pup.

Reportaj

Îmi iau bicicleta și ies din cameră. Afară e soare. Se aude un bubuit îndepărtat. Ritmic. Trei bătăi pe secundă. Zona în care stau e împrejmuită de un gard viu înalt. Mă sui pe bicicletă. Peste un minut ies din incintă și mă îndrept spre plajă. Trec pe lângă hotelul în care am stat acum douăzeci și două de veri, în calitate de concurent la Gala Tânărului Actor. Pe-afară, hotelul arată exact la fel ca atunci. Ajung pe o potecă asfaltată, paralelă cu faleza. Poteca e strâmtă și plină de piei roșii. Mă strecor cu atenție printre indieni, încetinesc, mai pun piciorul jos ca să nu-mi pierd echilibrul. Bubuitul se aude din ce în ce mai tare. Poteca se lărgește. Pe dreapta apare marea. Câteva mii de oameni și omuleți s-au înghesuit pe toată plaja. Bubuitul e deja asurzitor. Parfumul care se simte în aer e foarte complex. E alcătuit din mai multe miresme îmbietoare. Mici sfârâind pe grătar, cremă autobronzantă cu cocos, șaorma cu de toate, scoici mucegăite, cola cu vodcă, alge

în putrefacție. Și multă bere. Mă opresc o clipă și admir tabloul în 3D. Mă uit la cer. E senin. Mă uit la mare și aștept să văd cum iese din ea monstrul ăla din ultima producție hollywoodiană de mare succes. Nu iese. Brusc, ceva mă lovește în cap. O minge. Nu-i chiar o minge de plajă. E mai mică și mai grea. Un domn în slip mulat se desprinde din grupul compact de pe plajă și recuperează mingea. Nu-mi dă nici o atenție. Mă-ntorc cu spatele la mare și pedalez pe o fâșie asfaltată cu gropi. Pe stânga și pe dreapta sunt buticuri. Țigări, suc, bere la cutie și la pet, colace chinezești cu Mickey Mouse, colace chinezești cu asfințituri mov, colace chinezești cu Lady Gaga, pistoale cu apă (chinezești), pistoale cu bule de săpun (taiwaneze), găletușe și lopățici, prosoape cu Isus Cristos, prosoape cu Maica Domnului, monstruleți de plastic cu leduri mov, învelitoare chinezești pentru iPhone-uri chinezești, acadele roz, biscuiți turcești, vată de zahăr, șepci cu Steaua, Dinamo și Lion King. Pedalez cu grijă, printre oameni care țin în mâini pahare de plastic pline cu bere. Prind puțină viteză. Brusc, în mijlocul drumului apar doi domni foarte grași, cu pielea albă ca hârtia igienică. Domnii transportă împreună o ladă frigorifică. Frânez cu putere și ocolesc instalația periculoasă. Vag, aud un *'vă-n gură de bicicliști*. Merg mai departe. Ies pe un carosabil cu două

sensuri de mers și respir mai în voie. Ajung la roata mare. E plină de oameni. Se-nvârte destul de repede. Oamenii urlă în gura mare. Trec de roata mare, fac stânga, oamenii se împuținează. Case de țară, pe stânga și pe dreapta. La fiecare poartă, un carton mare pe care scrie AICI CAZARE. Pedalez în voie. Încetinesc în dreptul unor limitatoare de viteză, fac stânga și ajung la linia ferată. Nu vine nici un tren. Trec peste șine, fac dreapta. Văd o fâșie lungă de asfalt. Pustie. Pedalez. O Dacie de pe vremea lui Ceaușescu trece încet, în sens invers, încărcată cu damigene. Liniște. Bubuitul se aude foarte încet, undeva departe, în spatele meu. Prind viteză. Îmi desprind ușor mâinile de pe ghidon. Trec vreo douăzeci de secunde. Vântul îmi bate ușor în față. Îmi amintesc de bancul pe care mi l-a spus fi-mea. (Ionuț se plimbă cu bicicleta prin parc și trece din când în când pe lângă mama lui. *Uite, mami, fără picioare.* Se mai plimbă un timp. *Uite, mami, fără mâini.* Mai trece un timp. *Uite, mami, fălă dinfi.*) Îmi pun mâinile pe ghidon. Brusc, fâșia asfaltată se termină. Drumul continuă, dar e doar o adunătură de pietre ascuțite. Văd o potecă îngustă de pământ uscat care șerpuiește pe lângă drum. Intru pe ea și pedalez încet, atent la cioburile care apar din când în când în fața mea. Încetinesc atunci când ciulinii se măresc prea tare și avansez cu grijă, ca să nu-mi

julesc picioarele. Poteca se bifurcă. O iau la stânga și peste un minut ajung pe un promontoriu. Mă opresc. Cobor de pe bicicletă. Mă uit la valuri. Trece un pescăruș. Nu dă din aripi. Planează lin. Îmi scot telefonul și aștept. Mai trec două minute, apoi mai apare un pescăruș. Îl filmez. Când ajunge în dreptul meu, pescărușul face o roată mare, apoi își continuă zborul. Îmi fac câteva poze cu marea. (Țin telefonul sus, deasupra capului, ca să mă văd și eu, și marea.) Îmi bag telefonul în buzunar. Mă așez pe o piatră. Cerul s-a înnorat, dar nu cred că vine ploaie.

E liniște. Nu se mai aude nici un bubuit. Mă uit în stânga. Foarte departe, zăresc hotelul în care am stat acum douăzeci și două de veri. Pe-afară, hotelul arată exact la fel ca atunci.

Crash Boom Bang

Mai am vreo cinci ore de pierdut până vine șoferul să mă ducă la aeroport. Ies din hotel și o iau spre centru. Ajung în buricul târgului. Mă gândesc să mănânc ceva. Între două restaurante, văd un magazin de decorațiuni interioare. Intru. Stau vreo oră și analizez fiecare obiect, cu o răbdare care frizează paranoia. Deja vânzătorul mă urmărește cu interes, știe că n-o să plec cu mâna goală. Mă opresc un timp în fața unor ghivece mari cât China. *Pot să v-ajut?* Îi explic omului că am acasă un bonsai micuț care vrea să se-apuce de culturism, dar n-are spațiul necesar. Începem să tocăm subiectul, mărunt-mărunt. Îi spun că, după câte știu eu, un ghiveci are nevoie de o gaură prin care să se scurgă apa. Altfel rădăcinile nu mai au cum să respire și mucegăiesc. Analizăm posibilitatea de a găuri ghiveciul fără ca acesta să se spargă. Îmi etalez toate cunoștințele în materie. Pentru câteva minute omul rezistă cu stoicism, apoi e salvat de telefonul meu care mă

anunță că am primit un mesaj. Mă uit la telefon, iar vânzătorul se retrage, fericit că a scăpat de profesorul de horticultură. *Mă, tu ești în Cluj?* E Roxana. Îi dau mesaj înapoi. Îmi răspunde imediat. *Vreau să te văd.* Știu de ce vrea să mă vadă, e îndrăgostită de un prieten comun și n-are cu cine vorbi despre zadarnicele chinuri. N-am chef să scriu romane prin SMS, așa că o sun și-i explic unde sunt. Hotărâm să ne vedem peste jumătate de oră într-un restaurant de lângă magazin. Când închid telefonul, vânzătorul apare cu o ceașcă imensă. *Uitați ce-am găsit în depozit.* Ceașca nu e o ceașcă. E un ghiveci în formă de ceașcă. Un ghiveci imens. *Uitați, are și farfurioară.* Farfurioara e cât roata carului. N-am mai văzut un asemenea obiect. Întorc ceașca pe toate părțile, mă gândesc cum aș putea să-i găuresc fundul cu o bormașină. Deja știu că o s-o iau, dar îl rog pe vânzător să mi-o pună deoparte și-i spun că o să revin într-o oră, pentru că trebuie să mă hotărăsc. *Nici o problemă, suntem aici.* Ies din magazin, fac zece pași și intru în restaurant. Comand o cremă de ciuperci și o aștept pe Roxana. Nu trece mult și apare. Intră rapid în subiect. Prietenul comun o face să sufere. Eu mă gândesc la ceașcă. Mă gândesc cum i-ar sta bonsaiului în ea. Poate că aș putea să-i pun și puțină spumă de cappuccino pe frunze. Poate că, lângă bonsai, o să încolțească un arbore

de cafea. *Nu m-a mai sunat de o lună.* Dau din cap înțelegător, cu toate că am pierdut o bucată bună din telenovelă. Bălmăjesc niște prostii pe subiectul care o roade pe ea. Vorbește gura fără mine. În timp ce dau din buze, fac simulări virtuale cu bonsaiul, fericit în ceașca gigantică. *Crezi că ar fi bine să-l sun eu?* Dau din umeri. Apoi se așterne o tăcere lungă. Prea lungă. Îi spun că am văzut o ceașcă imensă în magazinul de alături. De fapt, un ghiveci. Îi spun că e un ghiveci foarte mișto. Sau ceașcă. Ce-o fi. Se uită la mine puțin derutată. Duc lingura la gură, mestec crutoanele și nu mai spun nimic.

Peste o oră plecăm. Roxana vine cu mine până la magazin, să vadă ceașca-minune. *Da, e mișto, ia-o.* Vânzătorul îmi pune ceașca într-o pungă imensă, apoi farfurioara într-o altă pungă imensă. Când ies din magazin, sunt puțin descentrat, pentru că ceașca are vreo zece kile, iar farfurioara numai trei sau patru. Roxana se uită la mine ca la un bătrân senil care face pasiuni fulgerătoare pentru obiecte inutile. Îi spun că aștept să-mi dea vești bune. *Bine, pa-pa.*

Drumul până la hotel e mai lung decât mi-am închipuit. Mi-e frică să nu mi se rupă punga de zece kile. Cu aia de trei kile nu-mi fac griji, o să reziste.

La șapte și jumătate sunt pe locul meu din avion. Deja mi-am pus centura de siguranță. Apare un tip îmbrăcat în costum de comandă. Cântărește cam cât vreo douăzeci de cești la un loc. Respiră greu. Deschide compartimentul de sus, vede că nu mai e loc să arunce un ac. Îl rog să umble cu atenție pentru că am pus acolo două obiecte fragile. Nu-mi aruncă nici măcar o privire și trântește ușa compartimentului. Mă gândesc că e absurd să transport până la București o grămadă de cioburi, dar nu mai spun nimic și aștept să decolăm.

La zece seara ajung acasă. Deschid pungile cu grijă, scot obiectele prețioase din hârtiile în care le-a învelit vânzătorul. Slavă Domnului, sunt intacte. Pun ceașca pe pervaz, lângă bonsai. Ce noroc că am pervazul mare. Bonsaiul nu zice nimic. Ar putea să-și arate puțin bucuria, să dea din coadă, ceva de genul ăsta. Nu comentează în nici un fel. Îmi arunc cheile în ceașcă și mă duc să fac un duș.

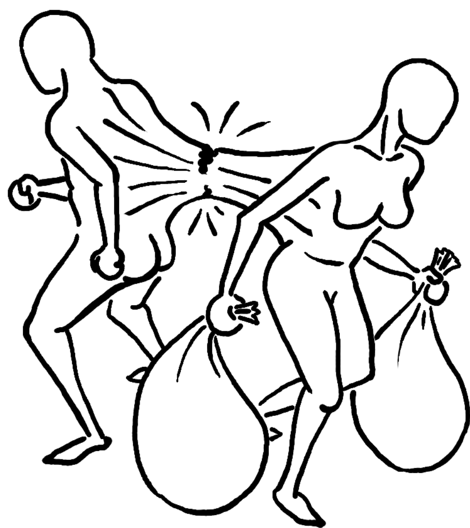
Love Story

Intră în casă și nu spune nimic. Absolut nimic. Nici eu nu spun nimic. Mă prefac că n-o văd. Nici nu-mi dau seama cum reușește să mă tragă-n discuție. A, ba da, stai. Vine din bucătărie cu o sticlă de vin, pe jumate plină, și cu un pahar. Și se-așază pe jos, se sprijină de canapea și-și toarnă. Și-ncepe să bea. Adică, mă rog, nu-și umple tot paharul, își pune așa, cam o treime. De vreo trei ori. Faza e că atuncea când își toarnă a treia oară mie-mi sare muștaru. Fiindcă ea nu bea. Niciodată. Așa că-ncep să vorbesc. Doar nu puteam să stau ca nesimțitu și s-o las să bea toată sticla, nu? Îi spun că da. *Deci. Ne certăm vreun sfert de oră. Veșnica poveste. Că de ce n-am sunat cinci ore. Că aș fi putut să sun, dar n-am sunat. Și eu îi explic. Cu răbdare. Că nu pot s-o sun la fiecare cinci minute ca să-i spun cu GPS-ul în mână exact locul în care sunt. Că asta nu e o relație. Că e o dictatură a terorii. Și-așa mai departe. Și după aia, brusc, îmi spune că pleacă. Și eu îi zic că n-are cum*

să plece, fiindcă a băut și nu poate să conducă mașina. Și că nici n-are unde să plece, fiindcă maică-sa deja doarme și că nu-i cazul s-o sperie pe biata femeie la două noaptea. Și ea deja s-a ridicat și-ncepe să-și strângă chestiile de prin dulapuri și să le bage-n saci de plastic. Și țipăm unul la altul în timp ce ea umple ca apucata la sacii ăia. Și eu îi zic să-i lase-n paștele mă-sii de saci și să se calmeze. Fiindcă eu încerc să mă calmez. Și după aia își scoate telefonul și cheamă un taxi. Și eu îi zic să-nchidă telefonul, și-n același timp ea vorbește cu operatoarea aia de la taxi și-i zice adresa și blocul și toate alea. Și eu iar îi zic să-nchidă telefonul, și deja zbier așa nasol, că-s convins că m-aude și operatoarea aia de la taxi. Și ea, nimic, așteaptă să-i caute aia mașină. Și după aia închide. Și eu o întreb ce-a zis aia, operatoarea. Și ea zice că vine taxiul în zece minute. Băi, mai ești acolo? Alo.

Îi spun că-l ascult.

Așa. Și-i zic să sune înapoi la taxi și să anuleze comanda fiindcă face o greșeală imensă și că, dacă pleacă acuma, nu mai avem cale de întoarcere. Și după aia stăm vreo cinci minute. Ca idioții. Ea se uită-n gol și eu mă uit la ea și fierb. Și-mi zic că, uite, chiar se-ntâmplă, chiar acuma, ne despărțim în paștele mă-sii, și nu-mi dau seama dacă sufăr fiindcă o să-mi fie greu fără ea sau

fiindcă ne-am prăjit unul altuia creierii în ultimul hal. Nici măcar nu-mi dau seama ce gândesc. Sunt varză și gata. Și mai trec două minute și ea-mi zice s-o ajut să ducă jos sacii ăia. Și eu mă-nfurii de-a binelea și iau sacii (doi într-o mână și doi în alta) și deschid ușa. Saci mari, frate, din ăia de pus gunoaiele unui bloc întreg. Îi târăsc cu chiu, cu vai până la lift. Și după aia așteptăm liftul. Și după aia coborâm cu liftul. Și după aia ajungem cu sacii afară și-așteptăm în gerul ăsta s-apară taxiul. Și eu deja tremur ca varga și-mi spun că se-ntâmplă. Chiar acum. Ne despărțim. Și mai trece un minut. Și mă aud spunându-i să se gândească bine la ce face. Și după aia văd farurile taxiului care se apropie și-i spun să-mi dea zece lei ca să-i dau șoferului și să ne-ntoarcem în casă. Și ea se uită la mine. Și eu îi mai spun o dată. Dă-mi zece lei. Acuma. Băi. Mai ești pe fir?

Îi spun că-l ascult.

Așa. Dă-mi zece lei, îi zic. Dacă pleci, s-a terminat definitiv, îi zic. Și taxiul ajunge lângă mine, și noi doi tremurăm ca doi rahați în ploaie, și eu nici măcar nu mai știu dacă tremur de frig sau de nervi. Și șoferul lasă jos geamul și mă-ntreabă dacă noi suntem cu comanda, și eu îi spun că da, numai că s-aștepte o clipă. Și mă-ntorc la ea și-i spun să-mi dea zece lei. Și ea se uită la mine și după aia scoate zece lei și mi-i întinde. Și

eu îi dau banii omului ăluia și urcăm. Și gata. Asta e. Asta a fost seara asta.

Tac câteva secunde, apoi îl întreb ce face acum.

Nimica. Am băut ce mai era-n sticla aia și-am deschis alta. Ea e dincolo, a adormit. E obosită praștie. Nu mai spun nimic, tac și-l ascult cum respiră. *Hai că mă culc și eu. Cred c-o să dorm aicea, pe canapea. Hai că-s zdrențe. Vorbim mâine, da?*

Îi spun că da, apoi închid telefonul și-l pun pe noptieră.

Lumina e stinsă, văd cerul pe geam. Și o bucată de lună. Mă întorc spre femeia lângă care dorm în fiecare noapte. O privesc un minut. În somn, buza de jos i s-a relaxat și atârnă leneș. Pare bosumflată. Îmi duc degetul arătător la buze, îl pup fără zgomot, apoi îl duc spre buzele ei și le ating ușor.

Nici nu tresare.

Mă întind lângă ea și închid ochii.

Cică niște cronicari

Magazinul e foarte bine aprovizionat. Azi sunt reduceri substanțiale, așa că stabilimentul e plin. Oamenii stau cuminți la coadă. Vânzătoarea pune marfa în pungi și așază pungile pe cântar. Apoi înmulțește numărul de kilograme cu patru. Clienții numără bancnotele cu atenție, apoi își primesc produsele. Eu am venit la vânătoare. Știu exact ce caut. Iar aici am toate șansele să găsesc. Operațiunea o să-mi răpească puțin timp, dar o să plec victorios. Locul e un adevărat corn al abundenței, produsele stau lipite unele de altele. Sunt nevoit să împing un maldăr de umerașe cu o mână, în timp ce, cu cealaltă, examinez cu grijă fiecare obiect. După un sfert de oră mă apucă febra musculară. Exact în clipa în care îmi propun să iau o pauză, se strigă bingo. Găsesc un hanorac jerpelit, de un prost gust frate cu răpirea din serai. E perfect, dar o să fie nevoie să-l mai murdăresc pe ici, pe colo. Mă adâncesc în admirația țesăturii decolorate și învechite de vreme. La un moment dat simt

că cineva mă privește fix. Ridic privirea. O doamnă cu batic se uită la mine cu o expresie miloasă. Îi zâmbesc. Apoi o salut din cap și-mi văd mai departe de treaba mea. Trec vreo zece secunde. Doamna cu batic e tot acolo. O simt. Mă privește în continuare. Ridic din nou privirea și constat că expresia de pe chipul doamnei s-a îmbogățit. O nuanță de curiozitate i-a confecționat, între sprâncenele groase, un rid vertical. Se uită la mine ca la un gândac cu antene prea lungi. *Vai de capu vostru, mămică.* Stau în cumpănă. Nu înțeleg la ce se referă. *Ar trebui să vă mai mărească și la voi salariu ăla. Că nici n-aveți ce mânca, mămică.* Procesez rapid, apoi încerc să-i explic motivul pentru care mă aflu în acest magazin. *Hai, mămică, lasă. Nu-i nici o rușine. Numa guvernu ăsta păcătos e de vină. Că ne lasă artiștii să crape de foame, sărăcuții de ei.* Mă gândesc să iau hanoracul și să mai arunc o privire și prin alte cotloane, dar doamna cu batic pare să fie abia la începutul unui lung monolog. Vorbește ca și cum ar țipa, așa că toți clienții ne privesc cu interes crescând. E exact genul de situație în care-mi doresc să devin invizibil. Îi explic încă o dată doamnei cu batic ce caut aici. Îi explic cu răbdare, în speranța că o să înțeleagă, că guvernul are o mie de defecte, dar că nu pot să-i pun în cârcă și faptul că eu intru ziua-n amiaza mare într-un magazin second-hand. Îi

spun că, uneori, munca unui actor presupune și așa ceva, și că ăsta e chiar un moment important în procesul creativ, momentul în care un personaj începe să se contureze și să capete viață. Doamna cu batic e de neînduplecat. *Păi, pă vremea mea, artiștii mergeau în fiecare seară la Capșa. Ce? Crezi că mi-am permis io vrodată să merg într-un loc dân ăsta? Io am*

muncit ca o roabă și n-am zis nici câr. Numa că artiștii are voie, mămică. Ei e ăia care ne bucură sufletu, că-i mai vedem și noi cum trece pă stradă sau ne mai zice o glumă la televizor. Îi spun doamnei că eu apar foarte rar la televizor, iar când apar nu prea fac glume. Strategia se dovedește a fi total greșită. *Cum adică, mămică? Păi ce, nu te-am văzut io pă matale la emisiunea aia în care-ncercai și*

mata să dansezi? Of, Doamne-Doamne, că au scos ăia untu dân tine, mămică, și tu tot ca un urs te bâțâiai p-acolo. Mă uit în jurul meu. Toți clienții stau ca statuile, cu umerașe în mâini, și se uită la mine ca la un obiect zburător neidentificat. *Și te-am mai văzut și-n aia-n care făceai pă prostu, la antenă. Aia-n care-ți pusesei matale șapcă de prost și făceai pă prostu. Semănai cu ăla, cu, cum îl cheamă.* Doamna cu batic duce mâna la tâmplă și se freacă insistent. E clar, are un lapsus. Se uită prin magazin, căutând răspunsul printre cei prezenți. Eu știu la cine se referă, dar n-o ajut. Pentru ultima oară, fac apel la rațiune și-i explic cum stau lucrurile. Încerc să-mi păstrez calmul și folosesc un ton blând. Sunt foarte convingător, doamna mă ascultă cu gura căscată. Îmi termin pledoaria, apoi o privesc cu simpatie, anticipându-mi izbânda. Se uită la mine și tace. Gura ei a rămas căscată. Un domn cu breton mă arată cu degetul și se întoarce spre o doamnă cu mustață. *Ți-am zis io, Geto, că el e? Amărâtu n-are bani nici să se tundă. Ia uite ce barbă are, zici că-i maimuță din preistorie.* Mă uit la hanoracul jerpelit cu care am rămas în mână. Probabil că n-are mai mult de jumătate de kilogram. Cu doar doi lei mi-aș fi făcut cel mai senzațional costum pentru spectacol. Păcat. Pun hanoracul pe umeraș și ies din magazin.

Next Level

O să se termine cu Facebook. Mă uit la el ca la un OZN. *Frate, nu te mai uita la mine ca la un OZN, îți zic eu că știu ce spun. Ăia de la Google o să-și umfle mușchii cât casa. Ai cont pe Google Plus?* Îi spun că n-am și că nu știu despre ce vorbește. *Ești fraier. Google Plus e viitorul. O să-nnebunească lumea, ai să vezi. Fii atent. Au făcut ăștia niște ochelari cu care o să poți să filmezi și să faci poze, și după aia, imediat, o să poți să le postezi pe net. O demență. Deci. Îți pui ochelarii și ieși pe stradă. Și vezi o pipiță. Trece și ea pe-acolo, se duce să-și ia femeia niște tampoane sau ceva. Și se-mpiedică-ntr-un capac de canal sau așa, și cade cu cracii-n sus. Și tu te uiți la ea prin ochelarii tăi magici și le zici la ochelari să filmeze faza. Comandă vocală, frate, m-ai înțeles? Și pipița aia se chinuie să se ridice din băltoaca-n care a căzut, și până s-a ridicat tu deja ai postat filmulețu pe contu tău și ai trei mii de like-uri. Îți zic io, Facebook e pe ducă. Îl*

întreb când apar ochelarii ăștia. *Mâine, poimâine. Sunt pe vine. Că doar e normal s-apară concurența, frățicule, numai că tre să vină și cu o fiță-n plus. Și fazele astea de comicărie or să fie nimica toată. Stai să vezi câți cretini o să-și filmeze gagicile făcând sex. O să fie revoluție. Și-așa geme netu de porneturi, o să explodeze serverele, e clară treaba. De fapt, la ora aia, io cred că nici n-o să*

mai ies din casă. N-o să mai aibă nici un rost. O să am grijă doar să nu uit să plătesc curentu. Și-n rest o să stau să văd ce postează ăia la greu. Oricum, nici acuma nu mai am răbdare să mă uit la un film de la cap la coadă. Mă uit prin el cu cursoru și dacă-mi place o fază mă uit la ea de zece ori, și dacă e mișto și se merită o decupez și-o urc pe YouTube. Cine

mai are nervi să vadă povești lungi cât China? Nimeni, frate. Ai văzut filmulețu ăla cu ăia care omoară un negru pe stradă în Africa? E demențial, nene. Și e pe bune, nu-i trucaj, că e filmat de-o cameră de-aia de supraveghere. Merge unu liniștit pe trotuar și-apare o dubiță. Și intră dubița pe trotuar și-l bagă sub roți. Și după aia dă-napoi și-l mai calcă o dată. De comă faza. Și după aia iese alt negru mai solid din dubiță și se duce la negrul ăsta care era căzut pe jos. Ăla nu mai putea să meargă, că-i făcuse picioarele varză. Și-i trage una-n cap cu o bâtă de beizbol sau așa. Și-l lasă lat. Și nu se bagă nimeni, frate. Trec oamenii pe stradă și-și văd liniștiți de treaba lor. Păi când ies ochelarii ăștia pe piață, mă duc și io prin București și pun pariu că prind câteva faze d-astea, așa, zbang-zbang, imediat. Îl întreb cât or să coste ochelarii magici. *Aaa, puțin, frate, că ăștia de la Google Plus au interes să vândă, nu? Ca să-i anihileze complet pe Facebook. Nu știu, cre că vro cinșpe euro, cam așa. Mă rog, or să iasă și-n ediții d-alea limitate, de dizain, ca să-și ia și irineii ca să se dea-n bărci la disco. Să filmeze pipițele la separeu.*

Parcul e aproape pustiu. Cred că e vreun meci important la televizor. Am rămas numai eu și cu omul ăsta cu chef de vorbă. Îl întreb dacă vine des prin parc. *Hai mă, fii serios, ești sonat? Mi s-a bulit compiutăru și-a*

trebuit să-l bag în servis. Am o stație grafică d-aia cu procesor care duce toate simulatoarele. Când mi se acrește de net, mă dau cu elicopteru și bombardez niște sate de vietnamezi sau ce-or fi alea. E mișto că sare sângele-n toate părțile, e foarte realist așa. Acuma aștept ultima variantă, că-n aia pot să și ies din elicopter și să-mi customizez personaju. Adică pun o poză cu mine și-l fac să semene cu mine ca două picături. Și trag cu bazuca-n amărâții ăia până le iese borșu pe nas. Mișto. Stă câteva secunde. Nu zice nimic. Nici eu nu mai zic nimic, mă uit la un băiețel care joacă fotbal cu mama lui. *Hai că mă duc, frate, că mai e puțin și se-ntunecă. Cre c-o să beau ceva tărie să bag cornu-n pernă mai repede-n seara asta. Tre să recuperez că mâine-mi iau compiutăru de la servis și mă-ntorc la chilăreală. Hai să trăiești.*

Rămân pe bancă și mă uit la copilul care urmărește mingea. Șutează imprecis, iar mingea vine direct spre mine și se oprește încet între picioarele mele. Copilul vine în fugă până la mine. Zâmbește. E fericit. Îl întreb cum îl cheamă. *Matei, nenea.* N-are mai mult de patru ani. Îi spun că pe mine mă cheamă Florin. *Nenea Florin, nu vrei să joci și tu fotbal? Că mama a obosit.* Mă ridic de pe bancă. Începem să facem câteva pase. Mama lui Matei s-a așezat pe o bancă și se uită la noi. Afară e încă lumină.

Și-am încălecat pe-o șa

Pedalez. Mi-am uitat iPod-ul acasă, dar reușesc să țin un ritm constant. Toate aparatele sunt libere, sala e pustie. Sunt doar eu, singur, pe bicicletă. Nu știu de ce i se spune așa. Eliptică. Bicicletă eliptică. Probabil vor să spună că e un fel de bicicletă prescurtată. Bicicleta pe care parcurgi zece kilometri, stând țintuit pe o bucată mică de podea.

Din vestiar iese un tip. Mușchii sunt gata să-i crape sub tricou. Sau poate că tricoul stă să-i crape deasupra mușchilor, nu-mi dau seama. E mare. E cât un taur. De fapt, chiar seamănă cu taurul ăla din desenul animat. Ăla care era îndrăgostit de flori. Ferdinand. Doar că n-are o expresie prea blândă. Face câteva mișcări de încălzire, apoi se așază la un aparat pentru lucrat pectoralii. Se uită la gradația care arată numărul de kilograme cu care vrei să te lupți. Umblă la mecanism, mută cheița cu vreo 50 de kile-n plus, apoi se opintește și împinge. Douăzeci de repetări. A transpirat. Și parcă s-a dublat în volum. Se

ridică anevoie și face câțiva pași prin sală, ca un urs. Se plimbă de colo-colo un minut, apoi se așază la aparat și începe încă o serie.

Ușa vestiarului se deschide din nou. În sală intră un tip gras. Foarte gras. Poartă un tricou cu trei numere mai mici decât ar trebui. Seamănă cu Bran. (Pentru cunoscători, Oliver Hardy.) Pe nas are o pereche de ochelari din plastic negru, cu lentilele ca două funduri de sifoane. Se uită confuz prin sala goală, apoi privirea lui se oprește la Ferdinand. Merge nesigur și se oprește în dreptul aparatului la care Ferdinand își lucrează pieptii. Ferdinand finalizează seria, apoi se ridică și merge încet prin sală. Oliver se așază timid pe băncuța aparatului, descoperă cu dificultate locurile în care trebuie să-și pună mâinile, apoi încearcă să împingă greutățile. Nu reușește. Observă cheița, o mută sus, la prima greutate (5 kilograme) și începe o serie lungă de repetări. 5. 10. 15. 20. Ferdinand vine lângă aparat și îl privește fix. Oliver a transpirat, dar împinge mai departe cu abnegație. 25. 30. Gâfâie. 33. 34. 35. Ferdinand așteaptă sfidător. 38. 39. *Hai odată, frate, că mi-ai bulit antrenamentu.* Vocea lui Ferdinand e de bas bariton. (Răgușit.) Oliver se oprește, îl privește panicat, apoi se ridică umil și bate în retragere. *Scuze, scuze.* Ferdinand se așază și mută cheița jos de tot, încorporând toate greutățile aparatului. Se încordează în încercarea de a urni povara. Nu

reușește. Se strâmbă sinistru și se face roșu ca steagul Republicii Populare Chineze, apoi urlă ca o creatură din *Alien 3*. Grămada de fiare nu se clintește. Renunță și se ridică de pe băncuță, plin de nervi. Lovește cu pumnul în scheletul aparatului, care vibrează din toate încheieturile, dar se ține tare. Oliver se îndepărtează din raza de acțiune a utilajului.

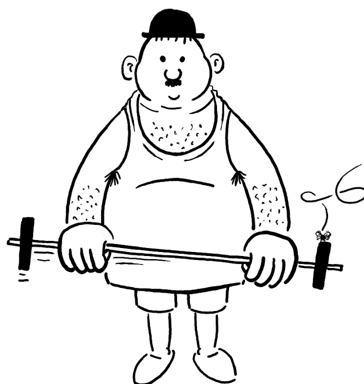
Mă uit la ceasul de pe ecranul digital. Douăzeci de minute. Sunt bine. Am transpirat un pic, dar am bandana pe cap, coafura rezistă.

Oliver s-a refugiat în capătul sălii, se preface interesat de un aparat pentru abdominali. Ferdinand își scoate telefonul și merge spre un perete îmbrăcat în oglinzi. Cu mâna stângă ține telefonul la o distanță respectabilă în timp ce-și ridică brațul drept și-și încordează bicepsul. Își pune pe față o expresie feroce, numai bună de pozat. Exact în momentul în care e gata să apese pe buton, telefonul sună. Ferdinand devine derutat, apoi răspunde. Reușește cu greu să-și apropie aparatul de tâmplă, ținându-l între degetul mare și mijlociu. *Da, mami.* Vocea lui se pierde ca un tunet distant printre munți în timp ce pleacă spre vestiar.

Oliver se plimbă prin sală, nehotărât. Se oprește în dreptul meu și-și plimbă privirea pe bicicleta înțepenită în podea, pe care eu pedalez în neștire. Mă privește. Încep să mă

simt ca o instalație dintr-un muzeu de artă modernă. Mă uit la el, întrebător. *Mai aveți mult? Aș încerca și eu o tură.* Mă uit la ecranul digital. Am alergat douăzeci și trei de minute. Îi zâmbesc amabil și-i spun că termin imediat. Oliver îmi zâmbește și el, apoi se uită prin sala pustie.

Peste un minut, cobor de pe bicicletă și merg la vestiar. Ferdinand nu se vede nicăieri. Probabil că face duș. Îmi schimb hainele, apoi îmi iau rucsacul și ies din vestiar. Trec prin sală și-l văd pe Oliver stând în picioare pe bicicleta prescurtată, nemișcat, încercând să-și mențină echilibrul. Mijește ochii și umblă la butoane. Probabil că cifrele sunt scrise prea mic. Ies afară și fac câțiva pași. Bicicleta mă așteaptă. Mă sui în șa și pedalez spre casă.

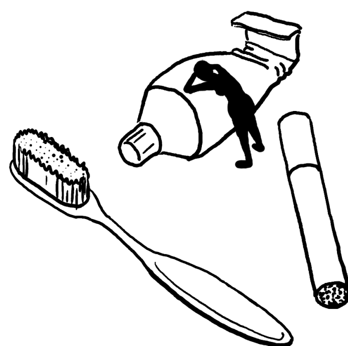
Aievea

Dorm. Visez că ești mică. Foarte mică. Ai vreo trei-patru centimetri înălțime. În rest ești exact la fel. Eu te țin în palmă și mă uit la tine. *Fă ceva, fă-mă la loc.* Eu nu știu ce să fac, sunt depășit de situație. Mă uit la tine și mă minunez. Apoi te pun pe birou și-ți spun că trebuie să plec la repetiție. *Stai, stai o clipă, ia-mă cu tine, nu mă lăsa așa. Nu poți să mă lași așa.* Cu răbdare, îți explic că trebuie să ajung la repetiție, că e o repetiție importantă, că mă așteaptă câțiva colegi care nu pot să lucreze fără mine. Și oricum mâine avem premieră. N-am cum să-i las baltă înainte de premieră. *Păi și pe mine cum poți să mă lași așa?* Îți explic că tu n-ai mâine premieră. Apoi te rog să înțelegi că, înainte de orice premieră, actorii trec printr-un fel de criză, un moment dificil, în care emoțiile îi subjugă. Îți spun că ar fi total imatur să-mi abandonez colegii chiar astăzi. *Cum adică?* Ai ridicat tonul, iar ochii tăi aruncă săgeți spre mine. *Colegii tăi sunt mai importanți*

decât mine? Mă duc la bucătărie, iar tu țipi după mine. Dar vocea ta e și ea mică, la fel ca tine, așa că eu abia aud un bâzâit anemic. Mă întorc cu o cană cu apă, apoi îmi dau seama că nu te-ai putea sui pe marginea ei. Merg iar în bucătărie, caut prin dulap și găsesc o tăviță mică, foarte potrivită pentru situația de față. Îți pun apă în tăviță, mă întorc în sufragerie și pun tăvița pe birou. Tu te-ai așezat pe pachetul meu de țigări. De fapt, cred că te-ai suit pe pachet, pentru că picioarele tale nu ating lemnul biroului. Abia acum îmi dau seama că mi-am luat doar bricheta, dar mă hotărăsc să nu te deranjez, o să mă opresc la benzinărie să-mi iau alt pachet. Stai îmbufnată și te prefaci că nu mă vezi. Probabil că ai înțeles că nu ajungi la nici un rezultat cu țipatul și te-ai hotărât să adopți o nouă strategie. Mă uit la tine. Cred că privirea mea exprimă milă. Nu știu ce ți-aș putea spune ca să te simți mai bine. Mă uit la obiectele de pe birou, apoi te întreb dacă poți să dai drumul la iPad. Ca să-ți pui niște muzică, în caz că te plictisești. Tu te prefaci că nu mă auzi. Mă gândesc să-ți aduc o carte, apoi îmi dau seama că nu e o idee bună. Cartea s-ar putea închide singură și te-ar putea prinde între pagini. Poate o revistă. Cu foile mai mari și mai ușoare. Mă mai uit puțin pe birou, îndepărtez cu mâna câteva creioane groase cât copacii, apoi îți spun

că trebuie să ies pe ușă, fiindcă sunt deja în întârziere. Mă retrag în vârful picioarelor, spre ieșire. *Dacă pleci acum, s-a terminat. Ne despărțim. Și n-o să mă mai vezi niciodată.* Mă opresc și mă-ntorc spre tine. Ai sărit de pe pachetul de țigări și te-ai suit pe iPad. Îți văd reflexia în ecranul lucios. Mă mai uit o clipă spre toate obiectele care te înconjoară. Apoi îți spun că, dacă vrei să faci pipi, poți să folosești scrumiera. E cam murdară, dar asta-i situația. *Poate că nu m-ai auzit. Am spus că, dacă ieși acum pe ușă, n-o să mă mai vezi.* Imediat cum rostești cuvintele astea, te faci și mai mică. Noroc că m-am apropiat de tine, altfel aș fi crezut că ai dispărut, pur și simplu. Ești puțin mai mică decât radiera din capătul creionului. (Abia acum observ că mai era un creion pe masă, pe ăsta am uitat să-l pun deoparte.) Pentru câteva secunde rămânem amândoi muți. Apoi începi să plângi, ca un copil mic. E de înțeles, orice om are o limită. Lacrimile tale cad pe sticla iPadului și fac o bălțuță minusculă. Îmi trece prin minte gândul că ai putea aluneca. *Ia-mă cu tine la repetiție. Nu mă lăsa, te rooog.* Stau o clipă și încerc să găsesc o soluție. Îți spun să te liniștești, îți spun că te iau cu mine. Te oprești din plâns și te uiți la mine cu speranță. Mă uit la tine. Abia te zăresc. Nu știu unde să te pun ca să nu te pierd. Și mă tem că aș putea să te strivesc din

greșeală. Nu știu ce să fac. Mă uit la ceas. Deja am întârziat. Îmi întind mâna dreaptă spre tine, cu palma deschisă, și-ți spun să te sui. Tu încerci să te cațări, dar nu reușești. Te ajut puțin, cu degetul arătător de la mâna stângă. Bun. Ai reușit. Acum îmi stai fix pe linia vieții. Mă gândesc cât de penibil o să fiu. O să umblu pe stradă cu palma întinsă. Toată lumea o să creadă că am ieșit la cerșit. Doamne ferește, poate te trezești cu vreo monedă-n cap. Gata. Să ne grăbim. Ies pe ușă și văd lumina zilei, printre gene. În secunda următoare, uit tot ce-am visat. Mă-ntorc spre tine, dar patul e gol. Hm. Am uitat că azi trebuia să te trezești devreme. Mă ridic și mă duc să mă spăl pe dinți.

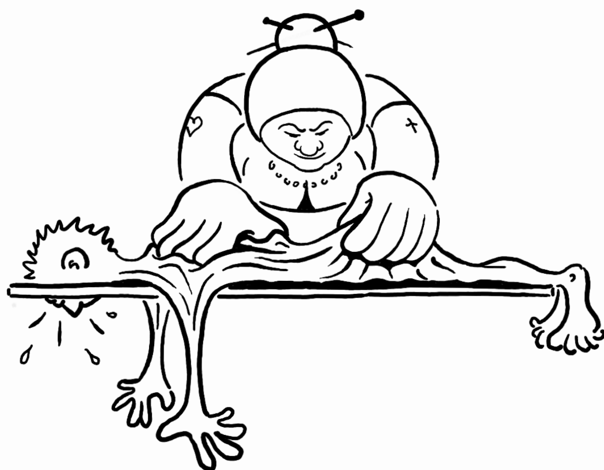
Exces de zel

Hotelul e o ruină. Sunt doar vreo douăzeci de oameni în tot stabilimentul. Și toți au fețe de prim-secretari. Ceafă lată, pantaloni de ofițer, nasul roșu. O fi vreun congres al mafioților din politică. De fapt nu. Exagerez. Aici nu găsești crema, spuma și unguentul. Ăia stau în Mamaia, la o fiță de șase-șapte stele. Asta e o clădire în plin declin spre prăbușire, aflată într-o stațiune muribundă care încearcă din răsputeri să-și revigoreze trecutul glorios.

O să stau aici zece zile. Așa că ar fi tare bine să găsesc câteva motive de supraviețuire. Doar n-o să mă-nchid în cameră să citesc Dostoievski. Totuși, am un mic avantaj. De la balcon văd marea. Da, valurile se aud cu greu printre manele, dar sunt și momente de liniște, iar alea chiar fac toți bănișorii.

Ies din cameră și merg până la recepție. Domnișoara cu acnee nu e acolo. Doar doi domni cu burți mult mai respectabile decât a mea. Domnii stau tolăniți pe o canapea mov. Îmi

plimb privirea pe dulăpiorul din sticlă în care zac două săpunuri și trei paste de dinți. Pe dulăpior e un anunț important: *Dacă dori-ți masaj adresațivă la camera 104.* Drăguț. S-a mai așezat o stea căzătoare pe firmamentul mucegăit al șandramalei. Ia să vedem ce fel de masaj oferă gazdele. Poate am noroc și e din ăla thailandez, cu uleiuri fierbinți și ciocolată Pitic. Peste un minut sunt în fața ușii pe care scrie 104. Bat la ușă, că așa m-a învățat mama. Aud niște pași, apoi ușa se deschide. O femeie. O doamnă. O întreb dacă aici e cabinetul de masaj. *Da, poftiți, intrați, faceți-vă comod.* Îi mulțumesc, mă așez pe un scaun. *Ce vă doare?* Îi povestesc doamnei despre vertebra mea neprietenoasă (aia din zona lombară), apoi despre vertebra mea dușmănoasă (aia din zona cervicală). *Se rezolvă, sunteți pe mâini bune.* Zâmbesc. Ce bine. O să am parte de un masaj minunat. Doamna îmi spune să mă dezbrac și-mi arată cu mâna un catafalc nălțuț, care tronează în mijlocul camerei. Îmi scot hainele și rămân în chiloți. *Dați-i jos, nu vă faceți probleme.* Rămân o clipă în cumpănă, apoi îi spun doamnei că prefer să-mi păstrez bijuteriile familiei la adăpost. Doamna zâmbește. *Hai, nu vă jenați, am mai văzut oameni în pielea goală. Vreau să vă fac o procedură mai specială.* Ezit câteva secunde, apoi îmi dau jos chiloții și mă culc pe burtă, pe catafalcul plăcerilor. Doamna ia o sti-

cluță, își toarnă puțin ulei în palme și începe să mă frământe cu abnegație. Trece un minut. Nu simt nici o plăcere. Îi spun doamnei să mă manipuleze mai cu milă. *Ce, vă doare? Sunteți un delicat? Stați liniștit, o să plecați de-aicea cu zece ani mai tinerel. Acuma lăsați-mă să mă concentrez. Trebuie să localizez durerea și să-i vin de hac.* Îmi dau seama că am uitat s-o întreb pe doamnă cât o să mă coste ruperea oaselor, dar e prea târziu. Deja nu mai pot emite cuvinte inteligibile, din gura mea ies icnete și vaiete pe care încerc să le reprim cu demnitate. Îmi trec prin minte imagini cu Horia, Cloșca și Crișan trași pe roată. Săracii. Și ei au avut probleme cu coloana. Trec zece minute lungi cât marele zid chinezesc, apoi doamna începe să scoată niște

sunete suspecte. Îngheț. Ascult. Doamna respiră greu. Gâfâie. După încă un minut, fiecare du-te-vino e însoțit de niște onomatopee înfricoșătoare. Seamănă cu cele pe care le scot pisicile vara, pe acoperiș. Nici nu mai îndrăznesc să respir. Stau încordat ca o scândură și aștept să termine. Doamna dă semne că va avea foarte curând un orgasm. La un moment dat scoate un țipăt de indian înjunghiat, apoi mâinile binefăcătoare mă lasă în pace.

Mai stați puțin întins, să-și facă efectul. Cred că nici n-aș fi în stare să mă ridic. Peste vreo două minute, cu chiu, cu vai, pun jos un picior. Mă îmbrac cu încetinitorul, apoi îmi scot portofelul. *Un milion, dumneavoastră beneficiați de reducere.* Sunt un norocos. Zic mulțumesc și dau să ies pe ușă. *O clipă.* Doamna îmi întinde o hârtie boțită. *Uitați, aveți aici numărul meu. La sfârșitul sezonului mă-ntorc în București. Sunați-mă și vin la dumneavoastră acasă. Acuma abia am deblocat vertebrele alea, trebuie să continuăm, altfel o să aveți mari probleme.* Iau hârtia și o asigur pe doamnă că o voi suna negreșit. Ies pe ușă și mă împleticesc pe hol, spre recepție. Domnii cu burți impozante sunt tot pe canapea. Se uită la mine cu dispreț. Mă opresc o clipă și mă reazem de un stâlp. Mă uit la ei, se uită la mine. Le zâmbesc nesigur, apoi plec spre camera mea, sprijinindu-mă de pereți.

Mara

Mara are patru ani. Mara e fetița vecinilor mei, Paul și Roxana. Paul e aproape chel. Pare chel de-a binelea, pentru că e tuns foarte scurt, iar pe cap mai are doar niște urme de puf gălbui. Roxana pare mai slabă decât e în realitate. Lui Paul îi râd ochii. Când ne-ntâlnim, formula lui de salut e banală, nici măcar nu mi-o amintesc. În schimb, întotdeauna aștept să aud felul lui de a spune la revedere. *Bucurii.* Un singur cuvânt. Îl spune simplu, nimeni n-ar putea să-l imite. Dimineața, dacă mă-ntâlnesc cu el în lift, cuvântul *bucurii*, rostit de Paul, îmi dă energie pentru toată ziua. Roxana e mai tăcută. Uneori zâmbește discret și pare că ar vrea să devină mai comunicativă. De câteva ori am surprins-o legând niște fraze lungi, care s-au transformat într-o poveste fără ca ea să bage de seamă.

Sunt cu Paul, Roxana și Mara, la casa de la țară a unui prieten de-al lor. (Nu i-am reținut numele și mi-e rușine să-l întreb cum îl cheamă.)

Prietenul fără nume are doi băieți. Doi gemeni de opt ani. Mara se uită la ei, curioasă. Simte că sunt mai mari ca ea. Simte că ei știu mai multe decât știe ea. Că ar putea afla lucruri interesante de la ei. Gemenii n-o prea bagă în seamă. Au deja de lucru cu niște telefoane care îi acaparează complet. Volumul e dat la maximum, iar din telefoane se aud împușcături și explozii.

Casa prietenului fără nume are o curte foarte mare. Piscina din mijlocul curții e și ea foarte mare. Prietenul ne spune că nu și-a găsit încă vreme s-o acopere cu husa de protecție, dar că trebuie s-o facă foarte curând. (Deja frunzele care au mai rămas prin copaci au ruginit de-a binelea.) Mara se ridică brusc și aleargă spre piscină, iar Paul o urmărește cu ochii, de la distanță. Pe apă plutesc frunze uscate. Mara se apleacă ușor deasupra apei și întinde mâna să apuce o frunză moartă. Paul se ridică în picioare. Dar eu sunt mai aproape de Mara. Din trei pași ajung lângă ea. Îmi asum cu nonșalanță rolul de înger păzitor și o întreb ce-a găsit. *O flunză. Uite.* Mă las pe vine și mă uit la frunza din mâna ei. Îi spun că e o frunză foarte frumoasă și încerc să găsesc strategia potrivită ca s-o îndepărtez de apă. Dar Mara n-are de gând să plece. Tocmai a descoperit ceva. Întinde mâna peste luciul apei și culege ușor o gâză moartă. De la

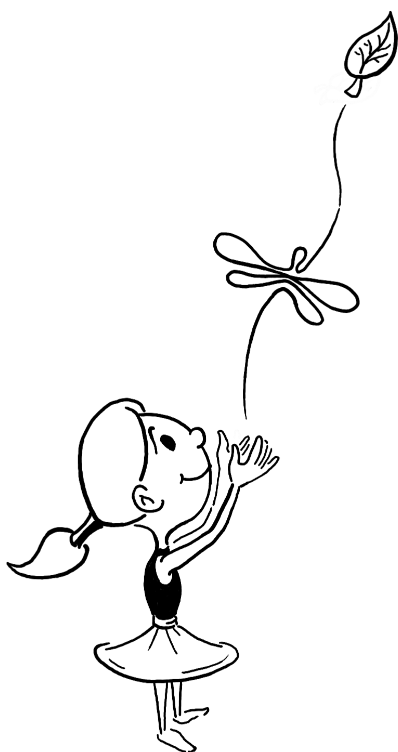
distanță, îi fac semn lui Paul cum că totul e OK, apoi mă uit atent la insecta din palma Marei. *Uite. O libelulă.* Brusc, îmi dau seama că sunt într-o mare dilemă. Nu știu dacă e bine să-i explic Marei că libelula asta nu mai are cum să zboare. Mi se pare ciudat s-o mint, și totuși mi-e greu să-i spun adevărul. Mara ține în continuare libelula în palmă. Nu e o libelulă mare. Poate e pui, n-am idee. Nici nu mă pricep la astfel de lucruri. *Uite. Doalme. Și-a udat alipile. O s-o pun aici. O să se usuce și o să fie bine.* Mara își apropie mâna dreaptă de marginea piscinei, apoi, cu mâna stângă, împinge cu delicatețe carcasa libelulei pe piatra poroasă. Mă uit la libelula care zace într-o baltă minusculă. Nu se mișcă. Iar eu știu că nu prea sunt șanse să-și deschidă aripile și să-și ia zborul. Dar Mara e mulțumită. Se ridică. Mă ridic și eu. Mara fuge către Paul, iar eu respir ușurat. *Tati, am găsit o libelulă. O să vezi că o să zboale.* Paul nu înțelege, dar o aprobă fără să comenteze. Îmi aruncă o privire scurtă, iar eu schițez un zâmbet și dau din umeri.

Peste un sfert de oră, Roxana o întreabă pe Mara dacă nu vrea să facă pipi. *Ba da, vleau.* Roxana merge cu Mara în casă, iar eu mă ridic ca un hoț și merg spre piscină. Mă uit în spate, să mă asigur că Mara a intrat în casă, dar precauția e inutilă, am destul timp să

acționez. Mă aplec și apuc ușor libelula, între degetul mare și arătător. Mă gândesc unde ar fi mai bine s-o arunc. Aș putea s-o strivesc între degete, n-ar dura mai mult o secundă. Stau o clipă în cumpănă, apoi fac câțiva pași prin iarbă și o pun cu grijă pe frunzele unui tufiș pitic. Când mă întorc spre terasă, Mara tocmai apare, fericită. Se apropie de piscină și caută cu privirea pe marginea apei. *A zbulat?* Îi spun că da. E puțin dezamăgită că n-a prins momentul, dar Paul o ia în brațe și o alintă, iar peste un minut Mara râde din nou.

Se face seară. Ne pregătim de plecare. Le spun la revedere gemenilor, dar ei nu-și ridică privirea din telefoanele din care se aud împușcături.

Când ajungem acasă, Mara a ațipit deja pe umărul Roxanei. În lift, o pup pe frunte. Îi conduc până la ușa casei și le spun noapte bună. Paul zâmbește. *Bucurii*. Îi zâmbesc, apoi merg spre ușa casei mele.

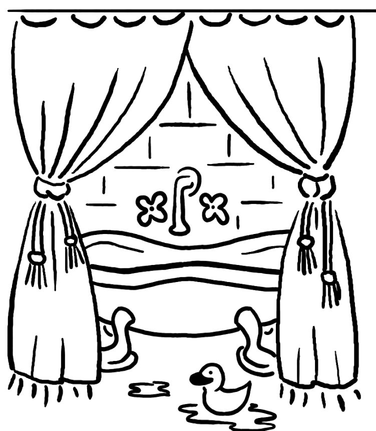
Anticariat

Bătrânul nu s-a lăsat înduplecat. I-am explicat că pot să-mi car singur bagajele, dar el a insistat să-mi arate unde e camera și cum funcționează utilitățile. Nu-s prea în formă. Am zburat trei ore cu avionul. Apoi am așteptat trei ore să mi se elibereze camera. (*Ne pare rău, o eroare de sistem.*) Intrăm în cameră. E foarte mică. Senzația de claustrofobie e sporită de adunătura de mobile din lemn foarte masiv. Pereții sunt sufocați cu o mochetă verde. Dungi verticale. Verde-iarbă, verde-praz, verde-iarbă, verde-praz. Bătrânul îmi arată lucruri și-mi spune chestii. Seamănă cu un membru al familiei Addams. Mă rog. Eu vreau să-mi păstrez optimismul, așa că mă hotărăsc să-i spun Cornel. Cornel are haine horror. Din altă epocă. Oricum, cred că asta e tema hotelului. Tunelul Groazei, sau ceva de genul ăsta. În holul de la intrare am fost întâmpinat de câteva tablouri cât frigiderele, din care mă priveau fetițele din *Shining*. De fapt, camera asta e un fel de cavou

mai micuț. Sau un sicriu mai măricel. *Iată geamul. Iată cum funcționează.* (Fantastic. Nemaivăzut.) *Iată clanțele ușilor.* (Pe ele trebuie să apăs cu mâna, pentru ca ușile să se deschidă.) *Iată, de aici aprindeți lumina.* (Niște pătrate mici, de plastic. Au butoane, pe care trebuie să le apăs.) *Iată baia.* Intru în baie. Cred că nimic nu e mai frumos decât o cadă din marmură, scăldată în lumina unui bec economic. Cada are și o perdea. Ca să nu sară apă pe gresie. O fi gresie? Mă uit mai atent. Nu, e tot marmură. O să-i zic gresie marmorată. Că sună mai interesant, așa. Mai snob. La fel ca *păstrăv somonat*. Mă uit la perdea. E din catifea. Catifea masivă. Are și ciucuri. E plină de praf și pete uscate de săpun. Și e mov. Deci. O perdea pentru cada de baie, confecționată din catifea masivă și mov. Minunat. *Și iată, aveți și telefon în baie.* Mă întorc spre Cornel. Degetul lui arătător ținteşte spre telefonul cu disc. Receptorul e aurit. Probabil că l-au învelit în staniolul de la ciocolată. Drăguț. Aș putea să stau pe closet și să sun la recepție, să mai cer un sul de hârtie igienică. *Cam asta e.* Cornel a terminat inventarul, nu prea mai are ce să-mi arate. Ar putea s-o ia de la început. Ca un disc stricat. Dar el nu face nimic. Stă și se uită la mine. Își ține mâinile pe lângă corp, toate degetele lui arată, acuzator, spre gresia marmoreeană. Pauză. Cornel se uită la mine, eu mă

uit la Cornel. Mă gândesc că nici măcar nu mai pot să ies din baie, Cornel s-a oprit în cadrul ușii, îmi blochează accesul spre cavou. Stau o clipă, adâncit în meditație. Apoi mă hotărăsc să improvizez. Îl întreb pe Cornel dacă nu vrea să facă o baie. Câteva secunde, rămâne în stop-cadru. Apoi își mișcă puțin gura. *Scuze?* Poate că engleza mea nu e pe înțelesul lui. Îl mai întreb o dată. Și fac și un gest larg spre cadă. Pauză. Cu încetinitorul, ochii lui Cornel își pierd aroganța și se măresc văzând cu ochii (dacă mi-e permisă o astfel de comparație). Întind mâna spre el. Prietenește, îl ating pe umăr și-i spun că pot să-l ajut să se dezbrace. Se trage brusc înapoi, intră cu spatele în cavou. Drumul e liber, așa că ies din baia de catifea strămoșească, în timp ce Cornel bate în retragere. *Ăăă.* Cred că a uitat tot ce mai știa din limba engleză. În clipa asta fac pariu că și-a uitat și limba maternă. Scot din buzunar pachetul de țigări. Cu gesturi studiate, extrag o țigară din pachet și mi-o pun între buze. Cornel tresare. *N-aveți voie să fumați.* Mă uit la el, apoi îi explic că n-am de gând s-o aprind și că fumez la rece, pentru că încerc să mă las de acest obicei prost. Apoi, cu blândețe brutală, revin la subiectul anterior. Îi spun că m-aș bucura să-l frec pe spate, dacă vrea să facă o baie. *Nu, mulțumesc. Mă scuzați. Trebuie să plec, am treabă.* Face doi

pași spre ușă, cu spatele. Mă hotărăsc să-i aplic lovitura de grație, *pour la bonne bouche*. Îi arăt frigiderul și-l întreb dacă există și vreo sticlă de șampanie acolo. *Sigur că da. Aveți de toate.* Mai face un pas în spate. Îi spun că mi-ar face o mare bucurie dacă m-ar lăsa să fac baie cu el și să ciocnim o cupă. A ajuns la ușă. Cu ochii la mine, pipăie lemnul și găsește clanța. O apasă și deschide ușa. *Mă cheamă datoria.* Iese din cavou, fără să-și ia ochii de la mine, gata să țipe dacă m-aș avânta spre el. Apoi închide ușa, cu infinită grijă. Îmi scot bricheta, îmi aprind țigara. Mă uit în tavan și văd un senzor de fum. Deschid fereastra și mă aplec peste pervaz. E o zi senină. Trag un fum, apoi îl suflu încet spre cerul albastru al Romei.

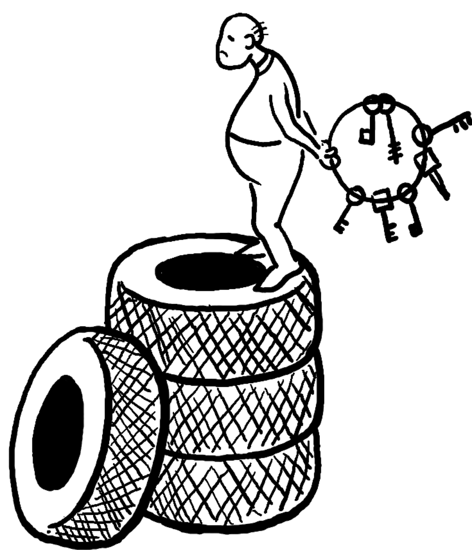

Vară/iarnă

Bătrânul deschide ușa și mă privește. Îl salut și-i spun că am venit să iau cauciucurile de iarnă. *Te-a trimis Hari?* Pentru câteva secunde stau în cumpănă. Apoi îi spun că vin din partea lui Victor. Îi spun că Victor s-a mutat acum o lună de-aici. Îi explic că Victor mi-a dat voie să țin cauciucurile de iarnă în garajul acestei clădiri. Îi spun că am venit să le iau. Cauciucurile. Trec zece secunde. Amândoi stăm în pragul casei, fiecare pe partea lui de prag. Apoi bătrânul întoarce capul spre holul casei și întinde mâna spre un scrin prăfuit. Apucă un șirag de chei, iese din casă și închide ușa. Nu spune nimic. Trece pe lângă mine și coboară panta spre garaj. Mă iau după el. Se oprește în dreptul ușii garajului și analizează șiragul de chei. Sunt vreo douăzeci. Se uită atent la o cheie, o învârte pe o parte și pe alta. Se oprește o clipă, apoi face stânga-mprejur și pleacă. Rămân pe loc și mă uit după el. Bătrânul intră în casă și închide ușa.

Stau un minut. Mă uit la copaci. E o stradă liniștită, pe care mașinile trec foarte rar. Un loc plăcut. Aștept încă un minut, apoi merg spre ușa la care am sunat mai devreme. E închisă. Apăs soneria. Stau. Ușa se deschide. Bătrânul mă privește cu aceeași expresie neutră. Ridic ușor din sprâncene. Fac și un gest elocvent cu mâinile. (Limbajul discret și mut care vrea să spună că aștept să iau obiectele pentru care am venit.) *Ce dorești?* Mă gândesc că e o farsă. În cazul ăsta, omul își joacă rolul fără fisură. Mă uit la el. Aștept să izbucnească în râs. Dă să închidă ușa, dar îl opresc. Îi spun că am sunat și mai devreme. Cu răbdare, repet povestea cu cauciucurile. Bătrânul mă privește cu suspiciune. Apoi, brusc, văd în ochii lui o luminiță palidă. *Te-a trimis Hari?* Întorc capul spre strada pustie, ca și cum aș aștepta ca de-acolo să apară o soluție. Apoi mă întorc din nou spre bătrân. Îi spun că nu știu cine e Hari. Îi spun că eu vin din partea lui Victor. În timp ce vorbesc, îl desenez pe Victor, cu mâinile, prin aer. Mic, solid, chel. Victor.

Bătrânul întinde mâna și apucă șiragul de chei pe care l-am văzut mai devreme. Iese din casă, trântește ușa, merge spre garaj. Mă țin după el. Ajungem în fața garajului. Bătrânul examinează cu răbdare fiecare cheie. Eu mă bâțâi de pe un picior pe altul. Trag cu ochiul la șiragul de chei și încerc să identific cheia

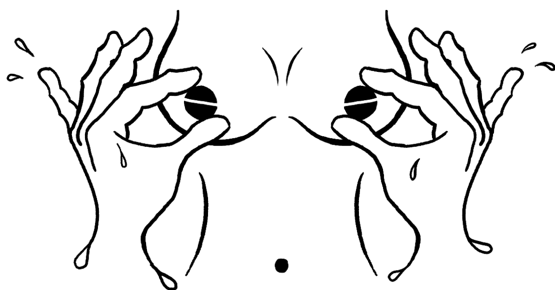
de la garaj, chiar dacă n-am nici cea mai mică idee cum arată. Ar fi mai simplu să le încerce în broască, una câte una. La un moment dat bătrânul se oprește și se uită la cer. Trece un minut. Stau și-mi mușc ușor buza de sus. Apoi mă uit și eu spre cer. *E senin azi.* Dau din cap, în semn că sunt de acord, apoi îl rog să deschidă garajul. Mă privește confuz. Se uită la cheile pe care le ține în mână. Apoi începe din nou să caute cheia potrivită.

Când intrăm în garaj, văd cauciucurile într-un colț, acolo unde le-am lăsat acum câteva luni. Îi spun bătrânului că o să le iau pe rând, să le duc la mașină. Mă privește ușor încruntat. *Te-a trimis Hari?* Fără să stau pe gânduri, îi spun că m-a trimis Hari. Și că Hari a spus să iau cauciucurile de-acolo. Apoi, fără să mai aștept un răspuns, mă pun pe treabă.

Peste câteva minute apuc și ultima roată și-i mulțumesc bătrânului, care se uită undeva în gol, spre ușa garajului. Dau să ies, dar vocea lui mă oprește brusc. *Stai puțin.* Mă întorc, îl privesc. Face o pauză lungă. *Să-i zici lui Hari că are o datorie la mine.* Stau pe loc, cu roata în mână. *Să-i zici că sunt foarte supărat pe el.* Bătrânul face o pauză, întoarce capul spre întunericul din garaj. Îmi dau seama că vrea să-mi mai spună ceva, așa că las roata jos. Privirea lui caută un gând limpede printre mormanele de fiare vechi care stăpânesc jumătate din încăpere. Mă uit în

beznă și deslușesc câteva forme neclare. Un frigider acoperit de rugină. O plită de fontă. *Foarte supărat sunt pe el. De șapte ani aștept să-și plătească datoria. Din 1970.* Tace. Își întoarce fața spre mine. *Să-i zici.* Dau din cap, în semn că am înțeles. Bătrânul dă și el din cap, ca și cum ar vrea să confirme o sentință definitivă și irevocabilă. Mai aștept câteva secunde, apoi apuc roata și ies la lumină.

Ajung la mașină, arunc roata pe bancheta din spate, mă sui la volan și pornesc motorul. Apăs pedala frânei. Cu mâna dreaptă, mut schimbătorul din park în drive. Prin geamul deschis aud ciripitul unei păsări. Stau o clipă. Las în jos parasolarul din dreptul parbrizului și mă uit în oglinda minusculă. Mă uit la mine. Mă uit la fața mea. Pasărea tace. Încerc să-l văd pe copilul care se juca cu piesele de Lego, acum vreo patruzeci de ani. E încă acolo. Doar că are o barbă rară, plină de fire albe. Ridic oglinda, arunc o privire pe străduța pustie, iau piciorul de pe frână și apăs ușor accelerația.

Ready or Not

Îl salut și dau să mă așez pe scaunul din fața lui. Omul se ridică și-și întinde mâna dreaptă spre mine. *Bine ați venit.* S-a ridicat doar pe jumătate. Ca și cum n-ar fi vrut să renunțe la scaunul pe care stătea. E cumva ridicat și așezat, în același timp. A rămas înțepenit într-o stranie genuflexiune, ca și cum l-ar fi lovit brusc o criză de lumbago. Apuc mâna întinsă, o strâng fără violență. E umedă și rece. Îmi desprind mâna, mă așez. Omul se așază și el. Deja vorbește, dar nu mă pot concentra. Simt o nevoie acută să mă spăl pe mâini. Pentru câteva secunde, mă lupt cu paranoia, apoi câștig și devin atent la omul din fața mea. Omul vorbește. *Clienții noștri își doresc un spectacol de teatru pe care să-l regizați dumneavoastră. De fapt, ei ar dori să și jucați în acest spectacol.* Face o pauză, ca și cum eu ar trebui să spun ceva. Îl rog să continue și să-mi dea mai multe detalii. Omul se uită în jos, spre mâinile lui transpirate. Apare un chelner care mă întreabă ce doresc să consum.

Îi cer o apă plată. Chelnerul se îndepărtează, iar eu îmi întorc privirea spre Mâini-Umede. Îl întreb ce piesă de teatru va fi pusă în scenă. *Mda. De fapt, nu există o piesă. Vreau să spun că noi așteptăm de la dumneavoastră o propunere.* Pauză. *De fapt, noi ne-am gândit că ați putea să scrieți chiar dumneavoastră o piesă. Evident, asta ar însemna niște bani în plus. Dar vom discuta toate amănuntele la timpul potrivit. Deocamdată o să vă mai dau câteva detalii, ca să înțelegeți despre ce e vorba.* Își ia avânt. *Vrem să promovăm pe piață un medicament revoluționar. Din cauză că există limitări pe care legea le face în legătură cu recompensarea farmaciștilor sau medicilor care ar putea recomanda medicamente, agenția a propus un alt mod de a le prezenta apariția acestui nou medicament. Astfel, ne dorim un spectacol de teatru în trei personaje. Personajul principal este un bărbat căsătorit, care are niște probleme.* Face o pauză și se uită la mine. Ridică ușor din sprâncene. Probabil că așteaptă ca eu să strig *bingo*, dar încă nu m-am prins despre ce vorbește. Îl întreb ce probleme are bărbatul. Mâini-Umede ezită o clipă. *Are niște probleme despre care nu îndrăznește să-i vorbească deschis soției lui.* Mă privește cu subînțeles. Eu dau din cap, ca un profesor foarte mulțumit de elevul său. De fapt n-am priceput nimic. Îmi schimb poziția în scaun și-l rog

să-mi spună clar despre ce e vorba. Îi arăt ceasul și-i spun că nu mai pot sta decât cinci minute. Mâini-Umede intră în panică. *Nici o problemă, vă explic imediat.* Apare iar chelnerul, care-mi aduce o sticlă cu apă. Apuc să pun mâna pe sticlă înainte să aibă timp s-o deschidă. E aproape fierbinte. Îi spun că n-am cerut ceai. Apoi îi spun să nu se mai deranjeze fiindcă eu o să plec imediat. Chelnerul mă înjură în gând și se îndepărtează, iar eu îmi întorc antenele spre Mâini-Umede și-i arăt încheietura mâinii stângi. (Bat ușor cu arătătorul în geamul ceasului.) *Deci. Cum vă spuneam. Trei personaje. Bărbatul căsătorit, soția lui și un prieten de familie, care e psiholog. Piesa va avea doar două reprezentații. Prima, pentru aproximativ patruzeci de jurnaliști, iar a doua, pentru un public de trei sute de persoane, format din medici, farmaciști și psihologi. Dumneavoastră veți scrie scenariul special pentru acest spectacol, împreună cu indicațiile și cu o serie de cuvinte-cheie, pe care vi le va indica chiar clientul.* Îl privesc atent, ca să nu-i rup șuvoiul de vorbe. Deja îmi dau seama că, dacă o să-i spun acum că nu înțeleg despre ce vorbește, o să mă creadă prost. *Haideți să vă expun bugetul. Așadar. Pentru rolul principal veți primi 500 de euro. Pentru regie încă 500 de euro. Iar pentru scenariu încă 500 de euro. Iar dumneavoastră veți ceda toate drepturile*

de autor în favoarea clientului. Mâini-Umede se lasă pe spătarul scaunului și tace. Bag de seamă că și-a terminat tirada. Acum e rândul meu să vorbesc, eventual să emit câteva judecăți de valoare. Tac pentru câteva secunde, apoi îi spun că tot n-am înțeles ce probleme are bărbatul căsătorit. Mâini-Umede oftează prelung, apoi își ia inima-n dinți. *Până nu semnăm un contract, nu am voie să vă divulg numele medicamentului pe care dorim să-l promovăm. Tot ce vă pot spune este că acest medicament va revoluționa piața farmaceutică, luptând cu succes împotriva disfuncției erectile.* Mă uit la el. Stau câteva secunde, apoi mă uit la ceas. Nu mă grăbesc să ajung nicăieri. Îi spun omului cu mâinile umede că mă grăbesc să ajung undeva și că urmează să iau o decizie și să-i dau un răspuns cât mai curând. Apoi mă ridic de pe scaun. Omul se ridică și-mi întinde mâna. (S-a ridicat în picioare, perfect vertical.) Îi întind mâna și-l las să mi-o ude. *Vă mulțumesc. Aștept un semn. Numai bine.* Intru în restaurant și merg la toaletă să mă spăl pe mâini.

Lista lui Strugar

Nu l-am văzut de vreo zece ani. E neschimbat. Observ câteva riduri fine în jurul ochilor lui, dar tot nu-i dau mai mult de treizeci de ani. Poate că e doar o iluzie. Poate că, pentru mine, o să rămână mereu tânăr. Strângerea de mână e afectuoasă. Mă îmbrățișează, mă bate pe spate. Același om frumos. Stilul lui a fost întotdeauna un mister pentru mine. Felul în care poartă hainele cu care eu nu sunt obișnuit. Pantaloni cu dungă. Sacou. Cravată. Pantofi dați cu cremă. Toate îi vin bine, are o eleganță naturală imposibil de copiat. Cum spuneam, e un mister greu de dezlegat. Pentru că nu cunosc nici un alt om care să-i semene.

Intrăm într-o cafenea din Centrul Vechi. Comandă un espresso, eu îmi iau un ceai ca să nu-l dezamăgesc. Dacă ar ști că beau cola mi-ar spune că e nocivă și alte chestii. Doar e medic. N-o fi specialitatea lui, dar în mod sigur știe ce nu e OK să bagi în tine. Chiar și un chirurg de reputație mondială mai știe câteva proverbe și zicători de prin *Formula*

As. Iar el e cu adevărat un chirurg apreciat de toată planeta asta.

După un sfert de oră, nu mă pot abține și-l întreb dacă s-a însurat, în sfârșit. (Subiectul e foarte delicat. Mama lui e o tipă chiar de treabă, dar îl bate la cap de vreo douăzeci de ani cu faza asta. Vrea nepoți. Cred că are o obsesie.) Se uită la mine și râde. *Nu. Încă nu. Tu te-ai recăsătorit?* Îi spun că nu simt nevoia și că mi-a ajuns experiența traumatizantă pe care am trăit-o în adolescența mea târzie. *Păi vezi? Oricum, eu n-am găsit o femeie care să întrunească toate criteriile.* Îi spun că nu știu despre ce vorbește. *Criteriile de evaluare. Femeia ideală trebuie să aibă o serie de calități, absolut obligatorii.* Vorbește românește foarte corect, chiar dacă locuiește în America de când avea șase ani. Îi spun să dezvolte subiectul. *Păi sunt exact zece criterii. Hai să le luăm pe rând, OK? Unu. Felul în care arată. Trebuie să fie frumoasă. De acord? Adică foarte frumoasă. Specială. Sexy. Doi. Trebuie să fie deșteaptă. Nu intru în amănunte, știi la ce mă refer. Nu stă ca fraiera și zâmbește ca o păpușă, mai deschide și ea gura să spună ceva. Și când vorbește trebuie să simți că era cazul să vorbească. Trei. Să fie bună la pat. Dacă-i frumoasă și nu știe ce să facă-n pat, e degeaba. Patru. Să nu fie geloasă. Aici e o bubă mare de tot. O femeie geloasă e un monstru mascat în zână. Hai că știi*

singur, ce-mi bat eu gura? Cinci. Să-i placă de mama ta. (Aici fac o față lungă.) *Ha-ha, ce moacă ai făcut. Atenție, nu trebuie să ajungă prietenă la cataramă cu mama ta. Da, trebuie să o respecte pe mama ta, să se înțeleagă bine cu ea, dar să nu ajungă să comploteze cot la cot cu mama ta ca să-ți influențeze ție mișcările. Șase. Să știe să gătească. Măcar puțin. Nu trebuie să fie soră cu Jamie Oliver, dar să aibă idee cât de cât. Șapte. Să se îmbrace cu gust. În România sunt multe femei frumoase, dar majoritatea sunt țoape. Din cauza hainelor. Le copiază pe cântărețele alea din reviste. Femeia ideală se simte bine și arată bine chiar dacă e îmbrăcată în trening. Sau pijama. Sau rochie de seară, nu contează.* Sunt fascinat. Nu-mi dau seama ce mai poate să urmeze. *Opt. Să nu fie curvă.* Da, clar, pe-asta ar fi trebuit s-o ghicesc singur. *Rectific. Să știe să se poarte ca o curvă, dar doar în anumite momente, în dormitor. Sau în lift. Sau unde ți se mai scoală ție. Nouă. Să nu fie sociopată. Sunt multe femei mișto care, dacă nu sunt protejate permanent de bărbați, simt că le fuge pământul de sub picioare. Știi ce zic, nu-s în stare să conducă mașina, le e frică să meargă să cumpere ceva de la magazin, au fobii, nu pot să atingă clanțe și-așa mai departe.* Sunt fascinat. Nu-mi vine să cred că s-a gândit la toate astea. Aștept lovitura de grație. *Zece. Să fie blândă. Feminină. Delicată. Femeie.* Face

o pauză. *Adică să nu fie vreo răgușită din care dă pe-afară testosteronul.* Zâmbește.

Câteva secunde tăcem amândoi. Brusc, îl întreb dacă are o relație în clipa de față. *Am avut. Ne-am despărțit acum vreo lună. Nu-s prea OK cu asta, încă mă afectează. Dar mă țin tare.* Mai tăcem câteva secunde. Mă mănâncă limba să-l întreb câte criterii nu respecta fosta lui iubită, dar mă abțin. Mi-a ghicit gândul. *Ajunsese să fie prea apropiată de maică-mea. În rest, totul era perfect la ea.*

Nu mai zic nimic. Sorb din ceai. Nu cred că e cazul să comentez viața altcuiva. Mai ales a unui prieten la care țin mult. Schimb subiectul și începem să vorbim de altceva. Peste cinci minute râdem și ne spunem bancuri. E mai bine așa.

Iarna pe uliță

Two against nature se filează încet în căștile de pe urechile mele. Aud din nou zgomotele străzii. În fața mea e un tip cu o pufoaică gri-petrol, destul de uzată. Merg la doi pași în urma lui. Zăpada a acoperit noroiul, așa că pașii noștri scârțâie intermitent. Omul vorbește la telefon. Probabil că persoana de la capătul firului e cam surdă, pentru că omul din pufoaică țipă. Sau cel puțin așa îl percep eu. *Boss-Șerif, asta-i piesă de piesă. Tre să vezi ce poze are pă Feisbuc, te-apucă damblaua, e gigea rău.* Ridic mâna spre iPod și apăs butonul de pauză. *Mariana, frate. Îmi place astea care le cheamă Mariana. Nu știu, frățică, am io ceva cu Marianele, sună așa gigea rău. Boss-Șerif, asta-i caz grav, nene. Păi și-a pus acolo niște poze gigea total. Dacă le ginești, intri la balamuc definitiv. Numa-n costume d-alea de baie, m-ai înțeles, gigea de gigea. La ea n-a venit viscolu, Boss, toate pozele e numa-n bichini și tăngi d-alea de m-a luat cu*

nebuneală, fratelo. Păi normal c-am anturat-o că am interes la ea, m-ai înțeles. E vrăjitorie, Boss, m-a băgat în boală, până n-o rezolv pă fetița asta nu-mi revin în fire. Tace câteva secunde. *Nu, Boss-Șerif, n-are treabă nevastă-mea cu ce fac io pă Feisbuc. Acolo e dăcât treaba mea și n-o interesează pă ea. Io am viața mea și la viața mea nu dau socoteală nici la poliție, frate. Stai așea, Boss, să văd cât gaz mai am în drăcovenia asta.* Se oprește o clipă, se uită la telefon. Merg în continuare, îl depășesc. *E-n regulă, Șerif, mai am vrun sfert așea. Că tre să-mi păstrez ca s-o sun pă pițipoanca asta de m-a pus pă jar.* S-a pus din nou în mișcare, acum sunt în fața lui, îl aud mai bine. *Ia stai așea, Bosulică, că-i un cocalar în fața mea și trage cu urechea.* Instinctiv, mă încordez, dar nu mă opresc din mers. *E-n regulă, Boss, e dăcât un bou care-ascultă ceva manele, dă-l în mă-sa. Bă, are ăsta niște bidoane pă urechi, cât China, să mor io. Mare și prost. Bun, fii atent. Ce te rog io. Sun-o tu pă nevastă-ta și zi-i s-o sune ea pă Geta și s-o cheme la ea vro două ore. Pă Geta, bă, surdule, pă nevastă-mea. Nu știu, Boss, să gătească și ele ceva-mpreună, să facă sarmale, mă doare-n șpiț. Nu, stai așa că nu-i bine, că se prinde și nevastă-ta și dup-aia m-am dus pă ghenă. Nu, fii atent, Șerif. Zi-i că s-o cheme ea pă Geta la ea s-o ajute cu ceva. Păi nu știu,*

Boss, inventezi tu ceva, că nu ești ultimu coclit. Tre să fie ceva care să ai și tu interes, m-ai înțeles? Adică nu po' s-o chemi să-ț repare chiuveta, că doar Geta nu-i instalator. Ce? Da, Boss, asta-i ca lumea, da. Bravo, Șerif. Așea. Să coasă la goblenu ăla mare dân sufragirie. Și fii atent. Tu-i zici lu nevastă-ta că nu mai suporți goblenu, m-ai înțeles? Zici că e mâncat de molii și că să vină Geta s-o ajute să-l tragă nițel la mașină sau așa, să-l facă gigea. Hai, Boss, c-ai prins schema. Vreau și io s-o aduc pă Mariana o oră să-i arăt adevărata prospețime. Și n-am un' s-o rezolv pă canceru ăsta. Că mi-a-nghețat și pancarelu-n mine. Că dacă era vară o duceam în parc și-o rezolvam acolo. Haidi, Boss, ajută și tu un frate la greu. Hai, nu te lăsa rugat, că vreau și io la căldurică cu păsărica asta gigea de gigea. Și să mor io că-ți fac lipeala cu ea. Mai întâi o aburesc io și dup-aia intri și tu pă felie, m-ai înțeles? Hai, vorbește cu nevastă-ta și sună-mă ca să știu că s-a eliberat locația. Hai să trăiești, Boss-Șerif. Câteva secunde nu mai aud decât zgomotul mașinilor care trec prin noroiul înghețat. Probabil că omul a luat-o în altă direcție. Mă opresc, mă las pe vine și-mi fac un pic de lucru cu șiretul bocancului stâng. Aud pași în spatele meu, prin zăpadă. Scârț, scârț. *Hai, mă, fetița.* Când trece pe lângă mine, strâng tare de șireturi,

apoi mă ridic și merg după el. *Hai, mă, drăguța. Hai, te roagă pretenu tău. Ne vedem aicea lângă intersecția de la Mihai Bravu. Hai că mergem într-un loc de fițe, să mor io dacă te mint.* Tace un timp. *Hai, băăă, te rog io.* Tace un timp. Nu mai aud decât pașii mei și-ai lui, prin zăpadă. Scârț, scârț, scârț, scârț. Se oprește brusc. Îl depășesc. Vocea se ridică din spatele meu, ca o furtună mică. *Atuncea știi ce? Du-te-n mă-ta de zdreanță penală cu tot neamu tău de zdrențe penale care ești. Proasta dracului.* Plusează, vocabularul lui e îngrijorător de bogat. Aud cuvinte despre care nu știam că sunt cuvinte. Mărește pasul și ajunge în dreptul meu. Câteva secunde mergem cot la cot. Suntem perfect sincronizați, batem amândoi aceeași cadență, soldățește. El înjură, eu tac. Mă opresc fără avertisment. Stau pe loc. Trag în piept aerul rece. Pufoaica se îndepărtează înjurând. Un utilaj industrial cu roți de tractor trece prin zăpadă, iar vocea din pufoaică piere ca și cum n-ar fi fost. Ridic mâna și apăs butonul play. Stau câteva secunde, aud intro-ul de la *What a shame about me*, apoi îmi văd de drum.

Vraja mării

Piscina e destul de măricică. Singura ciudățenie e că are tavanul cam jos. Înot fără grabă, dar sunt momente în care am senzația că o să mă lovesc de plafonul de rigips. Nu mă lovesc de nimic, dar încerc totuși un sentiment de claustrofobie. Măcar e bine că nu e nimeni pe-aici. Chiar e pustiu. Nici măcar muzica nu se-aude, probabil că la ora asta personalul e în pauza de țigară. S-o fi terminat discul și nu-i nimeni pe lângă player ca să apese butonul play. Cu atât mai bine. Am ajuns la vârsta la care apreciez o oră de liniște.

Înot în continuare. Nu fac valuri și nu-mi dau sufletul, pur și simplu încerc să mă relaxez. Peste câteva minute încep să mă simt ca di Caprio în *Marele Gatsby*.

Exact când simt că mi s-a golit creierul de toate grijile și intru timid în nirvana, ușa se deschide și aud pași. Ies din nirvana și mă uit să văd cine mi-a stricat zenul. O femeie. E mult mai tânără decât mine și are un corp perfect. Păr lung, castaniu. Față de păpușă

Barbie, fără make-up. Își pune prosopul pe un șezlong și se așază. Apoi scoate o carte și citește. Distanța nu-mi permite să văd ce scrie pe coperta cărții, dar bag mâna-n foc că e una de-aia motivațională. O femeie care arată atât de bine n-are cum să citească altceva. Ca un rechin, înot spre ea, să văd mai bine coperta. Exclud varianta *Cum am făcut primul meu milion de dolari*. Aia e pentru macho men care vin la sală îmbrăcați în costum corporatist, cu geanta de fitness pe umăr. Tipa asta e mai degrabă genul *Cum să-ți păstrezi silueta perfectă*. Sau *Cum să-l faci să te ceară de nevastă în zece pași simpli*. Am ajuns la un metru de șezlongul ei. Mă sprijin de marginea bazinului și citesc literele de pe copertă. Murakami. *1Q84. Partea întâi*. Ups. Țeapă. Stau ca prostul și mă uit la copertă. Femeia dă puțin cartea la o parte și mă privește. Brusc, mă prefac că mă uit pe pereți. Jenant. Femeia se ascunde după carte și citește în continuare. Mare bou sunt. Puteam cel puțin să-i spun că e o carte mișto, că am citit-o și eu, că-mi place Murakami, nu știu, vreo lozincă de-asta. Nu ca să intru-n vorbă, ci doar ca să nu par un voyeurist de doi lei.

E prea liniște. Se aude zgomotul făcut de picăturile de apă care se scurg de pe mine. Și după aia un foșnet cu ecou, atunci când femeia dă pagina. Exact când mă hotărăsc să ies

din apă și să plec, femeia pune cartea pe o măsuță de lângă șezlong, se ridică și-și prinde părul cu un elastic. Îl potolește într-un coc mic, pe care și-l face în creștet. Apoi intră în apă. Nu mă uit la ea, dar privirea mea periferică își face datoria. Mă prefac că meditez, sprijinit de marginea piscinei. Încep să mă gândesc la tot felul de lucruri. Mă gândesc că, dacă o să ies acum din apă, o să urc scara, cu spatele la ea, iar ea o să se uite la fundul meu. La burta mea. Bun, și ce dacă? Vreau să ies. Să plec. Mai bine ar pune ăștia o muzică. Totuși, rămân în apă și continui să mimez indiferența. În spatele meu, femeia înoată încet, fără să tulbure prea mult apa. Încep să-mi treacă prin minte tot felul de clișee din alea idioate. Din alea cu *ai să regreți toată viața că n-ai încercat să-i spui ceva*. Și cu *zi-i ceva, fraiere*. Tâmpenii. Încep să am senzația că femeia știe exact ce e în capul meu, că probabil e una din alea care joacă bărbații pe degete ca un maestru păpușar. Hm. Păpușa Barbie se joacă cu păpușile. Bună asta. Îmi trece prin minte felul în care azi-dimineață prietena mea mi-a spus *să ai o zi frumoasă*. Mi se face rușine. Sunt gata să ies din apă în clipa în care femeia se oprește din înotat și se apropie de marginea bazinului, la doi metri distanță de mine. Stă nemișcată un timp.

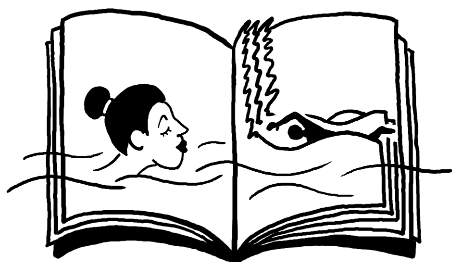
Ți-am citit cartea. Întorc capul spre ea. Se uită la mine, fără nici o expresie. *Cartea*

aia roșie, cu inima aia mare pe copertă. Nu-mi aduc aminte titlul. Îi spun titlul. *Da, exact, aia e. Mi-a plăcut, n-a fost rea deloc.* Face o pauză. *I-am dat-o unei prietene s-o citească și mi-a spus că ești misogin. Am întrebat-o dacă a citit-o pe toată și ea mi-a spus că a lăsat-o baltă la jumate.*

Nu știu ce să spun, așa că tac din gură. Mă uit la ea și dau ușor din cap, în semn că înțeleg ce vrea să zică.

Să mai scrii. Apoi îmi zâmbește. Are dinți mari și albi. Și o strungăreață în care ar putea intra degetul meu mic. Îi zâmbesc și eu, apoi îmi retrag privirea, ca și cum aș fi văzut ceva ce nu trebuia să văd.

Mai stăm câteva clipe, apoi mă aud spunând *să ai o zi frumoasă*. Ies din bazin. Știu că se uită la fundul meu. Asta e. Gabarit depășit. Îmi pun șlapii și plec la vestiar.

Puii ei

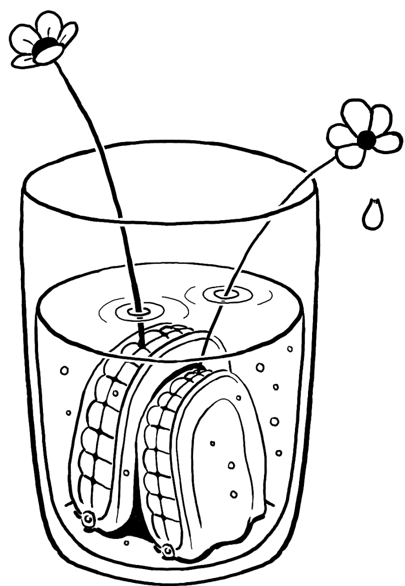
Pe bordul mașinii e un beculeț nou. Aprins. E prima oară când îl văd. Niște norișori galbeni. Îl sun pe prietenul meu cel deștept și-i explic situația. Zice că trebuie să duc mașina în service. Zice că dacă merg cu ea așa i se bulește ceva nasol la motor. Îi mulțumesc că m-a luminat și ies din mașină. Azi n-am timp s-ajung la nici un service. Mă uit după un taxi. Nicăieri. Peste un minut ajung în stația de tramvai. Vine tramvaiul. N-am mai mers de mult cu tramvaiul, nu mai știu cât costă un bilet. Mă descurc, sunt om în toată firea. Mă așez pe un scaun de plastic mai din spate și mă uit pe geam. Oraș gri. Era bine să-mi fi luat iPodul, ar fi fost un life-saver bine-venit. Oricum, n-am de ce să mă plâng, tramvaiul e pustiu la ora asta. Mai e doar un nene cu mustață de Țiriac. Puțin mai în față. Are o sacoșă cu sifoane. Nu știam că mai există sifoane. La prima stație se urcă o femeie. La vreo cincizeci de ani. Poate că are patruzeci, n-am idee. E transpirată și gâfâie, are ceva probleme cu

greutatea. Trântește poșeta pe un scaun și-și duce telefonul la ureche. *Da, stai așa, măi, că acuma m-am urcat în transport.* Vorbește tare. Foarte tare. De fapt, țipă. Poate că știe că mi-am lăsat iPodul acasă și vrea să-mi țină de urât. Poate nu. *Fii atentă. M-am dus la aia la cabinet și m-a ținut o oră jumate în sala de așteptare. O oră jumate. Nutriționista lu pește prăjit. De unde puii mei ai mai găsit-o și pe-asta.* Puii mei. O femeie care zice puii mei. Trag concluzia că o femeie n-are penis, ci pui. Ea urlă mai departe. *Măcar dacă aveam niște sudocu la mine, dar eu de unde puii mei să știu c-o s-aștept ca vaca?* Aha, deci ea e vaca cu pui. *Și când se sinchisește proasta asta să mă primească în cabinet nici măcar nu-și cere scuze. Cică să mă descalț și să urc pe cântar. Și când vede câte chile am face cică aaa, păi nu prea stăm pe roze. Auzi, mă, nesimțita. Adică eu mă dau de ceasu morții s-ajung la proasta asta, numa fincă mi-ai zis tu că e mare specialistă, și ea-mi zice că nu stăm pe roze. Păi îți dai seama că mai aveam puțin și-i trăgeam una peste bot. M-am abținut cu greu. Și după aia începe proasta să mă-ntrebe tot felu de chestii, de analize, că când mi-am luat ultima oară sânge, aberații d-astea. Și eu zic și eu ce-mi amintesc. Că nu mai prea-mi amintesc. Mă-ntreabă dacă mănânc noaptea, d-astea. Și după ce am răbdare și-i explic tot, scoate o foaie de hârtie și-ncepe*

să-mi scrie pe ea. Cică am voie să mănânc decât ce-mi scrie ea pe hârtia aia. Ia stai așa. Să vezi pe ce-am dat eu un milion jumate. Stai să-ți citesc. Scormonește în geantă și scoate o hârtie boțită. O desface. *Cică chefir, în puii mei. Cică am voie chefir cât vreau și la orice oră. Dimineața cică am voie două felii de pâine cu secară și zece migdale crude. Stai, măi, că n-am terminat. După aia, cică mai am dreptu la o gustare, până-n prânz. O banană. Atâta. După aia, la prânz, niște legume la grătar. Fără maioneză, fără sos, fără sare, fără nimic. După aia mai vine o gustare. Un măr. Un măr, în puii mei. Un măr. Și seara, la cină, o brânzică de casă. Așa scrie-aici. Brânzică. Brânzică-n puii mei.* Eu deja mă bucur că mi-am uitat iPodul acasă. Număr puii. Femeia se ridică de pe scaun, se pregătește să coboare. Vine spre mine, tunând și fulgerând în telefon. Îi aruncă o privire lui Țiriac, care s-a făcut mic pe scaunul lui. *Îmi datorezi un milion jumate. Că numa de gura ta m-am dus la idioata asta. M-ai auzit, da?* Se uită la mine, pentru prima oară. O văd cum se schimbă la față. Trece de mine, ajunge în spatele meu, dar simt cum mă arde-n ceafă cu privirea. Probabil că-i ies flăcări din ochi. *Auzi, măi, știi cine-i aicea-n transport? Piersic junioru, mă, îți vine să crezi? Mamăăă, în ce hal arată ăsta, cre că nu s-a bărbierit de când era mic.* A vorbit tare. Normal ar fi fost să spună vorbele

astea în șoaptă, dar ea a vorbit tare, ca și cum eu aș fi fost o figură de la muzeul de ceară. Țiriac nu rezistă tentației. Se-ntoarce și se uită la mine. Eu îi zâmbesc și duc degetul arătător la buze. Ușile se deschid și femeia coboară. Îi aud vocea, se pierde printre claxoane și frâne. Tramvaiul pleacă. Mă uit pe geam. Mă gândesc unde-am pus cântarul. Nu l-am mai folosit de mult. Am doar vreo zece kile-n plus, încă nu-i mare panică. Măcar am aflat ce regim trebuie să urmez dacă se rupe cântarul cu mine. La stația următoare cobor și-l las pe Țiriac singur în tramvai. E o cofetărie aici, aproape. Am poftă de o înghețată de ciocolată. Sau de un tort Krantz. Sau de-amândouă.

O poveste cu doi moși pe o plajă pustie

Bagajele sunt gata. Coborâm, îi dau recepționerei cheia și-i mulțumesc. *Drum bun.* Ajungem la mașină. E o zi mohorâtă, dar, inexplicabil, e exact ce-mi trebuie acum.

Constanța în luna aprilie. Blocuri, blocuri, blocuri. Stă să plouă peste blocuri. Nu știu cum reușesc, dar, până la ieșirea din oraș, prind toate semafoarele pe verde. (Viteza oscilează între 40 și 50 la oră, la un moment dat devin conștient de faptul că nu mă grăbesc să ajung nicăieri.) Mă-ntorc spre ea, îi spun că vreau să ne oprim puțin în Eforie Sud. O întreb dacă n-are nimic împotrivă. *Nu, e OK.* Îi spun că am în portbagaj scaunele pliabile. Alea pentru pescari. *Alea nu-s pentru pescari, sunt pentru regizori.* Zâmbesc. Râde. Îi spun că mă gândesc să ducem scaunele până la malul mării. Să stăm puțin și să ne uităm la valuri. *E cea mai bună idee din ultimii zece ani. E o idee revoluționară.* Eu zâmbesc, ea râde.

Când intrăm în Eforie Sud, mă pregătesc să ies de pe șosea și să fac stânga, pe strădușa

care duce spre mare. Semnalizez. Apoi văd câteva utilaje și indicatoare cu oameni la lucru. Strădușa e blocată, se toarnă asfalt. Merg înainte, întorc la primul giratoriu. Găsesc o altă străduță perpendiculară pe șosea. Fac dreapta. În capătul străduței e marea.

Faleza e pustie. Asfaltul e decupat pe ici, pe colo, cu precizie geometrică. Fâșii dreptunghiulare lipsesc din drum. Fac slalom printre dreptunghiuri, cu 20 la oră. Recunosc hotelul în care am stat acum șase ani. N-are nici un etaj. Doar parter. Și multe balcoane. Albastrul fațadei a pălit și s-a decolorat de prea mult soare. Intru în parcare. Văd un domn la vreo șaizeci de ani, care poartă o șapcă pătată de var. Îl întreb dacă se supără cineva dacă lăsăm mașina aici. Cam o oră. *Nu, stați liniștit, nu-i bai.* Meșterește ceva într-o găleată. Scot scaunele din portbagaj și închid mașina.

Coborâm treizeci și opt de trepte, apoi pășim pe nisip. M-aș descălța, dar încă nu-i cazul și sezonul, vântul nu bate tare, dar nu-s mai mult de cinci grade. O întreb cum trăiesc peștii în apa asta atât de rece. *S-au adaptat. Înoată în adâncuri. Acolo apa e mai călduță. Și oricum am impresia că și-au dezvoltat un fel de mecanism propriu de reglare a temperaturii. În Antarctica, e o specie de pești care produce o proteină. Glicoproteină. Parcă așa-i zice. Și asta funcționează ca un antigel pen-*

tru sistemul lor. O întreb de unde știe toate astea. *Am citit pe undeva, pe net.*

Ajungem la malul mării și deschidem scaunele. Le instalăm comod, ne așezăm. Stăm puțin și ne uităm la valurile care fac fâș-fâș, ritmic. Îi spun că ce facem noi acum e tipic pentru niște moși. *Păi chiar suntem niște moși. Mai ales tu.* Râde. (Eu cred că zâmbesc, dar nu sunt sigur.) Un timp ascultăm valurile. Mi-e frig la mâini, așa că mi le bag în buzunarele de la geacă. *Ai putea să scrii o poveste despre ziua asta. O poveste cu doi moși pe o plajă pustie.* Râde. *Uite, nu e nimeni aici.* Îi spun că nu pot să am un subiect atât de banal, cititorul s-ar plictisi rapid. Și îi spun că, oricum, nu suntem singuri. Îi arăt cu degetul silueta unui om, la distanță, pe dig. *Nu-l văd.* Îi spun că e normal să nu-l vadă, pentru că moșii nu văd prea bine, în general. Râde. *Aha, gata, l-am văzut. Cu hanoracul ăla roșu.* Dau din cap, apoi mă uit la mare. Închid ochii, ascult valurile. Un timp nu ne mai spunem nimic.

Mi-e puțin frig. Deschid ochii, mă uit la ea. O întreb cât timp a trecut. *Cam un sfert de oră. Ce, ai ațipit? Ca moșii?* Îi spun că nu. Îi spun că ascultam valurile și că, pentru o clipă, m-am rupt de orice poveste reală. *Ți-am făcut câteva poze. Cu telefonul.* Zâmbesc. *Mergem?* Îi fac semn că da, apoi pliez scaunele. Plecăm spre trepte, apoi remarc o siluetă, destul de aproape de noi. E omul cu

hanorac roșu. Se apropie, ne privește. Să tot aibă vreo șaizeci de ani. E chel, subțire, atletic, cu ochi albaștri. Are fața bronzată. Îl salut ușor, din cap. Trece prin dreptul nostru. *Are vibrații bune liniștea asta, nu-i așa?* A vorbit din mers, apoi ne-a depășit și și-a văzut de drum, n-a așteptat un răspuns. Mă uit după el, în timp ce se îndepărtează.

Ajungem în dreptul celor treizeci și opt de trepte și le urcăm încet, ca moșii. Îndrept cheia spre mașină, apăs butonul pe care e desenată o cheiță deschisă. Bip-bip. Bag scaunele în portbagaj, apoi ne suim în mașină și plecăm.

Când ieșim pe șosea, începe să plouă torențial. Mă gândesc o clipă la omul cu chelie. Parcă n-avea nici o umbrelă. Apoi îl uit, ca și cum n-ar fi fost, și aprind farurile de ceață.

Man Bites Dog

Piersic? Cine-ntreabă? *Tu ești, mă?* Am spus cine întreabă. *Un fan. Auzi, mă, tu ești papagal, așea?* (Închid telefonul și-mi văd de treabă. Sună iar. Răspund.) *Bă, animalule, de ce-mi închizi telefonul?* (Gândesc cu viteză.) Te rog să mă ierți. Îmi cer iertare. (S-a blocat. Vocea mea n-a conținut nici o umbră de sarcasm.) Ești acolo, bre? *Da, Piersic. Ce fază. Eu credeam că ești plin de aroganțe, așea.* Nu, frate, nu-s așa. Sunt și eu un om. Și uite, m-ai prins când aveam treabă. Ia zi, cu ce pot să te-ajut? *Păi, cu nimica, frate, io vroiam să văd dacă pițipoanca asta de mi-a dat număru tău m-a loat la mișto așea. Adic-am vrut să văd dacă răspunzi tu la număru ăsta. În rest, să fii sănătos și te bag în mă-ta.* (Râde tare și închide telefonul. Stau un minut. Casc o dată de mi se rup fălcile. Am dormit puțin. Sună. Răspund.) Alo, da. *Băi, ce bou ești, bă, Piersic.* Da, știu, frate, te rog încă o dată să mă ierți, nu știu ce am azi, dar nu prea sunt în formă. Tu ce faci? (Iar s-a blocat. Îi aud

rotițele de la ceafă. Fac un zgomot de fier pe fier ruginit.) *Păi, bă, boule, io te-njur de mă-ta și tu ce faci? Adică mă iei la mișto sau adică cum? Băă, te-am înjurat băă, îmi bag picioarele-n morții tăi, băă.* (Deja urlă.) Da, știu, o adunătură de nenorociți. Bine le faci. Asta merită, să știi, Cornele. Pot să-ți spun Cornel? (Liniște. E blocat de-a binelea.) Să nu-mi spui că am ghicit. Te cheamă Cornel? Mamă, ce bun sunt la astea. Uite, chiar m-ai înveselit puțin, Cornele. Se pare că nu mi-am pierdut darul ghicitului. (Mă întrerupe repede.) *Bă, animalule, bă. Nu mă cheamă Cornel, bă.* A, da? Iartă-mă. Dar sunt pe-aproape, așa e? Gigel? Costel? Viorel? Ionel? *Vasile, bă, idiotule. Vasile.* Aaa, păi de ce nu zici așa, băi Vasilică? *Băi, rahat cu ochi ce ești, Vasilică să-i zici lu mă-ta.* Păi să știi că eu chiar așa-i zic uneori lui maică-mea. Vasilică. E un alint. *Un ce, mă?* Un alint, Vasilică. Alintătură. Așa-i spun. Vasilică. De drag. Pot să-ți spun și ție la fel? (Nu prea mai știe ce să creadă. Aud cum respiră greu câteva secunde, apoi închide telefonul. Aștept liniștit, mă uit pe hârtia pe care mi-am notat câteva lucruri de rezolvat azi. Sună.) Da, Vasilică. *Băă, ești un rahat impotent. Rahatule, mie să-mi spui dom Vasile. Ai înțeles, zdreanță ce ești? C-așa mă cheamă. Vasile Mititelu.* (Tace. S-a prins că a vorbit prea mult. Apuc al doilea telefon mobil pe care-l am și

încep să umblu la el cu mâna stângă. Dar, în același timp, sar pe Vasile cu muniția primită în dotare.) Mititelu? Asta de la ce vine? O ai mică? Mică, mică de tot? Ha-ha-ha. Păi și cu puța aia mică de Vasilică mă faci tu pe mine impotent? (Începe să înjure nasol. Aștept să-și consume preaplinul. Gata, s-a mai răcorit. Mă rog, vorba vine, respiră ca o locomotivă din filmele lui Nicolaescu.) Vasilică, ai să faci infarct. Nu, nu chiar acuma, puțin mai târziu. Cam peste cinci minute. Ascultă-mă, serios, e spre binele tău. Uite, tocmai am primit un SMS de la un prieten bun care lucrează la poliție. Are acces la baza de date și a găsit patru oameni pe care-i cheamă ca pe tine. Și chiar în momentul ăsta îi caută de purici. Și asta-nseamnă că peste câteva minute eu o să primesc un mesaj cu poza ta. Ca să văd și eu cum arată un fan adevărat. Și imediat o să sune cineva la tine la ușă, ca să te tragă de urechi fincă vorbești prea mult la telefon. Mm? Ai înțeles, puiule? Cam așa stă treaba. Și eu de-aia zic. Știu că acuma-ți bate inima tare de tot. Uite. Dacă simți o durere nasoală în inimă, așa, ca un ghimpe, înseamnă că te-apucă infarctul. Și-atuncea încearcă să te screмi, că asta ajută. Știi cum? Ca și cum ai face caca. Nu glumesc, funcționează chestia asta, mi-a zis mie un doctor. Băi, frățioare, mai ești acolo? (E liniște adâncă pe fir. N-a închis, că aș fi auzit ton

de ocupat, dar am totuși senzația că am surzit de urechea dreaptă.) Hai mă, omule, că nu vreau să te am pe conștiință. Dacă te-apucă inimioara, să faci ce ți-am spus, bine? Ia stai. Uite că mi-a venit SMS cu poza ta. Băi, Vasilică, tu ești chiar fotogenic, mă. Ce mustață neagră ai, mă. Cred că mor pipițele după tine, așa e? Uite, am și adresa ta aici. Ce stradă-i asta, Simetriei? Strada Simetriei? Nu știam că există. E cu blocuri sau cu case de țară? Mm? Nu mai zici nimica? Zi, mă, omule, stai la curte sau la bloc? (Ton de ocupat. A închis. Păcat. Tocmai mă pregăteam să-i spun că eu stau la etajul 18 și că, dacă-mi iau binoclul, s-ar putea să-l văd pe undeva prin peisaj. Era mișto să-mi facă puțin cu mâna.)

Ex-girlfriend

La ora asta e trafic nasol, așa că mă hotărăsc să iau metroul. Prind unul dintre alea în care conductorul anunță că se închid ușile și ce stație urmează. Apreciez. Credeam că epoca digitală ne-a înghițit complet, dar se pare că mai există și excepții. Cobor la Piața Unirii și peste zece minute merg cu pas rapid prin Centrul Vechi. Iar au trecut vreo două luni de când n-am fost pe-aici, iar agitația s-a triplat. Au apărut localuri noi. Găsesc restaurantul și urc la etaj. Mă așteaptă la o masă de două persoane. O recunosc imediat. Nici nu-mi puneam problema, chiar dacă au trecut cinci ani. În timp ce mă apropii de ea, îmi dau seama că îmi imaginasem cu totul altfel revederea. Ne îmbrățișăm, stăm câteva secunde așa. E destul de bine. Îi miros ceafa, dar parfumul pielii ei îmi pare străin. După ce ne așezăm la masă, mă uit la fața ei. Descopăr câteva riduri fine pe care nu le știam. Ochii sunt aceiași. Începem să vorbim, dar conversația demarează greu. Îmi spune că are o fetiță, îmi

povestește puțin despre ea. Nu mă pot concentra prea bine, îmi vin în minte filmele în care situația asta a devenit clișeu. În filme, clișeul cel mai des folosit e dorința arzătoare a celor doi de a se regăsi sexual, în vreo cameră de hotel de două-trei stele. Se pare că filmele sunt doar bullshit. Îmi dau seama că am uitat cum arată sexul ei, nu mai țin minte forma sfârcurilor ei, memoria mea a șters toate informațiile legate de buzele ei strivite de ale mele, moliciunea lor, gustul limbii și al salivei, tot. Sunt oarecum dezamăgit, dar de fapt e liniștitor gândul că n-o să sărim unul pe celălalt să ne rupem hainele. Toate astea îmi trec prin minte în timp ce o privesc. Ea vorbește despre jobul din străinătate, despre niște oportunități care au apărut ca prin minune și care au ajutat-o să ajungă la un alt nivel, cu un salariu mai bun. Apare chelnerul. Ea vrea o supă de linte. Eu o să iau o cafea. Chelnerul pleacă, iar ea tace un timp.

Îmi amintesc fața ei în seara când s-a înfuriat. (Ea era culmea calmului.) O întreb dacă mai ține minte. *Povestește-mi, nu mai știu.*

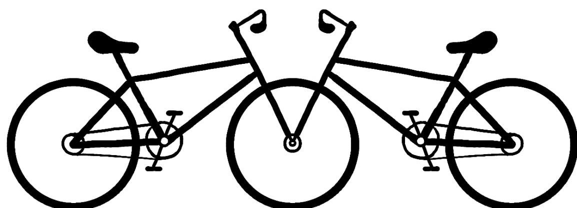
Ne plimbam cu bicicletele în Herăstrău, era deja noapte. Nu știu de la ce pornise cearta, fapt e că ne-am întunecat amândoi, iar eu am luat-o înainte cu bicicleta și am ajuns primul acasă. (Stăteam amândoi într-un apartament vintage dintr-un bloc vechi. La etajul șapte. Întotdeauna eu eram cel care reușea

să ridice bicicleta și s-o proptească în lift, ca să evităm cele două sute de trepte, sau câte-or fi fost. Făceam două drumuri, sus-jos, ca să urc și bicicleta ei.) Am urcat și am așteptat-o. A ajuns peste un sfert de oră, transpirată, de zece ori mai furioasă, roșie la față. Urcase cu bicicleta pe scări, șapte etaje. Credeam că urmează un episod din ăla de tot rahatul, în care n-o să ne vorbim câteva zile. (Oricum, eu n-aveam de gând s-o împac.) Dar ea a explodat și m-a jignit în fel și chip. Mi-a spus că am lăsat-o singură pe stradă, noaptea, că s-au luat după ea niște derbedei, că a pedalat speriată în timp ce ăia fugeau după ea, că unul a aruncat cu o piatră după ea și a ratat-o la milimetru, și-așa mai departe. Evident, în timp ce ea vorbea, eu îmi jucam în continuare rolul de dur, dar în sinea mea mă bucuram că e întreagă și nevătămată. Și la un moment dat ea a spus *trebuia să fii lângă mine, să mă ajuți, să te porți frumos cu mine, doar ești prietenul meu*. Chestia asta cu *prietenul meu* a sunat atât de tandru, încât am luat-o imediat în brațe și am pupat-o. A fost foarte derutată. (Nu-și dădea seama dacă e cazul să ne împăcăm atât de repede.) Dar eu uitasem deja tot răul. Și eram mândru că sunt *prietenul ei*.

Zâmbește. *Mamă, ce m-ai scos din minți atuncea*. Mai stă câteva clipe fără să spună nimic. *Văd că nu te-ai schimbat. Tot escroc sentimental ai rămas.*

Peste o oră ieșim din restaurant. Mai facem împreună câțiva pași. Vede un taxi și-i face semn. Taxiul oprește. O îmbrățișez, o țin strâns câteva secunde. Slăbesc strânsoarea, mă uit la ea. Se uită la mine. *Ai apărut în viața mea exact atunci când aveam cea mai mare nevoie de tine. M-ai învățat o mulțime de lucruri, m-ai modelat, am fost plastilină în mâinile tale. Eram încă un copil, iar tu m-ai făcut femeie. A fost mișto. Tot. Mă rog. Aproape tot. Despărțirile nu-s mișto niciodată. Iar a noastră n-a fost nici mai scurtă, nici mai puțin dureroasă. Important e că acum suntem bine, amândoi.*

Se urcă în taxi. *Ai grijă de tine.* Taxiul pleacă. Mă uit puțin după el, apoi o iau din loc. Grăbesc pasul. Poate mai prind ultimul metrou.

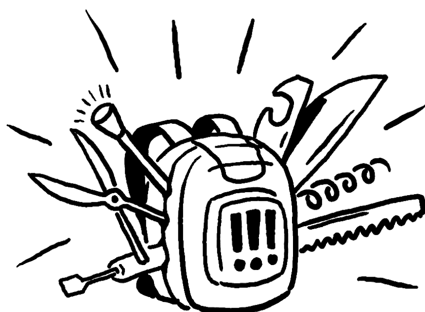
Warning

Mic, gras, chel. Tânăr. Cel mult treizeci de ani. Poartă un fel de geacă de fâș. Are în spate un rucsac. Vocea lui e optimistă. *Mai e puțin și vine. Nu în decembrie, cum zic ăștia. Oamenii de știință au mai multe variante. Și toate-s greșite. O să vină când nu ne-așteptăm. Adică când ne-așteptăm mai puțin. De-asta io-s pregătit la orice oră. Dorm cu rucsacul lângă pat. Dorm îmbrăcat. Fac duș în două minute, rapid-rapid. Și-am și ieșit pe ușă. Nu e bine să te prindă înăuntru. De-aia stau mult pe-afară. Dar nu mă deranjează, îmi place la aer.* Îl întreb ce are în rucsac. Îmi aruncă o privire complice, parcă ar avea gloanțe de vânzare și eu aș fi clientul potrivit, vreun justițiar care omoară șaizeci de mafioți pe zi. *Fii atent. Fii atent.* Își dă jos povara și-i deschide fermoarul. (Un rucsac mai de ultimă generație, o sută de compartimente și șapte mii de ascunzători secrete.) Scoate o cutie de chibrituri. *Știi ce-i asta?* Îi spun că am mai văzut chibrituri. *Neah. Fii atent.*

Deschide cutia și scoate din ea o bucățică de plastic. Probabil o batistă împachetată meticulos. De fapt nu. Nu-i batistă. E cearșaf în toată regula. Da, cred că e din plastic, dar e transparent și fin ca o foiță de ceapă. L-a desfăcut în câteva secunde, ține materialul cu grijă, mi-l întinde puțin ca să-l pipăi. *Mm? Pune mâna. Ăsta e un cort. Adică se face cort. Știu ce-o să zici. La ce-mi trebuie cort dacă vine? Ia judecă tu un pic. Gândește-te la cenușa aia radioactivă care o să cadă din cer. Mm? Păi io-mi desfac cortul, mă bag la adăpost și gata. Ăia toți din jurul meu or să fie scheleți cât ai zice apocalipsă. Eu stau sub foicica asta, și când trece și ploaia radioactivă ies la lumină curat ca lacrima.* Îi spun că, în eventualitatea unei lovituri nucleare, n-o să mai fie prea multă lumină pe cer. *Eh, lumină. E un fel de-a spune, frate. Important e că eu o să supraviețuiesc. Ăilalți nu. A, știu. Știu ce-o să mă-ntrebi acuma. De unde o să știu eu că a scăzut nivelul de radioactivitate. Păi ia uite.* Scoate din rucsac un fel de aparat de bărbierit. Mic de tot. Are câteva butoane colorate și un afișaj digital. *Asta e ultima invenție, moșule. Nici n-a ieșit pe piață. Căcățelul ăsta mic măsoară radioactivitatea pe o rază de trei kilometri. Și merge cu o singură baterie AAA. Mm? Tare.* Îl întreb unde o să găsească baterii. *Cum unde? La hipermarket. Or să fie*

goale toate hipermarketurile alea. O să mă plimb ca boierul, să-mi iau ce vreau. Gratis. Fincă numai eu o să supraviețuiesc. Trag cu ochiul în rucsac. Mai văd câteva obiecte interesante. *Ia uite. Lanternă autonomă. Apeși aicea de-o sută de ori și luminează un minut. Știi cât am dat pe ea? Trei roni. Am luat-o de la un chinez. Mă rog, asta-i o copilărie. Fii atent aicea. Ia fii atent la briceagul ăsta. Nici trupele NATO n-are de-ăsta. Ia uite. Cuțit, pilă de unghii, pilă pentru metal, ferăstrău (uite ce mic e, frate!), șurubelniță, foarfecă, centimetru, clește, lupă, cheie franceză, tirbușon, desfăcător de bere, cârlig, inel pentru chei, pensetă, pix și scobitoare. Te-am spart, frățioare. Ăă?* Mă uit la obiectul în cauză. Pe măsură ce mi l-a prezentat, i-a desfăcut toate lamele, chestia arată ca un arici sci-fi. Îl întreb dacă briceagul multifuncțional are și flash drive, cu USB. *Chiar. Ar fi trebuit să aibă, la câți bani am dat pe el. Ce bulangii.* A rămas pe gânduri. Îi explic că, oricum, după apocalipsă n-o să mai meargă nici un computer. *Așa e. Ai dreptate.* Îi sclipesc ochii. *Acuma te sparg. Acuma te sparg. Atenție mare, da?* Scoate din rucsac un toc mic, din piele. Din toc scoate un fel de umbrelă argintie. Mică. O deschide. E chiar o umbrelă. O umbrelă normală. Dar argintie și mică. *Asta-i gândită special ca să traversezi o*

furtună electrică. Îl întreb ce-i aia furtună electrică. *Fraiere. Furtuna electrică e când încep stâlpii de înaltă tensiune să se zguduie. Intră-n legătură cu trăsnetele și fulgerele din norii atomici. Atuncea ai belit-o. Zboară electricitatea-n toate părțile. Îți dai seama? Ăia toți, carbonizați, scheleți în flăcări prin jurul meu, și eu trec fluierând sub umbrelă. Ca un supraviețuitor ce sunt. Ce-o să fiu. Ups. Hai că vine. Troleul. Te-am pupat.* Își bagă repede calabalâcul înapoi în rucsac. Se suie în troleibuz. *Să-mi zici când mai ai spectacolul ăla haios cu zarurile și cu cărțile. Că vin să te văd. Pa, frăție.* Ușile troleibuzului se închid. Mă uit după el, îmi zâmbește prin geam. Mă scarpin după ureche și mă apropii de buticul din stație, ca să-mi iau un pachet de țigări.

Șezătoare

Stau la etaj, într-un separeu. Camera e pustie, sunt singurul client. Am terminat de mâncat. Mi-am scos laptopul meu cel străvechi. Încerc să scriu ceva. Tastatura lui mi-e foarte dragă, i-am pipăit reliefurile de zeci de mii de ori.

Aud pași pe scări. Multe tocuri. Bocăneala se amplifică, apoi pe lângă mine trec patru femei. Rămân cu ochii în laptop, dar le simt parfurmurile amestecate. Se așază la o masă, la câțiva metri de mine. Chelnerul le ia comanda și pleacă. Mi-am ridicat privirea și mă holbez la ele. Fără jenă. Soarele bate în așa fel încât ele n-au cum să mă vadă. Rezist tentației de a-mi aprinde o țigară, ca să le pot spiona în continuare, liniștit.

Șefa grupului are perucă. Așa cred. Mă rog, nu-i treaba mea. Și mai are și buze subțiri. Și ochelari de tocilară. Îi face semn unei blonde cu părul scurt și aspru ca o măturică. *Hai.*

Avem fiecare câte două minute. Măturica începe abrupt.

De două luni nu s-a mai atins de mine. Nu știu cum să deschid subiectul, nu vreau să-l stresez. Muncește mult. Și e obosit. Tot timpul. Uneori mă trezesc noaptea și-l găsesc în sufragerie. Stă pe Facebook. Se uită la poze. Atât. Nu dă like, nu comentează. Recunosc, am intrat pe pagina lui și-am verificat. Adoarme pe canapea. Uneori mă simt de parcă nici n-aș exista.

Măturica tace. Îmi închid laptopul, fără să fac zgomot. Perucă își mută privirea spre următoarea victimă. Sâni mari, privire languroasă. Și o aluniță mică pe obrazul stâng. Se foiește un pic în scaun.

La mine e exact pe dos. Mă simt folosită. Parcă aș trăi cu un om de grotă. Dacă ar fi după el, n-am mai ieși din casă, probabil că ar fi în stare să facă sex continuu. Dimineața nici nu-mi mai beau cafeaua, pun ceva pe mine și fug din casă în timp ce el e-n baie. Cred că mi-e frică de el. Am și-un unguent pentru vânătăi. Mă dau cu el aici. Arată în jos, sub masă. *Poate nu-l mai iubesc. Poate sunt eu defectă, sau așa. Îmi doresc o săptămână fără el. O săptămână de liniște. Atât. Să-mi pun gândurile în ordine.*

Aluniță tace. Lângă ea, o brunetă micuță tușește ca să prindă curaj. Poartă în păr o

fundiță roz. Cam ca aia a lui Minnie Mouse. Restul vestimentației e ultra-corporate.

Alaltăieri am ieșit cu un tip de la birou. M-a invitat la el acasă. Sexul a fost incredibil. Face o pauză scurtă. *În fine. Terminaserăm și stăteam la reveneală, amândoi. El era lungit pe burtă. Și am început să-l mângâi pe spate. Ușor, așa. L-am mângâiat vreo cinci minute. După aia m-am oprit. Ațipeam. Și el zice: mai mângâie-mă puțin. OK. Îl mai mângâi cinci minute. Și iar mă opresc. Și el iar zice: hai mai mângâie-mă puțin. Și tot așa. După vreo oră eram deja obosită, mă durea mușchiul ăsta de la umăr. Și mă opresc. Eram hotărâtă să dorm un pic. Și-l aud cum zice, încet și clar: mângâie-mă-n paștele mă-tii, că te bat de te las lată. Am început să-l mângâi ca o apucată. Îmi bătea inima rău de tot. Cred că l-am mângâiat până la cinci dimineața. La un moment dat a-nceput să sforăie. Mi-am retras mâna, cu mii de precauții, și-am plecat în vârful picioarelor. Ieri, când ne-am întâlnit la serviciu, m-am făcut că nu-l văd. După-masă am găsit un bilețel pe birou. Cică, scuze. Atâta scria-n bilețel.*

Fundiță tace și se uită la Perucă. Măturică și Aluniță își întorc și ele privirile spre Perucă. Perucă le privește.

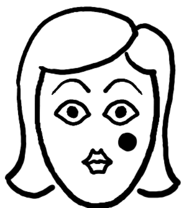
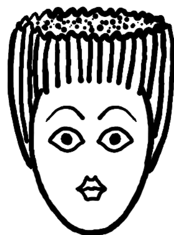
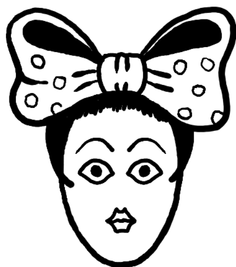
Mda. Aseară m-am dus acasă la ăsta care mă tot caută de vreo trei luni. Zic, hai să rup eu pisica-n două și să trecem odată la treabă.

Ajung la el, bem ceva, totu bine și frumos. Începem să ne pupăm și să ne mângâiem. Și totu bine. Și brusc zice că el tre să meargă până la baie. Peste un minut, apare-n pielea goală și cu un bici în mână. Mă blochez. Zice: vezi valizele alea de pe dulap? Mă uit pe dulap, le văd. Zice: ia-le. Încerc să negociez. Pac, imediat îmi iau o lovitură de bici pe cur. Nu mai negociez, iau valizele. Avea o masă mare-n sufragerie. M-a fugărit în jurul mesei vreo zece minute. El în pielea goală, cu biciul în mână, și eu cu valizele în mâini, ca o nebună care-a pierdut trenu. Cred c-am dat jos un kil sau două. După aia s-a oprit. Gâfâia nasol. Cred că a avut orgasm, mie așa mi s-a părut.

Aluniță, Fundiță și Măturică stau nemișcate. Perucă a tăcut. Se aude zgomotul brichetei mele. Clic. Apoi un norișor de fum iese din separeu. Femeile își întorc capul spre mine. N-au cum să mă vadă. Trag din țigară.

Apare chelnerul, însoțit de un coleg care-l ajută să aducă patru farfurii cu mâncare.

Peste un minut nu se mai aude decât zgomotul fălcilor care mestecă. Sting țigara și deschid laptopul.

Land of the Free

Fiecare cameră are o culoare a ei. Mov usturător, verde praz, roșu bordel, albastru mediteraneean, galben găinaț. Ca să fiu mai explicit, în camera mov pătura de pe pat e mov, tapetul e mov, tablourile cu bărci pe furtună sau cosași în amurg au nuanța predominantă mov. Totuși, nu toate obiectele reușesc să respecte codul de culoare impus de art designer. De exemplu, în camera roșie văd un slot-machine cu manetă (veritabil sută la sută) în care se amestecă mai multe culori din spectru, există chiar și tonuri intermediare. Unele obiecte îmi taie respirația. E drept că nu-mi amintesc să fi intrat de curând într-un talcioc chinezesc, dar sunt convins că există aici lucruri pe care nu mi le puteam imagina. Sau, oricum, despre care nu credeam că o minte omenească le-ar putea plăsmui. Dacă ar fi rămas doar gânduri, probabil că acum nu m-aș simți golit de energie. Dar ele sunt reale, pot să pun mâna pe ele. Și n-au trecut decât cinci minute de când am intrat în casa asta. În dormitorul

în care urmează să locuiesc o săptămână, noptierele gemene arborează două lămpi identice, imense. Lămpile își întind frunzele de sticlă sidefată până pe pernele cu față din goblen. Răpirea din serai.

E foarte cald. Îmi deschid geanta și-mi scot periuța de dinți, pasta. Le duc la baie și le pun într-un pahar de plastic pe care scrie *Jackpot! Winner!*. Reușesc să descopăr cum funcționează robinetul de la cadă, apoi văd un scorpion mic care stă liniștit pe emailul alb. Mă blochez. Până la vârsta asta, mi s-a-ntâmplat să văd gândaci într-o casă. Chiar și-un șoarece. Dar nu mă pricep la scorpioni. Ies din baie, cobor la bucătărie și-mi anunț gazdele că am nevoie de puțin ajutor. Bărbatul zâmbește, ia un băț lung, vine cu mine în baie. Bățul are un ac în capăt. Bărbatul își ia poziția de atac, apoi înfige acul cu precizie în carcasa scorpionului. Apoi mă anunță că totul e sub control și dispare cu bățul în vârful căruia scorpionul încă mai mișcă. Mai stau un minut, nu știu sigur dacă să mă aventurez și să intru cu picioarele goale în cadă. Până la urmă îmi fac curaj și mă spăl rapid, în timp ce mă uit pe pereți, în așteptarea vreunui șarpe boa. Nu apare nici un șarpe. Îmi propun să mă răcoresc la final și învârt robinetul spre partea albastră. Apa rece e călâie. De fapt, aproape fierbinte. Mă șterg cu un

prosop mare care miroase a dezodorizant de mașină. Mă îmbrac și cobor. Îmi întreb gazdele unde pot fuma o țigară. Ies pe terasă. Transpir instantaneu. Îmi aprind țigara și trag un fum. Bărbatul iese și se așază lângă mine. E timpul să comunicăm. Să ne spunem chestii. Altfel o să creadă că sunt mut. Sau sociopat. O pauză. Îl întreb cum e viața în orașul ăsta.

E bine. E bine. Vorbește ca și cum ar țipa. Sau așa mi se pare mie. Parcă ar vrea să-l audă toți vecinii. *Aici ne e bine. Vedem toată ziua la televizor ce se-ntâmplă în România. E rău de tot la voi acolo. Rău de tot. Nu-i cale de ieșire. Aicea avem de toate.* Vocalele se lungesc nepermis de mult. *Avem de toaaaate.* Continuă să vorbească în timp ce eu mai strecor câte o silabă în monologul lui. Da. Da. Da. Deja nu-l mai ascult. Mă gândesc că mă aflu la vreo zece mii de kilometri de casă. Nu-s bun la geografie. Poate-s douăzeci de mii. Oricum, sunt departe. Am în geantă un caiet, creioane. Ideea era să scriu ceva. Poate să corectez ceva ce-am început mai demult. Mă gândesc că aș fi putut să-mi iau mașina și să merg undeva la munte, lângă Sinaia. O sută? Nu, vreo două sute de kilometri. Parcă așa. Sunt pe-acolo niște cabane izolate, ținute de niște oameni simpli, care nu sar calul în nici o direcție. N-au prețuri piperate, nici lămpi de câte o sută de kile bucata. Nu înjură nici guvernul și nici opoziția. Te întâmpină rezervat, îți

arată unde o să stai. Și tu deschizi geamul și respiri aer de pădure.

Sunteți în mare rahat acolo, îți spun eu. România e o mlaștină. Aici e bine. Aici avem tot ce ne trebuie. Bărbatul face o pauză ciudată, pare că se gândește la ceva. Eu mă gândesc că, dacă am aruncat deja vreo două mii de dolari pe biletele de avion, acum măcar o să locuiesc gratis timp de o săptămână într-o casă plină de șerpi și scorpioni. Fiecare se gândește la ce-are-n cap. Pauza se prelungește.

Știi, m-am gândit la ceva. Mă uit la el, pentru că nu mai țipă. Se uită undeva, în gol. *M-am gândit să vând toate astea și să mă-ntorc în țară. Să-mi iau o căsuță undeva prin Maramureș și să rămân acolo, cu femeia mea. Poate că ar fi mai bine așa.*

Tace. Tac și eu. Poate că totuși o să reușesc să scriu măcar o povestire aici.

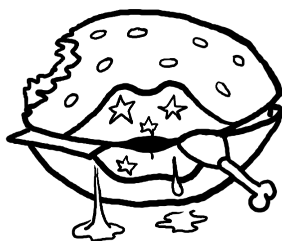
Pâine și ruj

Chelnerul mă știe ca pe-un cal breaz. Aproape în fiecare zi intru, mănânc o ciorbă în viteză și plec mai departe să-mi rezolv treburile prin centru. Îmi face un semn cu degetul arătător. Îl învârte puțin în aer, în sensul acelor de ceasornic. (*Ca de obicei?*) Eu îi arăt degetul mare pe care mi l-am îndreptat spre tavan și mă așez la o masă. Mă desparte cam un metru jumate de altă masă, la care stă o tipă. N-am scanat-o, dar nările mele o pârăsc și-mi spun că și-a turnat sticla de parfum în cap. Vreau să mă ridic și să mă mut la o altă masă, dar mă uit în jur și nu văd nici una liberă. E oră de vârf. Fuck. E-n regulă. O să mănânc rapid ciorba și-o să ies la aer, poate supraviețuiesc. Aștept. Nu mă pot abține s-o observ, oricum stăm cumva în diagonală, așa că nici măcar nu trebuie să-ntorc capul ca gheolbanu. E un produs Facebook sută la sută. Seamănă cu fata aia pe care am cunoscut-o la o filmare. (Ea făcea figurație.) A zis *hai să facem o poză*. Și eu am zis OK. După aia m-am

trezit tăguit și mi-a cerut prietenia. Eu am zis iar OK, iar acum o văd aproape zilnic în poze pe care și le face singură în oglindă, în timp ce-și țuguie buzele. Iar comentariile prietenelor ei sunt pline de entuziasm și foarte concise. *Ejti criminală raw. Very hot. Sexy bici. :))))* etc. Tipa asta e un fel de clonă a bunei mele prietene din Internet. Încep să mă uit la ea cu nesimțire crasă, fără nici o panică, fiindcă nici nu știe că sunt acolo. Își plimbă unghiuțele de la mâna stângă pe ecranul unui iPhone. (E clar, stă călare pe Facebook, trăiască wirelessu'.) Cu mâna dreaptă mănâncă o aripioară de pui. Privirea mea urcă încet către buzele care curăță meticulos carnea de pe oase. Buzele sunt pictate strident. O combinație de mov cu verde, plus un sclipici în formă de steluțe aurii, mici-mici-mici, dar îndeajuns de mari ca să le pot înțelege forma. Da, sunt steluțe. Un fel de confetti mai mici. Încep să mă gândesc la firma care a produs rujul ăsta incredibil, la felul în care un director de creație i-a prezentat patronului ideea genială, la procesul de fabricație, la testele de aderență, și-așa mai departe. Pe buza de jos steluțele s-au înecat în grăsime de pieliță de pui. Arată interesant. Un fel de *azi o vedem și nu e*. Pentru o secundă, tipa își ia privirea de la iPhone și se uită pe masă. Mâna ei dreaptă lasă să cadă osciorul golaș în

farfurie, apoi apucă o chiflă cu semințe și-o duce la gură în timp ce ochii ei se întorc la ecranul magic. Buzele i se deschid și dinții mușcă din coaja neagră. Voluptate maximă. Acum peisajul s-a îmbunătățit considerabil. Printre zeci de steluțe mov, se zăresc două semințe de floarea-soarelui. Mă frec un pic la ochi (sunt cam obosit) și hotărăsc că am spionat destul. Ajunge. Privirea mea se plimbă zece secunde prin restaurant. Corporatiști, maneliști și câțiva triști. Mă-ntorc la Steaua Sus-Răsare. (E numele ei indian, dar ea habar n-are.) Prind exact momentul în care râgâie scurt, fără să-și ridice ochii de pe iPhone. Din spirit de autoconservare, ochii mei vor să fugă de la ea, să se uite în altă parte. Iar privirea mea aterizează pe masa ei. Acolo e o revistă. Nu-i văd titlul, așa că îmi ridic puțin fundul de pe scaun și mă chiombesc la copertă. *Unica*. Moamă. Eu scriu la revista asta. E-adevărat că n-o citesc niciodată. Oare revista asta o fi de vină că Steaua Sus-Răsare se poartă așa? Oare ce scriu ceilalți colaboratori ai revistei? Brusc, mă invadează o curiozitate fără margini. Trebuie să răsfoiesc puțin revista. Trebuie. Trebuie. Acum. *Scuze, pot să împrumut o clipă revista dumneavoastră?* Steaua Sus-Răsare se uită la mine ca la o taină mare. Privirea ei mă cântărește cu scârbă, apoi face o mișcare scurtă din cap spre revistă, fără să-și ia ochii de la mine.

Ca și cum ar spune *ia-o, amărâtule, numa să nu-ți lași microbii pe ea*. Mă ridic, mă aplec, iau revista, spun mulțumesc, mă așez la locul meu. O deschid aproape oripilat. Cred că sunt pregătit să văd un șobolan sărind dintre pagini. Revista e OK. Văd câteva femei machiate. Decent. Umbre subtile. Nu mă pricep la țoale, dar nu mă șochează nimic. Culori calde. Mă uit la povestea pe care am scris-o luna trecută, verific dacă nu s-a strecurat vreo greșeală la tipar. E OK. E OK. Totul e sub control. Singurul lucru pe care nu-l pricep e de ce Steaua Sus-Răsare citește *Unica*. În rest, e OK. A venit ciorba. Mă-ntind și-i pun revista pe colțul mesei, fără să mă mai uit la ea. După aia iau lingura și încep să sorb ca un om de grotă și nu mă mai interesează nimic.

Echilibru

Mă privește cu simpatie. Mă observă. Stă tolănit pe fotoliul directorial și se bâțâie ușor, stânga-dreapta. Are o burtă foarte mare. Imensă. Cred că nu găsește haine în comerț, îmi amintesc că am văzut pe undeva un magazin pentru grași. Chiar așa scria pe firma luminoasă. *Magazin pentru grași.* Dar cred că el poartă haine făcute pe comandă. Eu termin ce am de spus, iar apoi aștept un răspuns din partea lui. Iese din fixitate și-și duce încet mâna la ceafă. Se scarpină puțin, apoi o lasă să-i atârne pe lângă corp. *Nu-nțeleg, frate. Criza asta a lovit nasol în toată planeta asta amărâtă. Dar la treaba asta chiar nu m-așteptam. Păi matale ești figură publică. Cum adică? Să vii matale să te-angajez eu? Adică pe ce post? Matale ai pregătire intelectuală, n-ai ce căuta aici.* Îi explic că în orice companie există un departament de creație. Oameni care gândesc campanii, pentru ca toată afacerea să meargă înainte cu succes. *Da' de unde, prietene.*

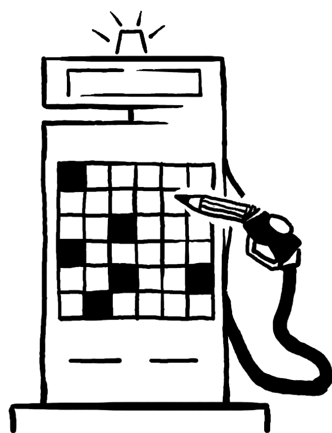
Nici pomeneală. Aia-i treaba agenției de publicitate. De-aia arunc eu pe fereastră un sfert din profit în fiecare an. Ca să se-ngrașe copiroaitării ăia. Așa-i mersu lucrurilor, ce să fac. N-am cum să mai hrănesc încă o gură care nu știe decât să mestece. Îi explic că știu să fac multe lucruri. Îl fac să înțeleagă că sunt un om care se descurcă în orice situație. Îi povestesc pe scurt că am trecut prin tot felul de perioade, mai bune și mai rele. Că uneori am avut bani mulți, iar alteori am rămas lefter, și că tot am ieșit cumva la liman. Mă ascultă în timp ce mă privește atent. Afișează un zâmbet cam neclar. La un moment dat mă întrerupe. *Scuze, chiar am uitat complet, dar trebuia să sun pe cineva, de-acum vreo oră, e important. Puteți să mă așteptați câteva minute în anticameră?* Îi spun că nu-i nici o problemă, mă ridic de pe scaun și ies din birou. Secretara nu se vede nicăieri. Rămân în picioare și aștept. N-am închis ușa biroului, am lăsat-o puțin întredeschisă. Trece un minut, iar eu nu mai am curajul să o închid pe dinafară, am impresia că ar fi o impolitețe să mă mai manifest în vreun fel. În anticameră e liniște perfectă, așa că îi pot auzi vocea. Vorbește la telefon. *Nu, frate, cum să te iau la mișto? Exact asta vreau să-mi faci. Și mai lasă-mă cu prostiile astea cu sănătatea și mișcarea și alte frecții. Eu te plătesc ca pe un rege, ca să-mi faci ce-ți*

cer eu, nu ce propui tu. Hai mă, omule, doar ne cunoaștem de ani de zile, acuma ți s-a sculat ție să-mi ții lecții? N-ai ce face, așa e? Ai luat cărțulia aia de-ai răsfoit-o prin facultate și-mi citești din ea. Hai, ia o pauză cu mine și fă-te profesor ca să-i plictisești pe studenți. Pe mine nu trebuie decât să mă programezi pentru operație. Asta-i tot. Îmi zici când să vin, și-atuncea io-mi dau liber două zile, las șandramaua pe mâna lu' nevastă-mea și mă prezint la tăiere. Bă, tu ești prost? Am croitor care-mi face haine de mă bălăcesc prin ele. E clar? Mai bine facem altfel, că n-o scot la capăt cu tine. Zi-mi cât mă costă și-am terminat balamucul. Zece mii de euro? E-n regulă. M-am prins, suma asta ai scos-o tu din burtă acuma. Vezi? Vezi că și tu ai burta mare? Ha-ha. De-aia poți să bați câmpii așa. Bine, omule, îți dau zece mii de euro, îți dau cât vrea mușchii tăi, numai programează-mă la operație. Luna asta. Nu, mâine. Așa facem. Mă operezi mâine și-ți dau zece mii de euro. În mână. Fără factură, fără rahaturi de-astea. Ți-i aduc eu, îi prind cu elasticul de la chiloții mei și ți-i aduc. E bine? Așa. Așa te vreau, nenicule, că doar nu ne știm de azi, de ieri. Hai. La ce oră? Bun. Gata. Îmi strâng jucăriile și mâine-dimineață mă prezint la ușa clinicii tale. Te-am pupat. Mm? Cum adică să nu mănânc nimic astă-seară? Ai înnebunit? Hai, nu mai veni cu pretenții de om

nebun, că te-njur de mamă. Te-am pupat. Aud cum închide telefonul și nu știu ce să fac. Am rămas în picioare, în spatele ușii, rezemat de un perete. Secretara n-a apărut, probabil că o fi ieșit să fumeze un pachet de țigări. E liniște. Hipopotamul din birou nu mai face nici un zgomot. Brusc, îi aud vocea. *Domnu' Piersic. Mai sunteți acolo, dom'le?* Pentru câteva clipe, mă gândesc să plec pe furiș, apoi realizez penibilul situației și mă recompun rapid. Deschid puțin ușa și bag un cap în birou. *Aha, credeam că ați plecat. Dom'le, îmi cer scuze, dom'le, eu chiar trebuie să mă urnesc acuma, am multă treabă. Mi-a făcut plăcere că am discutat, chiar o să mă gândesc să văd dacă pot să vă ofer ceva de lucru. Mai vorbim peste o lună, bine?* Dau să plec, apoi simt un fel de compasiune pentru omul ăsta gras. Simt nevoia să-l îmbărbătez. Mă întorc și-i spun că, fără să vreau, am surprins ceva din conversația lui telefonică. Îi spun că am un prieten care a fost în aceeași situație, că și-a micșorat stomacul prin operație, iar acum se simte foarte bine și a început să facă jogging. Hipopotamul mă privește uluit, în timp ce vorbesc încep să-mi dau seama că am făcut o gafă nepermisă. Mă gândesc cum s-o dreg, mă gândesc că uneori chiar vorbesc prea mult și că ar trebui să învăț să-mi mai țin gura. Fără avertisment, hipopotamul începe să râdă. Chiar are un râs de hipopotam. E ade-

vărat că n-am văzut nici un hipopotam râzând, dar îmi închipui că așa ar trebui să arate. *Să ce? Să-mi micșorez stomacul? Hai, dom'le, că ești copil. Păi eu vreau să-l dublez, nene. Asta m-am chinuit să-i explic lu' idiotu' ăsta de doctor. Viața-i scurtă, nenică. Și mie-mi place mult să mănânc. Aia e. Hai că m-ai făcut să râd, dom'le.* Îmi arată ușa. *Sănătate, căutați-mă peste o lună sau așa, să văd dacă rezolv ceva. Doamne-ajută.* Ies din birou și închid ușa. Ies pe holul clădirii, cobor cu liftul și ajung în stradă. Stau puțin locului. Îmi pipăi abdomenul. Aș putea să mai dau jos vreo trei-patru kilograme. N-ar strica. Nu-mi trebuie decât puțină voință. Sau poate nici măcar nu-i nevoie de efort fizic. Dacă nu găsesc un loc de muncă, într-o lună de zile ajung la greutatea ideală.

Drum bun

Mă uit la ceasul de la bord. Zece și jumătate. Nu-mi place să conduc pe întuneric. Mă rog, o sută de kilometri nu-i mare brânză. Partea proastă e că plouă. Și e destul de frig. Încerc să înțeleg ceva din ce anunță tăblițele fosforescente. Caut autostrada spre București. Mă iau după un indicator și mă pomenesc în garajul neterminat al unui mall în construcție. Mă-nvârt pe loc și ies din fundătură. Peste două minute de orbecăială îmi trece prin minte gândul că cineva îmi joacă o farsă. Poate sunt la camera ascunsă. Mai trec două minute și mă prind că fiecare indicator le contrazice pe toate celelalte. Mai bine întreb un om. Dar pe drum nu-i nici un om. Apoi văd benzinăria. Într-o benzinărie sunt oameni. Întotdeauna. Semnalizez dreapta, trag de volan și mă opresc în dreptul ușilor care se deschid singure.

Înăuntru e cald și nu plouă. În spatele tejghelei e o femeie. Tânără. Blondă. Frumoasă.

Poartă o uniformă care se chinuie în van s-o facă urâtă, inexpresivă, oarecare, gata de uitat. Ajung la tejghea, dar ușile se deschid din nou. Un tip mic de statură, brunet, agitat, vine repede lângă mine și-i întinde femeii o bancnotă. Mă atinge cu cotul, dar nu-și dă seama. Mă trag zece centimetri mai spre dreapta. *Ia și mie pentru pompa doi*, spune brunetul. Femeia ia banii, deschide casa de marcat, scoate alte bancnote, i le întinde. Gesturile ei sunt precise, dar blânde. Brunetul se-ntoarce să iasă, apoi se oprește brusc, cu ochii la standul cu reviste. *Auzi, păpușe, zi și mie ce să iau de-aicea?* Parcă latră. *Vreau și io o integramă d-aia. Numa să fie ușoară, să nu-mi dai bătăi de cap.* Femeia îi zâmbește cald. *Scuze, chiar nu știu, cel mai bine e să răsfoiți dumneavoastră câteva.* Pe mine vocea asta m-ar calma instantaneu, dar brunetul pare să fi mâncat un kil de ciocolată. *Hai, mă, fato, zi și mie care s-o iau și gata.* A devenit agresiv, dar nu-și dă seama. Meciul e interesant. Eu țin cu blonda. Continui s-o privesc, iar pe brunet îl țintuiesc doar cu coada ochiului. Femeia pare să se fâstâcească. Simt o undă de timiditate care pleacă din ochii ei și mă lovește drept în piept. Nu mai rezist. Mă întorc spre standul cu reviste, apuc prima revistă pe care văd un pătrat cu mai multe pătrățele și i-o întind brunetului. Îi spun că e cea mai bună. Termin propoziția

folosind cuvântul *moșule*. Ciudat, pentru că brunetul n-are mai mult de treizeci de ani. Se uită la mine ca și cum aș fi gândacul lui Kafka. Dar manevra mea a fost bine-venită. Îmi smulge revista din mână și aruncă pe tejghea o bancnotă de zece lei. *Mersi, frate, m-ai scos din rahat. Am o noapte lungă-n față.* Pentru câteva clipe îmi imaginez viața brunetului. Nu reușesc să-i dau o identitate clară. Poate e paznic. Dar un paznic nu-și părăsește postul. Poate e tirist. Dar un tirist nu conduce pe întuneric rezolvând integrame. Ajung la concluzia că stă și el de șase pe undeva. Unde anume, asta rămâne un mister. Femeia blondă îi dă paznicului cinci lei înapoi, apoi tiristul dispare fără să mai zică mulțumesc sau alte lozinci de genul ăsta.

Gata. Am rămas singuri. Mă-ntorc spre ea, o rog să-mi spună cum să ies spre autostrada de București. Îmi vorbește calm și amabil, iar eu înțeleg în sfârșit pe unde trebuie s-o apuc ca să evadez din imperiul tăblițelor. Îi mulțumesc, apoi ies afară. Mă opresc în dreptul mașinii, mă gândesc că ar fi trebuit să cumpăr ceva, orice, măcar din politețe. Mă întorc. Mă vede, îmi zâmbește. Am renunțat de vreun an la chimicale acidulate, așa că o întreb dacă pot să beau un fresh de portocale. *Da, avem, imediat.* Își pune niște mănuși subțiri, transparente, apoi scoate dintr-un vas câteva

portocale cojite și începe să le preseze într-un storcător. O întreb dacă are un cub de gheață. *Da, cu plăcere. Doriți unul sau mai multe?* Îi spun că unul e de-ajuns. *Zece lei, vă rog.* Îi întind bancnota, apoi mă ia gura pe dinainte și mă trezesc spunând o tâmpenie. Îi spun că nu-i nici o supărare dacă nu primesc bon. Mă privește o clipă. Nu înțelege. Îi explic că m-aș bucura să nu încaseze banii. Că m-aș bucura mai mult să-i bage în buzunar. Înțelege. Roșește. Zâmbește. *Îmi pare rău, dar nu pot. Lucrez aici de șase ani. N-aș vrea să-mi dezamăgesc șeful.* Mă uit la ea ca un om bătrân care vede pentru prima oară marea. (Omul cel bătrân a auzit că există, dar acum o vede cu ochii lui.) Îngaim niște scuze penibile, apuc paharul și ies în ploaie și frig. Intru în mașină și pornesc motorul. Sorb cu paiul din cel mai bun suc de portocale pe care l-am băut vreodată, apoi demarez încet.

Wish You Were Hair

Ai potențial. Ai mare potențial. Dar ai o problemă. Ai o mare problemă. Fac eforturi să mă uit în ochii lui. Din când în când arunc o privire scurtă mai sus de fruntea lui. Omul are pe cap o construcție ciudată, făcută din păr. Culoarea părului e îngrijorătoare. Roșu închis. Iar forma ansamblului e cel puțin bizară. Cu coada ochiului, identific niște șuvițe lungi care au fost întoarse în formă de vârtej și imobilizate cu un fixativ care conține, probabil, ciment. Altfel nu-mi pot explica ce văd. De fapt, omul are un soi de capac, confecționat din păr, care-i acoperă tot creștetul capului. Ca un capac de veceu, mai mic și păros. Îmi vine să întind două degete și să ridic capacul, să văd ce se ascunde sub el. Omul vorbește. Încerc să fiu atent la ce spune. *Problema ta e că ai o imagine foarte proastă. Extrem de proastă. Și noi trebuie să facem ceva. Trebuie să găsim o soluție. Cât mai repede. N-ai timp de pierdut, ai deja o vârstă. Nu-ți mai poți permite să te porți ca*

un teribilist. Dau ușor din cap, ca un cățel de pluș pe care l-am văzut eu într-o Dacie în 1979. Omul cu capac de veceu pe cap duce paharul la buze și soarbe fără zgomot o cantitate infimă de vin. Își dă puțin capul pe spate, iar eu încerc să zăresc ceva sub capac. Degeaba, capacul pare să fie lipit de pielea capului. Apare un chelner, cu o tăviță pe care stau câteva bucățele microscopice de somon afumat, învelite în frunzulițe de salată. Sau trifoi, nu știu sigur. Poate că e salată, dar e mai mică decât orice trifoi pe care l-am văzut. În fiecare bucățică de somon stă înfiptă câte o scobitoare în formă de sabie. Săbiuțe de plastic, de diferite culori. Chelnerul ne invită să servim. Rapid, număr bucățelele de somon. Doișpe. Îi spun chelnerului să nu se formalizeze și-i iau tăvița din mână. Chelnerul face ochii mari, apoi pleacă derutat. Întind mâna și apuc trei săbiuțe deodată. Roșu, galben, albastru. Înflăcărat de patriotism, bag o umbră de somon în gură, apoi mestec și mă joc cu săbiuțele. *Uite, vezi? Asta nu se face.* Omul cu capac de veceu pe cap mă privește dezaprobator. *Asta nu faci, pur și simplu. Ia uită-te o clipă-n jurul tău. Ești la un eveniment cu ștaif. Ia uite-l pe-ăla cum stă la pândă. Ia uite ce aparat are. Dacă-ți face o poză? Mâine te trezești în cine știe ce tabloid, mestecând cu gura plină. Și-ai mai venit și-n trening.*

Nu, nu se poate. Dar o să schimbăm noi toate astea. Așa n-ajungi nicăieri. Și e păcat de tine. Doar ești actor bun. Recunosc, nu te-am văzut în nici o piesă, dar sunt sigur că ești bun. Probabil că mai apari și prin filme. Trebuie să-ți reevaluezi imaginea. Ăsta-i șpilul. Altfel ești pierdut, îți zic eu. Mi-e greu să mă concentrez. Tot trag cu ochiul spre construcția alcătuită din păr și alte ingrediente. Poate că omul n-a folosit ciment, dar în mod sigur și-a pus în păr un strop de aracet. Îmi vine în minte o reclamă. Nu mai știu ce produs promovează, dar știu sigur că sloganul zice-așa: Uită-te sub capac. Ca să-mi înving curiozitatea, întind mâna și mai apuc două săbiuțe cu aromă de somon. *Ai mare noroc că m-ai întâlnit. În două luni o să fii alt om. O să te pun pe prima pagină, în toate revistele alea ca lumea. Neah, ce zic eu prima pagină, o să ajungi direct pe copertă. O să vezi. În primul rând trebuie să-ți schimbi stilul vestimentar. N-o să mai ieși din casă decât la costum. Stai liniștit, o să mergem împreună la cumpărături. În timpul liber, sunt și consilier pe beauty. Am scos eu multe vedete din mlaștină, nici n-ai idee. Oameni i-am făcut. Vin cu tine și facem o plimbare pe la mall. Și deja când o să pleci de-acolo o să fii alt om. Unu la mână, știu ce haine ți se potrivesc. Îți luăm câteva sacouri, doar ești om în toată firea. Și doi la mână, accesoriile.*

Pe accesorii sunt imbatabil. Ia gândește-te cum ți-ar sta cu o eșarfă de mătase. Uite, cam ca asta. Își plimbă degetele pe gât, atinge cu tandrețe un fel de basma din care mă privesc o sută de ochi de păun. *După ce rezolvăm problema ținutelor, trecem la pasul numărul doi. Trebuie să-ți găsim o prietenă celebră. Una mai sexoasă, așa. Uite, poate vreo asistentă de-a lui Capatos. Exact asta-ți trebuie ție. O bombă sexi. Ca să se asorteze cu tine, nu? Păi da.* Eu înșfac ultima săbiuță, fac o inhalație cu somon, apoi mă uit cu nerușinare la capacul de veceu de pe fruntea omului și mă gândesc să-l ridic cu vârful săbiuței. Măcar puțin. Măcar un milimetru. *Hai că eu am plecat. Vorbim.* Îmi întinde o bucată mică de carton. *Aștept să mă suni. Hai, du-te și tu și socializează puțin. Că ai și reputație proastă, cică ești sociopat sau așa. Stai liniștit, o să lucrăm și la asta. Le rezolvăm pe toate, pas cu pas.* Se îndepărtează, în timp ce eu rămân cu săbiuța ridicată și dau ușor din cap, ca un cățel de pluș pe care l-am văzut eu într-o Dacie în 1979.

Taking off

Am ajuns prea devreme. Dau din cap, mă uit în jur. Văd o cafenea în care tronează o motocicletă de colecție. Un Harley. Îi spun că o să așteptăm acolo. Trag de mânerul geamantanului cu rotile, merg spre cafenea. Rămâne pe loc. Mă opresc, mă întorc spre ea. Se uită la mine, ușor descumpănită, apoi se urnește încet. O aștept. Intrăm. Se așază pe un scaun. Las geamantanul lângă masă, rămân în picioare. Văd o vitrină frigorifică plină cu multe feluri de înghețată. O întreb dacă vrea o înghețată. Se uită spre vitrină. De pe locul pe care stă n-are cum să-i vadă interiorul. Ezită, apoi își întoarce privirea și îndepărtează de pe masă o scamă imaginară. *Nu, lasă, n-avem timp.* Mă uit spre recipientele metalice. Fără s-o privesc, trec în revistă, cu voce tare, sortimentele de înghețată. Îmi termin discursul, apoi mă întorc spre ea. Se gândește. *Da, vreau una de căpșuni.* Mă uit spre femeia care stă în spatele vitrinei. Îmi zâmbește, apoi îmi arată un carton expus în

vitrină și-și ridică sprâncenele, întrebător. Mă uit pe cartonul din dreptul vitrinei. *1 cupă - 5 RON. 2 cupe - 10 RON. 3 cupe - 15 RON.* O rog să-mi dea două cupe. Femeia se apleacă puțin în interiorul vitrinei și începe să sape cu un instrument de inox într-un recipient metalic. Mâna mea dreaptă pleacă singură spre buzunar și scoate portofelul în timp ce ochii mei se opresc pe decolteul femeii. Îi văd sânii. S-a aplecat prea mult. Sau poate are prea mulți nasturi deschiși la cămașă. Îi întrezăresc sfârcurile. Brusc, volumul lor se dublează. Chiar sub ochii mei. Probabil că de vină e valul de frig din vitrină. Sfârcurile femeii seamănă cu două boabe de zmeură. Două boabe imense de zmeură. Nici nu există zmeură atât de mare.

Roag-o pe domnișoara să pună și-o cupă de zmeură.

Tresar și-mi ridic ochii spre femeia cu zmeură și căpșuni. Femeia îmi zâmbește și-mi face semn că a recepționat mesajul. Îmi cobor privirea spre portofel și caut bancnotele potrivite. Femeia sapă într-un alt recipient, apoi îmi întinde un cornet. Îi întind două bancnote, îi mulțumesc, iau cornetul și merg spre masă. Mă așez. I-l dau, cu grijă. Îmi întorc privirea, mă uit la oamenii care merg de colo-colo. Trece un minut. *Mm. Foarte bună. Asta de zmeură e mai bună ca aia de căpșuni.* Mă uit la ea. Mănâncă încet, nu mai spune nimic.

Când termină, ia un șervețel de pe masă, își șterge buzele cu el, îl mototolește în pumn. Îl freacă în continuare până îl transformă într-o biluță de hârtie. Un timp se uită în gol. Mă uit la ochii ei, prin care trec ape verzi-albastre. Brusc, iese din visare. *Mergem? Să nu-l pierd.* Lasă biluța de hârtie pe masă. Ne ridicăm. Apuc mânerul geamantanului. Ieșim din cafenea, trecem printre oameni, ne oprim la o coadă la care mai stau doar două persoane. Ajungem în față. Scot documentele, predau geamantanul la cală. Ne îndreptăm spre zona de control. Ne oprim la altă coadă, în spatele unui om foarte gras, cu mustață. Omul seamănă cu o focă. Mă aplec la urechea ei și-i spun încet că omul din fața ei seamănă cu o focă. *Cine seamănă cu o focă?* Omul se întoarce și ne privește. Mă prefac că mă uit în altă parte. Omul dă din cap, dezaprobator, apoi își vede de treaba lui. Coada avansează rapid. Un ofițer controlează pașapoartele și cărțile de identitate. În fața noastră, Omul-Focă își prezintă actele la control. *Ai grijă de tine, păpușica lui mama.* O iau în brațe, o țin cinci secunde. Își lipește capul de pieptul meu. De fiecare dată când face asta, am impresia că s-a mai micșorat un centimetru. O pup pe creștet. Mă desprind de ea. *Hai că te sun când ajung.* Are ochii puțin umezi. Sau poate doar mi se pare. *Fumează mai puțin, puiul mamii. Te rog eu.* Nu

mi se pare. Așa au fost ochii ei, dintotdeauna. Îi dau ofițerului cartea ei de identitate. O studiază rapid, i-o întinde și aprobă din cap, scurt. *Pa, puiul mamii. Te iubește mama.* Mă retrag câțiva pași. Vameșii o pun să se descalțe. Când trece de filtre și aparate, încă o mai văd. Se așază pe o băncuță, ca să se încalțe. Se apleacă, se luptă cu pantofii. Văd cum i se umflă o venă pe frunte. Reușește să se încalțe. Stă o clipă, ca să-și revină. Mă trezesc vorbind singur, în șoaptă. *Nu te ridica repede ca să n-amețești.* Se ridică cu grijă. Se uită după mine, nu mă vede. Îi fac cu mâna. Nu mă vede. Un val de pasageri o ia cu el, o văd cum se strecoară printre oameni, dezorientată, apoi dispare în spatele unui perete și n-o mai văd.

Merg spre ieșire. Ajung în dreptul motocicletei de colecție, încetinesc pasul. Mă opresc. Motocicleta strălucește. Nici un fir de praf. Probabil că au lustruit-o cu ceva. Poate au folosit o ceară specială, n-am idee. În cafenea, o zăresc pe femeia cu zmeură. Stă pe un scaun și-și pilește o unghie. O privesc câteva secunde, apoi ies din aeroport și merg spre parcare.

Noapte albă

Omul din fotoliu a vorbit un timp. Apoi a tăcut. Acum mă privește atent. Îi spun multe lucruri, sar de la un subiect la altul, aparent fără legătură. Pe măsură ce vorbesc, înțeleg că de-asta mă aflu aici. Ca să vorbesc. Așa că turui în continuare o vreme. Apoi fac o pauză lungă, iar omul înțelege că trebuie să mă repornească. Se apleacă puțin în față și-și împreunează mâinile a rugăciune. Privește undeva în gol, în spațiul dintre noi. Rămâne cu mâinile unite și-mi spune să-i povestesc o întâmplare penibilă din viața mea. Un moment traumatizant. Nu neapărat ceva dramatic, drame avem cu toții. Vrea doar să-mi amintesc un moment jenant. Îmi spune că ar fi bine să mă-ntorc în trecut. Cât mai mult posibil. Câțiva ani. Nu. Zeci de ani. Îmi spune că sunt lucruri care s-au întâmplat în copilăria noastră, demult. Spune că unele dintre aceste lucruri ne apasă chiar și în ziua de azi. Că le cărăm după noi, în prezent. Că lucrurile astea ne sunt povară zilnică. Mă

gândesc câteva secunde. *O să-ncerc. Nu e chiar ceva penibil, e mai degrabă amuzant. Cu toate că, la momentul respectiv, situația a devenit destul de penibilă.* Omul se sprijină de spătarul fotoliului, mă privește, așteaptă. *Începusem clasa a noua. Erau primele zile de liceu. Am rămas singur acasă. Maică-mea avea spectacol la Iași. (Sau la Cluj?) L-am sunat pe Eugen Dârstaru și i-am spus că putem să ne vedem la mine și să facem orice ne trece prin cap. Ne-am întâlnit pe seară. Am înregistrat tot felul de tâmpenii pe casetofon, le-am ascultat, am râs. Ne-am uitat la o revistă cu femei goale pe care a adus-o el. Am comentat fiecare poză. Noaptea, târziu, am sunat la oameni care dormeau și i-am întrebat de ce dorm. Pe scurt, ne-am distrat la maxim. Eugen a plecat pe la șapte dimineața. Eu aveam ore după-masa. Am vrut să dorm puțin, dar mi-a fost teamă că n-o să mă pot trezi la timp ca să ajung la liceu. Așa că am stat și m-am luptat cu oboseala. M-am plimbat prin casă, am vorbit cu voce tare. La ora două m-am dus la liceu. Eram zdrențe, abia mai vedeam ceva prin ochelarii de miop pe care-i purtam pe vremea aia. Prima oră am rezistat, cu chiu, cu vai. Apoi a venit ora de română. Profesoara a intrat în clasă și a spus mă numesc Văideanu Eugenia (sau Elena?) și vom studia împreună limba română. E ciudat că nu-mi amintesc numele ei mic, am iubit-o mult pe profesoara*

asta. Era o doamnă desăvârșită. Subțire, îmbrăcată elegant. În epoca aia vedeai numai pantofi muncitorești și taioare croite pe model nord-coreean, dar ea părea că ieșise dintr-o revistă franțuzească. Scuze, am divagat. Omul din fotoliu îmi spune să nu omit nici un detaliu. *OK. Doamna Văideanu se prezintă, apoi spune scoateți o foaie de hârtie și scrieți o compunere scurtă despre Eminescu. Mă luptam să rămân treaz. În urechi îmi sunau tot felul de clopote, imaginea se încețoșa, se dubla, vedeam tot felul de umbre. Am scos o foaie de hârtie, mi-am scos stiloul. Mi s-a părut un lucru absolut firesc să-mi pun capul pe bancă. Stăteam cu urechea lipită de pupitru și mă uitam la foaia albă. Țin minte că am pus vârful stiloului pe hârtie și am scris Eminescu este. După aia nu mai știu nimic. M-am trezit pe la șapte seara. În aceeași bancă. Colegii mei mă înțepaseră cu acul, îmi lipiseră gumă în păr, tot felul de chestii de-astea. Apăruseră alți profesori, unii insistaseră să fiu trezit cu forța. Nimeni n-a putut să mă miște. Am dormit adânc.* Tac. Nu mai știu ce să spun. Mă uit spre omul din fotoliu. Omul face o pauză, apoi vorbește. Încearcă să găsească înțelesuri ascunse într-o poveste banală, cu un elev care a adormit în clasă, cu capul pe pupitru. Îl ascult, în răstimpuri, dar nu mai aud tot ce spune. Îmi trec prin cap poveștile pe care Alin Cîrligeanu le spune despre mine,

când are ocazia. (La câte o aniversare de zece ani, de cinșpe, de douăzeci de ani.) În toate poveștile astea eu par cumva foarte cool, șmecher, obraznic. Fac tot felul de prostii, îmi bat joc de profesori, sunt un fel de Ostap Bender de Dâmbovița. Întotdeauna îl las pe Alin să povestească, până la capăt, în timp ce toți cei din jur râd cu poftă. Iar eu sunt perfect conștient că toate poveștile astea sunt doar baliverne. Încerc să-mi dau seama dacă Alin le inventează în mod voit, ca să fie în centrul atenției, sau dacă amintirile lui conțin detalii pe care eu mi le-am șters definitiv din memorie. Eu știu foarte bine cum eram. Un papagal inocent, cu breton șaten și cu câteva urme de puf gălbui pe obraji. Mai degrabă un pui de găină.

Când plec, omul își părăsește fotoliul și mă conduce până la ușă. Îmi spune că am făcut un pas important în descoperirea de sine. Ne strângem mâinile. Ies în stradă. S-a înnorat. Trebuie să iau portocale, să plătesc o factură, să ajung acasă și să repet un text pentru un casting. Văd un taxi și-i fac semn cu mâna.

America

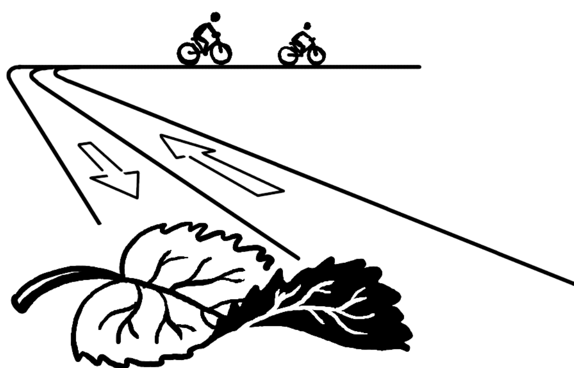
Fripturi. Fripturi în culori. Atractive. Analizez meniul, în căutarea unui pește. Mm. Creveți. Mă uit la preț, apoi ridic ochii spre chelnerul care păzește meniul. Fac un pas înainte, ca să înțeleagă că vreau să intru în restaurant. Mă întreabă dacă sunt o singură persoană. Mă uit în stânga, mă uit în dreapta, apoi mă uit iar spre el și îi confirm că, da, sunt o singură persoană. *Follow me, Sir.* Mă iau după el. Merg printre mesele pline de oameni înfometați. Unii mănâncă, alții așteaptă să apară mâncarea, ca s-o mănânce. Chelnerul mă instalează la o masă, în centrul localului. Deschid meniul, îi arăt poza cu creveții. *Something to drink?* Îi spun că deocamdată nu. Chelnerul se îndepărtează. Aștept. În spatele meu aud plânsetul unui bebeluș. Mă întorc, îl văd. E un bebeluș mare. Enorm. Mai degrabă un bebeloi decât un bebeluș. Stă într-un scaun special, pentru bebeluși. Tatăl lui e chiar în spatele meu, stăm spate-n spate. Dacă mă mișc un centimetru, ne atingem

spinările, așa că încerc să înțepenesc pe scaun. Îmi întorc ușor ochii spre stânga. Văd un cuplu. El și ea. Amândoi au pielea foarte neagră. Amândoi se uită în gol. În fața ei, pe masă, zace un cocktail violent colorat. Ea nu-i dă nici o atenție. Nici lui, nici cocktailului. Mă gândesc că poate au terminat de mâncat și așteaptă nota de plată. Sau poate nu. Poate că sunt certați. Sau poate că s-au plictisit unul de altul. Sau poate că vor să se omoare. Sau poate că înțeleg eu greșit lucrurile. Poate că se iubesc mult. Și poate că așa arată dragostea adevărată. Amândoi se uită nicăieri, în gol, și se iubesc de mama focului. În fața mea apare o chelneriță cu un telefon în mână. Gesticulează spre un grup de oameni care se află în dreapta mea. Întorc capul și-i văd. O familie întreagă. Mare. Opt oameni. Tatăl, mama, fiul, fiica, bunica, bunicul, cealaltă bunică, celălalt bunic. Toți zâmbesc spre chelneriță. Mă uit la chelneriță și observ că ține telefonul ca pe un aparat foto. *Say cheese.* Mă uit spre familia fericită. Toți stau nemișcați, cu zâmbetele încremenite pe fețe. În capul mesei, tata își dezvelește cu generozitate maxilarul superior. Între degete ține delicat un copănel imens, ca pe un trofeu. Mama are ruj pe incisivi. Fiul plusează și scoate la iveală și mandibula, aparent fără efort. Are îngrijorător de mulți canini. Fata poartă un aparat

dentar, așa că zâmbește argintiu. Cei patru bunici rânjesc și ei, cu abnegație. Bunicile au plăci, bunicii au implanturi. Chelnerița declanșează blitzul și toate zâmbetele rămân stocate într-un card de memorie. Familia iese din nemișcare, generațiile își întorc nasurile spre farfurii. *No, one more, one more.* (Chelnerița vrea să câștige un concurs de fotografie.) Într-o clipă, tot grupul revine în poziția de zâmbet. Chelnerița xeroxează poza inițială, apoi toată lumea se întoarce la mestecat. În stânga mea, cuplul de îndrăgostiți care se urăsc se pregătește de plecare. Cocktailul a rămas pe masă, neatins. Bebeloiul începe să urle, cu furie. În fața mea, la o masă liberă, apare un bărbat care seamănă izbitor cu Nick Nolte. Doar în partea de sus. La fizionomie. Pieptul și brațele se încadrează și ele în parametri normali. De la talie în jos imaginea se schimbă dramatic. Omul are niște pantaloni imenși, în care pare să-și fi băgat cu forța câteva plăpumi și perne. Problema e că-mi dau seama că nu are nici plăpumi și nici perne în pantaloni. Încerc să mă uit în altă parte. Apare chelnerul și-mi pune în față o farfurie plină cu creveți. Îi mulțumesc, apuc furculița, apuc cuțitul, le schimb dintr-o mână-ntr-alta. În spatele meu, bebeloiul zbiară. Un gând. Creveții se mănâncă cu mâna. Mda. Las jos tacâmurile, mă uit spre Nick Nolte, care așteaptă

un chelner sau sfârșitul lumii. Privirea lui se oprește în ochii mei. Vreau să-mi cobor ochii spre farfurie, dar nu reușesc. Câteva secunde ne uităm unul la altul, fără expresie. Apoi capitulez și schițez o umbră de zâmbet. Ochii lui Nick Nolte se luminează. Îmi zâmbește cald și face un gest scurt, cu mâna, ca și cum mi-ar spune poftă bună. *Enjoy.* Bebeloiul urlă ca din gură din șarpe. Fără întrerupere. Tatăl lui îl ia în brațe. Bebeloiul continuă să urle, la doi centimetri de ceafa mea. Stau o clipă în cumpănă, apoi mă uit spre Nick Nolte, care pare amuzat de situație. Îl întreb dacă pot să stau la masă cu el. Am ridicat puțin vocea, ca să acopăr răcnetele bebeloiului și tot vacarmul din jur. În fond, nu e deloc plăcut să mănânci de unul singur. Nick Nolte își deschide brațele, cu palmele spre exterior. *Yeah, sure, join me, no problem.* Mă ridic și mă mut la masa lui. Ne strângem mâinile, îi spun că sunt în vizită, îi spun de unde vin. *Romania? Where's that? Europe?* Dau din cap. Apoi conversația începe, iar eu apuc un crevete cu două degete și-l duc la gură.

Geografie

Mă uit la pantalonii ei. *Du-te și schimbă-te. Ăștia nu-s buni, ți-i agăți în lanț. Pune-ți unii mai scurți.* Strâmbă din nas, apoi se dă jos de pe bicicletă și pleacă spre cameră. *Și prinde-ți și părul. Nu suntem la vreo prezentare de modă. Da, e mișto să-ți bată vântu-n plete, numai că poți să te trezești cu o șuviță peste față.* Nu se întoarce. Din mers, îmi arată degetul mijlociu. Stau și-aștept, ca un adevărat grumpy old man. Peste trei minute se întoarce. *Unde ți-e casca?* Îmi spune că nu vrea să-și ia casca. *Atunci eu nu mai vin. Sunt aici ca să te apăr, nu ca să te pun în pericol.* Mă întreabă de ce eu n-am cască. *De șmecher. O mai lungim mult? Că se-ntunecă. Și-au anunțat c-o să plouă. Ori îți iei casca, ori renunț la plimbarea asta. Abia înveți să mergi pe bicicletă. Chiar nu vrei să respecți nici o regulă? Astea nici măcar nu-s scrise undeva, sunt doar chestii elementare, dacă vrei să te-ntorci întreagă.* Pleacă din nou spre cameră, nu-mi mai arată nici un deget.

Peste cinci minute ieșim pe poarta fermei și facem dreapta. O las să meargă înaintea mea, ca s-o pot supraveghea. Ajungem în Arino. Nu mai știu unde trebuie să facem dreapta ca s-o luăm spre Dolo, dar ea își aduce aminte. Până la Dolo sunt nouă kilometri. Lângă șosea e o pistă specială pentru bicicliști și alergători, așa că în zece minute intrăm în oraș. Dolo e un oraș mic. Ne oprim la un restaurant amenajat într-o moară străveche și bem o cafea cu lapte. Eu îmi scot aparatul din rucsac și pozez câțiva trecători. Nu vorbim. Între noi s-a instalat o mică tensiune. Asta e. Am sărit calul. Se mai întâmplă.

Trece o jumătate de oră. *Hai să mergem, că s-a înnorat.* Ne suim pe biciclete și o luăm înapoi. Înainte să ieșim din Dolo, văd o piață. *Hai să luăm niște fructe.* Ea merge în piață, eu păzesc bicicletele. Se-ntoarce cu două pungi, pline cu piersici. Mă-ntreabă dacă pot să ghicesc cât au costat. *Nu, n-am idee. Cât?* Îmi spune că a dat pe ele doi euro jumate. *Nu cred.* Miros o piersică. Mușc din ea. E bună. Îmi curge zeamă pe bărbie. Bag pungile în rucsac și plecăm.

Peste un sfert de oră ajungem la fermă. A-nceput să plouă, dar e mai mult o părere. *Hai să mai dăm puțin din pedale.* Peste un kilometru facem dreapta. Văd un pod imens,

curbat peste linia ferată. Nu vine nici o mașină, din nici o direcție. *Hai să-ți exersezi urcarea pe rampă. Să cobori e floare la ureche. La urcare să te văd.* Se chinuie puțin, dar reușește. Încă nu stăpânește bine butonul care schimbă vitezele și foile. Coborâm și prindem viteză. Aerul e bun și ploaia fină ne mângâie fețele. Văd că drumul continuă în linie dreaptă, fără nici o șerpuire. E chiar pustiu. Poate că italienii stau duminica doar în casă. *Hai să mai mergem un pic. E prea mișto. Avem toată șoseaua numai pentru noi.*

Ajungem în Pianiga. Ea intră într-o biserică, iese peste un minut. *Hai să mergem drept înainte, să nu ne rătăcim la întoarcere. Mai poți?* Dă din cap că da. Pedalăm vreo douăzeci de kilometri. La a șaptea intersecție ne oprim puțin, chiar în mijlocul drumului. Ascultăm liniștea. Am senzația că mi s-au înfundat urechile. Mă uit înapoi, la drumul pe care am venit. Nu-mi vine să cred că cineva a fost în stare să traseze o linie dreaptă atât de lungă. Mă uit înainte. Văd că drumul face un mic cot, peste vreun kilometru. *Hai să mergem până la curba aia. Și dup-aia ne-ntoarcem, că se-ntunecă.* Pedalăm. O iau înainte. La un moment dat, îmi dau seama că ea nu mai e în spatele meu. Mă opresc. Liniște. Am trecut de curbă, iar ea nu se vede nicăieri. Mă-ntorc. Pe măsură ce intru din nou în curbă, văd bicicleta ei, lăsată pe marginea drumului. Ea,

nicăieri. Apoi o văd apărând din vița-de-vie. *Pipi?* Îmi face semn că nu. *Ce e? Ți-a căzut lanțul?* Îmi face semn că nu. Își ține mâna stângă la spate. Mă apropii. Întinde mâna. Văd trei ciorchini de struguri negri. Ne așezăm pe marginea drumului. *Sper să nu facă cineva scandal că i-am furat din recoltă. Poate apare poliția și ne dă amendă.* Strugurii sunt mai dulci decât mi-am închipuit eu vreodată că pot fi niște struguri. Sunt din ăia mici. Trebuie să le scuipi coaja. Stăm, mâncăm, scuipăm coji în șanț. Peste un minut mă ridic, mă uit în jurul meu. Nici țipenie. Mă duc și mai rup trei ciorchini. Vin înapoi și mă așez lângă ea. Stăm, mâncăm, scuipăm coji. Ne uităm unul la altul. Îmi zâmbește. Îi zâmbesc. Mă-ntreabă dacă am idee cum se cheamă locul ăsta în care am ajuns. *Mirano. Am văzut eu o tăbliță mai devreme. Mirano.* Stăm, mâncăm, scuipăm coji.

Dintr-un copac se aude căzând o frunză.

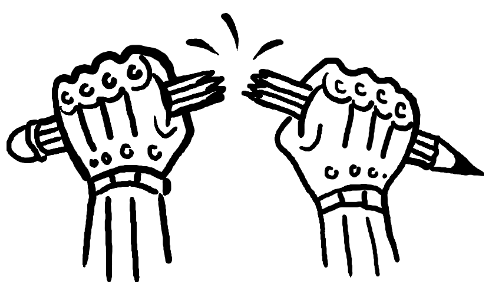
Mână de fier

Sună telefonul. Mă ridic din pat și răspund. *Alo. Salut. Raluca Hagiu la telefon.* Nu știu cine e Raluca Hagiu. Așa că-i explic Ralucăi Hagiu că nu prea știu cine e. *Sunt redactor-șef la* Unica. *Scrii tu un material pentru noi, o dată pe lună.* Îi cer scuze Ralucăi Hagiu că-s zăpăcit și că n-am memoria numelor. Îi spun că mi s-a mai întâmplat. (E adevărat.) O întreb cu ce pot s-o ajut. *Băi. Uite cum stă treaba. Tu ai publicat la noi câteva povestiri de-astea de-ale tale. Povești. Articole. Mă rog, cum vrei tu să le zici. Uite care-i chestia. Am primit niște mailuri de la cititori. Majoritatea spun că nu le place cum scrii. Că nu scrii ca toți oamenii, înțelegi?* Îi spun Ralucăi Hagiu că înțeleg. Cred că ea așteaptă să mai spun ceva, dar eu tac și aștept să spună ea ceva. *Uite, am sub ochii mei un mail de la o femeie care spune așa. Omul ăsta se bagă singur în poveștile lui, într-una e nesimțit, într-alta e umil și caută de lucru, și tot așa. N-are altă treabă? Nu poate să*

scrie despre ce ne interesează pe noi? Dacă nu știe să prezinte un ruj sau o cremă de față, nu pricep de ce-l mai țineți în paginile revistei. Dați-l afară, oameni buni. Așa zice femeia asta, nu-s vorbele mele. Și eu sunt acuma într-o situație foarte aiurea. Sunt dispusă să prelungesc colaborarea noastră, dar trebuie să fii și tu mai flexibil. Adică să scrii mai pe înțelesul tuturor, înțelegi? Îi spun că înțeleg. Ea tace câteva secunde, vede că nu spun nimic, continuă. *O altă problemă e că n-ai mai apărut nicăieri. Tu ce faci? Stai în casă toată ziua? Mi-au zis mai mulți jurnaliști de la diverse emisiuni, de la ziare și-așa mai departe, că cică te-au invitat de nu știu câte ori și că tu ai spus că ești în pauză. Și nu-i bine. Dacă ieși complet din atenția publicului, începi să nu mai exiști. Sper că înțelegi că nu-ți vreau decât binele. În momentul ăsta lumea deja nu mai știe cine ești sau dacă ai făcut ceva valabil în viața asta. Poate ai tu o pasă mai proastă, ce știu eu?, poate ai probleme în viața personală, n-am idee, numai că trebuie să-ți revii. Da?* Tac câteva secunde (mi-am aprins o țigară), apoi îi spun Ralucăi Hagiu că sunt de acord cu tot ce-a spus. Apoi tac din nou. *Vezi? Nu-mi place. Parcă ești într-o carapace, nu comunici cu mine. Spune-mi, ce-i cu poveștile astea în care personajul principal ești chiar tu? Nu-ți dai seama că bagi lumea în confuzie? Hai,*

explică-mi, aștept. Tac câteva secunde, apoi îi spun Ralucăi Hagiu că ceea ce fac eu în poveștile mele e doar o opțiune stilistică, un fel de autoironie. Îi explic că rolul meu, ca scriitor, e să inventez situații, unele chiar neverosimile, și să-l fac pe cititor să creadă că ele sunt reale. Îi spun că s-ar putea să scriu o poveste în care ea vorbește cu mine la telefon, și că asta n-ar fi nici o crimă. Îi spun că, evident, aș schimba tot dialogul și că i-aș aduce îmbunătățiri considerabile, mințind cu nerușinare. Mă întrerupe violent. *Păi stai puțin, omule, și tu chiar crezi că eu o să public o tâmpenie ca asta? Pe cine să intereseze conversația noastră telefonică? Ia gândește-te tu puțin. Ce treabă are cititoarea revistei cu metaforele tale, sau hiperbole sau ce-or mai fi? Că tot aberații se cheamă. Ce vină are ea? Crezi că dă ea banii pe revistă ca să citească figuri de stil? Uite cum facem, n-am toată ziua la dispoziție să vorbesc prostii cu tine la telefon. Îți mai dau o șansă, OK? În trei zile îmi trimiți un text în care vorbești despre frumusețea lunii mai, despre primăvara care e deja aici, despre dragoste, despre toate lucrurile astea frumoase care ne-nconjoară. Ai înțeles? Vreau un material luminos. Fără poante ascunse sau subtilități de-mi stă ceasul ca să le-nțeleg. Eu nu fac compromisuri și în nici un caz nu-mi bat joc de revista asta. Dacă textul e OK, îl*

public. Dacă nu, întrerupem orice colaborare și tu poți să-ți vezi liniștit de drumul tău, oricare o fi ăla, de la bucătărie până la baie, sau din baie până-n dormitor, n-am idee și nici nu mă interesează. Zi-mi că ai priceput ce ți-am spus. Îi spun că am priceput și că o să găsească textul pe mail în cel mai scurt timp. Îmi închide telefonul fără alt comentariu. Stau un minut, apoi sting țigara în scrumieră. Merg până la geam și mă uit afară. E soare. Se aude ciripit de păsărele. Pe cer sunt trei nori imenși, albi și pufoși. Nu se mișcă, stau încremeniți. Văd pe stradă o fată frumoasă care merge lângă un tânăr musculos. El îi pune mâna pe fund, ea râde. E primăvară. Cred că o să ies și eu din casă să-mi cumpăr o pâine.

Litere

După ce ai terminat de citit, ai pus cartea deoparte.

Tot ce ai scris aici s-a întâmplat cu adevărat? ai spus.

Da, am spus eu.

Am tăcut un minut. Ai tăcut și tu. Te-ai uitat pe fereastră. M-am uitat și eu, ca să văd ce vezi tu. Pe cer era un nor în formă de biscuit.

Dar am inventat mai mult de jumătate, am spus eu, într-un târziu.

Tu ai tăcut și te-ai uitat la nor. Biscuitul s-a transformat într-o ceașcă de cafea, cu farfurioară și linguriță.

De fapt, doar pe vreo două sau trei pagini apar întâmplări pe care le-am trăit, am spus eu fără să-mi iau ochii de la ceașca de cafea.

Apoi ceașca a plutit încet spre dreapta și a dispărut din rama ferestrei.

Iar din alea două pagini, doar pe câteva rânduri apar lucrurile care mi s-au întâmplat în realitate, am spus eu.

Am rămas nemișcați și ne-am uitat la cer până când s-a făcut noapte.

Cuprins

Aventuri obișnuite

Jurnal imaginar